

DOĞAÜSTÜ

Kutsal Kitap gözle görülmeyen dünya hakkında ne öğretir ve bu öğretisi neden önemlidir

Michael S. Heiser

Çevirmen:

Doğaüstü

Telif Hakkı © 2015 Michael S. Heiser tarafından

Doğaüstü'nün Flemenkçe tercümesi

© 2017, Miqlat

Bu tercümenin tüm içeriği, yazar ve telif hakkı sahibinin izniyle herhangi bir surette kopyalanmış ve dağıtılmış olabilir. Bu izin yalnızca Miqlat.org tarafından yayınlanan tercümeğe uygulanabilir. Miqlat.org, United States 501(c)(3) kar amacı gütmeyen bir şirkettir. Bu izin, bu nedenle Lexham Press tarafından yayınlanan aynı dildeki veya herhangi bir başka dildeki çeviriler için genişletilemez.

ISBN

Çevirmen:

Annem ve babam,

Ed and Jan Speraw'a

Bunun gerekleŒeceđini kim tahmin edebilirdi?

Sanırım bunun cevabını biliyoruz.

[1. SAMUEL 1:1-28](#)

Orijinal İngilizce çalışma için teşekkür bölümü

Doğaüstü, kitabım *The Unseen Realm*'ı temel aldığı için teşekkür bölümünde o kitap için ifade edilen düşünceler, her ne kadar özet formunda olsa da buraya uyuyor.

Tanrısallık kurulunu (meclisin) ve Kutsal Kitap'a ait teolojinin gözle görülmeyen dünyasının, akademik kariyerimin odak noktaları olacağına karar verdikten sonra oluşturulan çevrimiçi tartışma grubuna teşekkürlerimi iletmenin zamanı geldi. Beklendiği üzere, onu Divine Council Study Group (Tanrısallık Kurul (meclis) Çalışma Grubu) diye adlandırdım. DCSG, doktora programımdan mezun olduktan ve Logos Bible Software'de çalışmaya başladıktan sonra 2004 yılında dağıldı, ancak yaptığımız egzersizler her iki kitabımı yazmak için hazırlanmama yardımcı oldu.

The Unseen Realm, website içeriği ve romanım *The Façade* ile ilgilenen takipçiler için ürettiğim *The Myth That is True* başlıklı bir el yazması metin olarak başladı. O materyallerin çoğu ilk önce haber bülteninde ve sonra bir blogda görüldü, bu fikir her ay bir şeyler üretmek konusunda kendimi sorumlu hissetmemeneden oldu. "The Myth book" olarak adlandırılmaya başlanan kitabımın ilk tam taslağı 2012 yılında bitti. El yazması metin, okuyucu geribildirimlerinin ardından gelişti. *The Unseen Realm*'daki teşekkür bölümünde özel katkıda bulunan kişiler listelendi.

The Unseen Realm—ve dolayısıyla *Doğaüstü* kitabının yayınlanmasının arkasındaki önemli güçler Faithlife Corporation/Logos Bible Software'deki üç yöneticiydi: Bob Pritchett, Dale Pritchett ve Bill Nienhuis. Onlar yalnızca el yazması metnime bir sonraki aşamaya geçirmekte başarılı olmakla kalmayıp aynı zamanda içeriğinin daha sade bir baskısına ihtiyaç olduğunu önceden gördüler. *Doğaüstü* bu bakımdan onların vizyonunun bir ürünüdür.

The Unseen Realm kitabımın editörü Dave Lambert, kitabım *Doğaüstü'nün* de düzenlemesini gerçekleştirdi. Uzmanlığı ve tecrübesinin sağladığı fayda her sayfada kendini gösteriyor. O bir imanlının nasıl olacağına dair görüntüyü hafızama kazıdı.

Son olarak, eşim Drenna'ya minnettarım. O, yaptığım her şeyi mümkün kılıyor.

Bu Tercüme için Teşekkür Bölümü

Miqlat.org'a bağışta bulunanlara teşekkür etmek istiyorum. Göstermiş olduğunuz cömertlik olmadan, bu çeviri projesinin gerçekleşmesi mümkün olmayacaktı.

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM: Kutsal Kitap'a İnanmak

İKİNCİ BÖLÜM: Gözle Görülmeyen Krallık: Tanrı ve İlahlar

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Önceki ve Gelecek Krallar

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Tanrısal Başkaldırılar

BEŞİNCİ BÖLÜM: Kozmik Coğrafya

ALTINCI BÖLÜM: Söz, Ad ve Melek

YEDİNCİ BÖLÜM: Çatışma Kuralları

SEKİZİNCİ BÖLÜM: Kutsal Mekan

DOKUZUNCU BÖLÜM: Kutsal Savaş

ONUNCU BÖLÜM: Göz Önüdeyken Fark Edilmemek

ON BİRİNCİ BÖLÜM: Doğaüstü Niyet

ON İKİNCİ BÖLÜM: Bulutlarla Gelen

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Muhteşem Dönüşüm

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Dünyadan Değil

ON BEŞİNCİ BÖLÜM: Tanrısal Özyapıya Ortak Olanlar

ON ALTINCI BÖLÜM: Meleklerle Egemen Olmak

Sonuç

Bağışlanma Duası

Yazardan Bir Rica

1. BÖLÜM

Kutsal Kitap'a İnanmak

Kutsal Kitap'ın sözlerine gerçekten inanıyor musunuz?

Bazılarına, çoğu Hristiyan tarafından okunduğu muhtemel olan bir kitap için bu soruyu sormak tuhaf görünebilir. Fakat bu sorunun çok da tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Kutsal Kitap, içeriğinde oldukça garip şeyler barındırır—inanılması güç şeyler, özellikle de yaşadığımız modern dünya açısından bakıldığında.

Tanrı olan İsa'nın yeryüzüne gelip gelmediği, ardından çarmıhta ölüp, ölümden dirilip dirilmediği gibi derin konulardan bahsetmiyorum. Tanrı'nın, Kızıldeniz boyunca onlara yol açarak İsrail'i kurtardığı Mısır'dan Çıkış gibi mucizevi hikayeleri bile aklıma getirmiyorum. Çoğu Hristiyan bunlara inandığını söyleyecektir. Sonuçta, Tanrı'ya ve İsa'ya ya da onların mucizevi işler yapabileceğine inanmıyorsanız, Hristiyan olduğunuzu söylemenizin ne anlamı var ki?

Ben, Kutsal Kitap'ı okurken ara sıra karşılaştığınız, fakat kilisede nadiren işittiğiniz az bilinen doğaüstü durumlardan bahsediyorum.

Bir örnek verelim. [1. Krallar 22](#). bölümde, İsrail'in kötü kralı Ahav hakkında bir hikaye yer alıyor. Yehoşafat, Ramot-Gilat denilen bir yere saldırmak için Yahuda Kralı'yla güçlerini birleştirmek istiyor. Yahuda Kralı geleceği bir an için görmek—saldırıya geçerlerse ne olacağını bilmek istiyor. Böylece iki kral, Ahav'ın peygamberlerine danışıp hepsinden savaşı kazanacaklarına dair onay alıyor. Ancak bu peygamberler yalnızca Ahav'ın duymak istediklerini anlatıyorlar ve her iki kral da bunu biliyor. Bu yüzden Mikaya adındaki Rab'bin peygamberine danışmaya karar veriyorlar. Mikaya'nın söyledikleri, Ahav için müjdeli bir haber değildir:

"Öyleyse RAB'bin sözünü dinle! Gördüm ki, RAB tahtında oturuyor, bütün göksel varlıklar da sağında, solunda duruyordu. RAB sordu: 'Ramot-Gilat'a saldırıp ölsün diye Ahav'ı kim kandıracak?' 'Kimi şöyle, kimi böyle derken, bir ruh çıkıp RAB'bin önünde durdu ve, 'Ben onu kandıracağım' dedi. 'RAB, 'Nasıl?' diye sordu. 'Ruh, 'Aldatıcı ruh olarak gidip Ahav'ın bütün peygamberlerine yalan söyleteceğim' diye karşılık verdi. 'RAB, 'Onu kandırmayı başaracaksınız!' dedi, 'Git, dediğini yap.' 'İşte RAB bütün bu peygamberlerin ağızına aldatıcı bir ruh koydu. Çünkü sana kötülük etmeye karar verdi." ([1. Krallar 22:19–23](#))

Kutsal Kitap'ın sizden inanmanızı istediği detayı yakaladınız mı? Tanrı, yeryüzünde ne olacağına karar vermek için bir grup göksel varlıklarla buluşuyor mu? Bu gerçek olabilir mi?

Yahuda'da yer alan diğer bir örneğe göz atalım:

Yetkilerinin sınırı içinde kalmayıp kendilerine ayrılan yeri terk etmiş olan melekleri, büyük yargı günü için çözülmez bağlarla bağlayarak karanlığa hapsetti. ([Yahuda 1:6](#))

Tanrı bir grup meleği yeraltı zindanına mı gönderdi? Gerçekten mi?

Daha önce de söylediğim gibi, Kutsal Kitap özellikle gözle görülmeyen, ruhsal dünya hakkında birçok tuhaf olayları içinde barındırıyor. Kutsal Kitap'ın İsa kimdir ve ne yapmıştır gibi doğaüstü durumlar hakkında daha az tartışmalı (en azından Hristiyanlar arasında) öğretilerle ilgili sorun yaşamayan çok fazla Hristiyanla karşılaştım, ancak bu gibi pasajlar onları son derece huzursuz etme eğiliminde olduğu için bu kısımları görmezlikten geliyorlar. Bu eğilime yakından şahit oldum. Eşim ve ben, bir keresinde pastörün 1. Petrus'tan alınan bir seri hakkında vaaz verdiği bir kiliseyi ziyaret ettik. O sabah [1 Petrus 3:18–22](#)'ye geldiğinde, vaiz kürsüsünün arkasına geçtikten sonra ilk söylediği şey; “Bu ayetleri atlayacağız. Çok tuhaf!” *Tuhaf* sözüyle kastettiği; o ayetlerin kendi teolojisine uymayan doğaüstü unsurlar içermesiydi. Ayetlere bakalım:

Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü. Bedence öldürüldü, ama ruhça diriltildi. Ruhta gidip bunları zindanda olan ruhlara da duyurdu. Bir zamanlar, Nuh'un günlerinde gemi yapılırken, Tanrı'nın sabırla beklemesine karşın bu ruhlar söz dinlememişlerdi. ([1 Petrus. 3:18–20](#)^{NIV})

Zindanda olan bu ruhlar kimdi ve tam olarak neredeydi? Pastör bunun yanıtını ya bilmiyordu ya da yanıtın hoşnut değildi, bu yüzden bu ayetleri görmezden gelmeyi seçti.

Bir Kutsal Kitap öğretmeni olarak, tuhaf pasajların (ve Kutsal Yazıların az bilinen ve az anlaşılan kısımlarının) aslında çok önemli olduğunu öğrendim. Bu kısımlar Tanrı, gözle görülmeyen dünya ve kendi yaşamlarımız hakkında spesifik fikirler öğretiyor.

İster inanın ister inanmayın, ne kadar zor ve kafa karıştırıcı olsalar da, onların farkında olursak ve ne anlama geldiklerini anlarsak, Tanrı ve birbirimiz hakkındaki—neden burada olduğumuz ve nihai kaderimiz hakkındaki düşünce şeklimizi değiştirecektir.

İlk mektupta, elçi Pavlus Korintliler'e yazdı, Pavlus o kilisedeki imanlıların birbirlerine dava açıyor olmalarına üzüldü. Bunun zaman ve enerji kaybı olmasının yanı sıra inanç üzerinde olumsuz bir yansıması olduğunu hissetti. İç çekerek, “Dünyayı yargılayacağınızı bilmiyor musunuz? Melekleri yargılayacağınızı bilmiyor musunuz!” ([1. Korintliler 6:3](#), benim yorumlamam) diye söylendi.

Dünyayı yargılamak? Melekleri yargılamak?

O kafa karıştırıcı ayette Pavlus'un anlattıkları hem insanın aklını başından alan hem de hayatını değiştiren bir niteliktedir. Kutsal Kitap doğaüstü varlıkların faaliyetlerini bizim yaşamlarımız ve kaderimizle birleştiriyor. Bir gün dünyayı *yargılayacağız*. Pavlus'un söylediği gibi, melekleri *yargılayacağız*. İleriki bölümlerde bu konuyu detaylandıracağız.

Pavlus'un Korintlilere ve bize söylediklerini söyleyebilmesinin nedeni, Kutsal Kitap'ın hikayesinin Tanrı'nın bizi nasıl yarattığı ve bizim göksel ailesinin bir parçası olmamızı nasıl arzuladığı hakkında olmasıdır. Kutsal Kitap'ın Tanrı'yı, İsa'yı, gözle görülmeyen dünyadaki varlıkları, imanlıları, *sizi ve beni* bir arada tanımlamak için bir evi paylaşmak ve birlikte çalışmak gibi ailevi ilişkilerden alınan terimleri kullanması tesadüf değildir. Tanrı, insanoğlundan kendi ailesinin ve yaratılış üzerindeki hakimiyetinin bir parçası olmasını istiyor.

Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de... konseptini hepimiz biliriz. Bu konsept, Rab'in Duası'nda ([Matta. 6:10](#)) yer alan düşünceler, hatta ifadelerden alınmıştır. En başından beri, Tanrı insanoğlu ailesinin gözle

görülmeyen dünyada, halihazırda sahip olduğu melekler ailesiyle birlikte kusursuz bir dünyada yaşamasını istedi. O hikaye—Tanrı'nın amacı, karanlık güçlerin başkaldırması, başarısızlığı ve gelecekteki nihai başarısı—bu kitabın içeriğini oluşturuyor, tıpkı Kutsal Kitap'ın içeriğini oluşturduğu gibi. Ve destanın bir parçası olmasına rağmen birçok Kutsal Kitap öğretmeni tarafından göz ardı edilen doğaüstü karakterleri de kapsayacak şekilde *tüm* aktörleri dahil etmezsek, Kutsal Kitap'ın hikayesini takdir edemeyiz.

Tanrı'nın melekleri, Kutsal Kitap'ta ne az öneme sahiptir ne de hikayemizde, insanoğlunun hikayesinde değersizdir. Onlar kilit bir rol oynuyorlar. Ancak modern Kutsal Kitap okuyucuları, Kutsal Kitap'ta aşına olduğumuz düzinelerce bölümde yer edinen doğaüstü dünyanın büyüleyici özelliklerini kavramadan, bu kısımları hızlıca geçerek okuyorlar. Kutsal Kitap'ta şimdi gördüklerimi görmek yıllarımı aldı ve o kadar yıllık çalışmaların ürünlerini sizinle paylaşmak istiyorum.

Fakat başlarda sorduğum soruyu unutmayalım. *Kutsal Kitap'ın sözlerine gerçekten inanıyor musunuz?* Bu, sürecin en zorlu kısmıdır. İnanmadığınız takdirde, Kutsal Kitap'ın yaşamınız ve gözle görülmeyen dünya ile nasıl kesiştiği hakkında gerçekten neler söylediğini öğrenmek bir işinize yaramayacaktır.

[2 Krallar 6:8–23](#)'te, Elişa peygamberin başı yine derttedir. Öfkeli bir kral, evini kuşatması için askerler gönderir. Uşağı paniklediğinde, Elişa ona “Korkma, çünkü bizim yandaşlarımız onlarinkinden daha çok” diye karşılık verir. Uşağı ona karşı çıkmadan önce, Elişa şöyle dua eder: “Ya RAB, lütfen onun gözlerini aç, görsün!” Tanrı hemen duasına yanıt verir: “RAB uşağın gözlerini açtı. Uşak Elişa'nın çevresindeki dağların atlılarla, ateşten savaş arabalarıyla dolu olduğunu gördü.”

Elişa'nın duasını ben de sizin için ediyorum. Tanrı gözlerinizi öyle bir açsın ki, Kutsal Kitap hakkındaki düşünceleriniz bir daha asla aynı kalmasın.

İKİNCİ BÖLÜM

Gözle Görülmeyen Krallık: Tanrı ve İlahlar

İnsanlar doğaüstü ve insanüstü varlıklardan adeta büyülenirler. Bunu görmek için son yıllardaki eğlence sektörüne bakmanız yeterli. Son on sene içinde binlerce kitap, televizyon şovları ve filmler; melekler, uzaylılar, canavarlar, şeytanlar, hayaletler, cadılar, sihir, vampirler, kurtadamlar ve süper kahramanları konu alıyor. Hollywood'un gişe rekorları kıran çoğu yapıtı doğaüstü unsurları ele alıyor: *X-Men*, *Avengers*, Harry Potter serileri, *Superman* ve *Twilight* saga. *Fringe* ve tabii ki *Supernatural* ve *X-Files* gibi televizyon şovları yeni bölümlerin çekimlerinin bitmesinden uzun bir süre geçmesine rağmen hala sadık takipçilere sahip. Ve gerçekten bu konular masallarda, kitaplarda ve sanatta hep popüler olmamış mıydı?

Peki neden?

Bunun tek bir yanıtı var. O da sıradan olandan kaçma ihtiyacı. Onlar, bize kendi dünyamızdan daha ilgi çekici ve heyecan verici bir dünya sunuyorlar. Kozmik dengede büyütülmüş iyiye karşı kötü kavramlarında bizi heyecanlandıran bir şey var. *Yüzüklerin Efendisi* trilojisindeki Orta Doğu Evrenindeki kahramanların (Gandalf, Frodo ve beraberindekiler) Karanlıkların Efendisi Sauron'a karşı destansı mücadelesi, yarım yüzyılı aşkın süredir okuyucuları (artık sinema seyircilerini de) cezbediyor. Kötü karakter ne kadar çok başka dünyaya aitse, zafer de bir o kadar görkemli oluyor.

Başka bir açıdan bakıldığında, Vaiz kitabının ifade ettiği şekliyle, "Tanrı insanların yüreğine sonsuzluk kavramını koydu" ([Vaiz 3:11](#)), bu yüzden de insanlar diğer dünyaların cazibesine kapılıyorlar. İnsan deneyiminin ötesinde-ilahi şeylere arzu duymak insanlığın doğasında var olan bir durum. Elçi Pavlus da bu arzuyu yazıya döktü. Bunun yalnızca Tanrı'nın yarattığı dünyada canlı olmaktan kaynaklandığını öğretti. Yaratılış bir yaratıcıya, dolayısıyla kendi dünyamızın ötesindeki bir krallığa tanıklık eder. ([Romalılar 1:18–23](#)) Aslına bakarsanız, Pavlus bu dürtünün çok güçlü olmasından ötürü istekli olarak engellenmesi gerektiğini söyledi. ([18. ayet](#))

Ancak yine de Kutsal Kitap'ın epik hikayesini kitaplardaki, filmlerdeki ve efsanelerdeki kendi doğaüstü masallarımızla aynı şekilde düşünüyor gibi görünmüyoruz. Bunun birçok sebebi var ve bunlar özel efektlerin yokluğunun çok ötesinde. Bazılarına göre, Kutsal Kitap karakterleri ya çok sıradan ya da çok iyi kalpli. Kulağa dinamik veya kahramanca gelmiyorlar. Ne de olsa, onlar çocukken gittiğimiz Pazar okulundan beri işittiğimiz aynı insanlar ve aynı hikayelerden ibaret. Tabii bir de kültür engeli var. Kilisenin İsa'nın doğumu gösterisinde çoğu aktörün rol aldığı gibi eski zamanlardan kalma çobanların ve cübbe giyen adamların bitmek bilmeyen bir geçit töreni gibi görünen görüntülerle kendimizi özdeşleştirmek bizim için zor oluyor.

Fakat bilim kurgu veya doğaüstü fantazinin neden daha kolay ilgimizi çektiğinin ardındaki daha büyük faktörün, Kutsal Kitap'ın gözle görülmeyen dünyası hakkında nasıl düşüneceğimizin bize ne şekilde öğretildiğiyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Yıllardır kilisede duyduklarım, sadece fırsatı tepmekle kalmıyor aynı zamanda doğaüstü olayları sıkıcı hale getiriyor. Daha da kötüsü, kilisenin öğretisi gözle görülmeyen, doğaüstü dünyayı güçsüz hale getirerek onu etkisizleştiriyor.

Çoğu Hristiyanın gözle görülmeyen dünya hakkında hayal ettikleri gerçeği yansıtmıyor. Meleklerin kanatları yok. (Cherubim'i saymıyoruz çünkü onlar yaratıkvari olup hiçbir zaman melek olarak anılmadılar. Melekler daima insan formundadır). Şeytanlar boynuz ve kuyruk taşımazlar ve bize günah işletmek için burada değiller (bunu kendimiz gayet iyi başarıyoruz). Ve Kutsal Kitap'ın haklı olarak şeytanın bedeni/ ruhu ele geçirmesini korkunç şekillerde tarif etmesine rağmen, akıllı olan şeytan, insanlardan voodoo bebeği yapmaktan daha kötü niyetli işler yapmakla meşguldür. Üstelik, melekler ve şeytanlar daha az öneme sahip oyuncular. Kilise ise önemli karakterleri ve planlarını hiçbir zaman ele alıyor gibi görünmüyor.

İlahlar Gerçektir

İlk bölümde Kutsal Kitap'ın sözlerine gerçekten inanıp inanmadığınızı sordum. Bunu anlık sınav gibi düşünün.

Kutsal Kitap, Tanrı'nın kararlarını yerine getiren ilahi varlıklardan oluşan bir görev gücüne sahip olduğunu söylüyor. Bu görev gücü Tanrı'nın topluluğu, kurulu veya mahkemesi olarak anılır. ([Mezmurlar](#)

[89:5–7](#); [Daniel 7:10](#)). Bu konudaki en açık ayetlerden birisi [Mezurlar 82:1](#)'dir. The Good News tercümesi bunu güzel bir şekilde açıklıyor: “Tanrı yerini aldı tanrısal kurulda, Yargısını açıklıyor ilahların ortasında”.

Ayete ilk defa detaylı bir şekilde baktığımda, beni tedirgin etti. Fakat ayetin anlamı sade ve basit bir şekilde anlattıklarından ibarettir. Herhangi bir ayet gibi, [Mezurlar 82:1](#) ayeti de Kutsal Kitap'ın başka sözlerinin bağlamına bakılarak anlaşılmalıdır—burada ise Kutsal Kitap'ın *ilahlar* ve bu terimin nasıl tanımlanması gerektiği hakkında neler söylediği mevzubahistir.

“İlahlar” olarak tercüme edilen orijinal İbranice sözcük *elohim*'dir. Birçoğumuz *elohim* terimini uzun süredir tek bir anlamda—Baba Tanrı'nın isimlerinden biri olarak düşündüğümüz için daha kapsamlı bir anlamı olduğunu algılamak bizim için zor olabilir. Ancak bu sözcük gözle görülmeyen ruhsal dünyanın *herhangi bir* sakinine atfediliyor. İşte bu yüzden Tanrı'nın kendisi ([Yaratılış 1:1](#)), cinler ([Yasa'nın Tekrarı 32:17](#)) ve öbür dünyadaki ölü insan ([1 Sam. 28:13](#)) için kullanıldığına şahit olacaksınız. Kutsal Kitap için asıl adresi ruhsal dünya olan herhangi bir ruhani varlık *elohim*'dir.

Bu İbranice sözcük, sadece Tanrı'nın sahip olduğu belirli bir takım yetenekleri ifade etmiyor. Kutsal Kitap, Tanrı'yı diğer tüm ilahlardan *elohim* kelimesini kullanmadan, başka şekillerde ayırıyor. Örneğin; Kutsal Kitap ilahi varlıklara Kutsal Kitap'ın Tanrısı'na tapınmalarını buyuruyor ([Mezurlar 29:1](#)). O, onların yaratıcısı ve kralıdır ([Mezurlar 95:3](#); [148:1–5](#)). [Mezurlar 89:6–7](#) der ki: “Göklerde RAB'be kim eş koşulur? Kim benzer RAB'be ilahi varlıklar arasında? [[1. Krallar 8:23](#); [Mezurlar 97:9](#)] Kutsallar topluluğunda Tanrı korku uyandırır”. Kutsal Kitap yazarları, İsrail'in Tanrı'sına kimsenin eş tutulamayacağı ve onun “tanrıların Tanrısı” olduğu konusunda son derece açıksözlüdürler. ([Yasa'nın Tekrarı 10:17](#); [Mezurlar 136:2](#))

“Kutsallar topluluğundaki” bu varlıklar gerçektir. Bu kitabın ilk bölümünde, Tanrı'nın Kral Ahav'dan nasıl kurtulacağına karar vermek için göksel varlıklarla buluştuğu bir pasajdan alıntı yapmıştım. O pasajda, bu göksel varlıklar ruh olarak anılıyordu. Ruh dünyasının gerçek olduğuna ve Tanrı ve Tanrı'nın yarattığı ruhsal varlıklar tarafından (melekler gibi) iskan edildiğine inanıyorsak, yukarıda alıntılıdığım ve diğer birçok ayetlerde tanımlanan Tanrı'nın doğüstü görev gücünün de gerçek olduğunu kabul etmek zorundayız. Aksi takdirde, ruhsal gerçekliğe sözde bağlılık göstermiş oluruz.

Ve Kutsal Kitap bu ilahi meclis üyelerini ruhlar olarak tanımladığı için ilahların sadece taş veya tahta putlar olmadığını biliyoruz. Heykeller tanrısal kurulda Tanrı için çalışmazlar. Rakip tanrılara tapınan antik dünyadaki insanların putlar yaptığı doğrudur. Ancak onlar kendi elleriyle yaptıkları putların gerçek güçlere sahip olmadığını biliyorlardı. O el yapımı putlar yalnızca ilahlarının onlara gelmesini ve putun içine yerleşmesini teşvik etme ritüellerini gerçekleştiren takipçilerine bilgelik dağıtması ve ilahlarının kurbanları alması için içinde yaşayabileceği objelerdi.

Kurulun Yapısı ve İş

[Mezurlar 82:1](#)'de geçen ilahlar, daha sonra mezmurda (6. ayet) “Yüceler Yücesinin oğulları” olarak anılıyor. “İlahi varlıklar (Tanrı'nın oğulları) terimi, Kutsal Kitap'ta genellikle Rab'bin huzurunda ([Eyüp 1:6](#); [2:1](#)'de olduğu gibi) birçok defa geçmektedir. [Eyüp 38:7](#) bize ilahi varlıkların, Tanrı'nın yeryüzünü şekillendirmeye ve insanlığı yaratmaya başlamadan önce var olduklarını anlatıyor.

Ve bu gerçekten ilginç. Tanrı bu ilahi varlıkları oğulları olarak çağırıyor. Sonuçta yaratımlarında katılımda bulunduğunuz için kendi evlatlarınızı oğlunuz veya kızınız olarak nasıl adlandırıyorsanız, Tanrı da onları yarattığından dolayı “aile” dili kullanımı kulağa mantıklı geliyor. Ancak Babaları olmanın yanı sıra Tanrı aynı zamanda onların kralıdır. Antik dünyada, krallar sıklıkla yakın akrabaları aracılığıyla saltanatlarını sürdürdüler. Krallık, varislere bırakıldı. Hakimiyet bir aile işiydi. Tanrı, kendi kurulunun hükümdarıdır. Ve oğulları, onunla olan ilişkilerinden dolayı bir sonraki en yüksek mertebeye sahiptir. Fakat bu kitap boyunca tartışacağımız üzere, bir şeyler oldu—içlerinden bazıları sadakatsiz oldular.

Tanrı'nın oğulları aynı zamanda karar mercileridir. [1. Krallar 22](#)'den (ve birçok diğer pasajdan) Tanrı'nın işinin insanlık tarihiyle etkileşimde bulunmayı kapsadığını biliyoruz. Tanrı kötü Ahav'ın ölme zamanı geldiğine karar verdiğinde, bunun nasıl gerçekleşeceğine karar verme yetkisini kuruluna bıraktı.

[Mezmurlar 82](#) ve [1. Krallar 22](#)'deki tanrısal kurul toplantıları Kutsal Kitap'ta bizimle ilgili olan tek toplantılar değildir. Birkaç tanesi imparatorların kaderini belirlemiştir.

[Daniel 4](#)'te, Babil kralı Nebukadnessar, Tanrı tarafından geçici bir delilikle cezalandırıldı. O ceza “Yüce Olan'ın yargısı” ([Daniel 4:24](#)) ve “gözcülerin kararıyla” ([Daniel 4:17](#)) verildi. *Gözcüler*, Tanrı'nın kurulundaki ilahi varlıklar için kullanılan bir terimdi. Bu terim, onların insanoğlunun işleri üzerinde nasıl gözcülük yaptıklarını ifade ediyordu; onlar asla uyumazdı.

Tanrısal kurul oturumlarının bu Kutsal Kitap'a ait sahneleri, bize Tanrı'nın kurul üyelerinin Tanrı'nın hükmüne katılımda bulduklarını açıklıyor. En azından bazı durumlarda, Tanrı yapılması gerekene karar veriyor ancak doğaüstü araçlarına bunu gerçekleştirecek yöntemlere karar verme özgürlüğü tanıyor.

Melekler de Tanrı'nın kuruluna katılırlar. Kutsal Kitap'ın orijinal dillerinde, Eski Ve Yeni Antlaşma'da *melek* olarak tercüme edilen terimler aslında *haberci* anlamına gelir. *Melek* sözcüğü esasında bir iş tanımlamasıdır. Melekler insanlara mesajları ulaştırır. Kitabın ilerleyen kısımlarında melekler ve görevlerinin yanı sıra Tanrı'nın kurul üyelerinin diğer görevleri hakkında daha fazla bilgi edineceğiz.

Bu Neden Önemli

Şimdiye kadar bu kitapta okuduğunuz her şey hakkındaki tepkiniz “Çok enteresan bilgiler—Kutsal Kitap'ta bunları daha önce hiç görmemiştim. Fakat tüm bu bilgiler günlük hayatımda ve kilisemin işleyiş şeklinde ne gibi sonuçlar ortaya çıkaracak?” şeklinde olabilir. Bunun cevabı; bu kitapta sunulan gerçeklerin *tamamen* Tanrı'nın kim olduğu ve onunla nasıl iyi bir ilişki kurabileceğimiz ve yeryüzündeki amacımızın ne olduğunu kavramamızla alakalı olduğudur. Bu konuyu açıklığa kavuşturmak için, her bir bölümü o bölümün gerçeklerinin pratik uygulamalarını açıklayan bu sayfadaki gibi bir kısım ile sonlandıracağım.

Bu bölümde, Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın kozmik yönetimini nasıl tasvir ettiğini ve o tasvirlerin bize Tanrı'ya ilişkin ne tür bilgi verdiğini ve nihayetinde Tanrı'nın bizimle nasıl bir ilişki kurduğunu tartıştık.

İlk olarak, Tanrı'nın tanrısal aile işleri yeryüzündeki ailesiyle nasıl bir ilişki kurduğunun bir modelidir. Bu konuyu bir sonraki bölümde tartışacağız, ama şimdi bir örnek verelim: Tanrı'nın neden bir kurula ihtiyacı olduğunu düşünüyor olabilirsiniz. Tanrı ruhsal dünyada bile bir şey yaparken yardıma *ihtiyaç duymamalı*. Sonuçta O Tanrı! Ancak Kutsal Kitap, Tanrı'nın işleri halletmeleri için daha alt seviyedeki varlıkları kullandığı konusunda nettir.

Onun tanrısal bir kurula *ihtiyacı* yok, fakat bir kuruldandan faydalanmayı seçiyor. Ayrıca bize de ihtiyacı yok. Eğer tercihi bu olsaydı, Tanrı müjdeye ihtiyacı olan tüm insanlara yüksek sesle konuşup herkese kendisinden yardım istemek için gereken tüm teşviği sağlar ve bunun iyi olduğunu söyleyebilirdi. Zihinlerine kendi sesini koyarak insanları başkalarını sevmeleri için ikna edebilirdi. Fakat bunu yapmıyor. Bunun yerine, işi gerçekleştirmek için insanları—sizi ve beni kullanıyor.

İkinci olarak, Tanrı her şeyin istediği şekilde sonuçlanması için olayları önceden kararlaştırabilirdi. Ancak bunu yapmıyor. Tanrı, Kral Ahav'ın hikayesinde, kendi isteğini tanrısal asistanlarının ne şekilde yerine getireceklerine karar vermelerine izin veriyor. Başka bir ifadeyle, özgür iradelerini kullanmalarına izin veriyor. Bu da bize her şeyin önceden belirlenmediğini açıklıyor. Ve bu sadece gözle görülmeyen dünyada değil—aynı zamanda bizim dünyamızda da geçerlidir.

Kutsal Kitap'ta gözle görülmeyen dünya bir yapıya sahiptir. Tanrı CEO'dur. Onun bünyesinde çalışanlar onun ailesidir. İdareyi paylaşırlar. Şirketin nasıl yönetileceğine dair katılımında bulunurlar.

Şaşırtıcı bir şekilde, Kutsal Kitap insanoğlu hakkında aynı şeyleri anlatıyor. Aden'deki ilk başlangıçtan itibaren, Tanrı dünyayı kendisiyle birlikte yönetmesi için insanoğlunu yarattı. Tanrı, Adem ve Havva'ya "Verimli olun, çoğalın" dedi, "Yeryüzünü doldurun ve denetimimize alın" diye ekledi. ([Yaratılış 1:28](#)^{GNT}). Adem ve Havva, Tanrı'nın çocuklarıydı—Tanrı'nın yeryüzündeki ailesiydi. Tanrı onlarla birlikte yaşamak istedi ve tüm dünyayı Aden gibi yapma aşamasında onların da katılımında bulunmasına izin verdi.

Çoğu okuyucu için bu tanıdık bir konsepttir. O kadar açık olmayan detay ise Adem ve Havva'nın Tanrı'nın Aden'deki tek aile üyeleri olmamalarıydı. Tanrısal ailesi de oradaydı. Aden, Tanrı'nın daha önce ve şimdi yaşadığı yerd, ailesi de orada yaşıyordu. Cenneti Tanrı'yla ve melekleriyle—tanrısal ailesiyle yaşayacağımız bir yer olarak düşünüyoruz. Başlangıçta tasarlanmış olan yol buydu ve *gerçekleşecek olan* da budur. Kutsal Kitap'ın cennetin yeni, evrensel bir Aden'e dönüşmesiyle sonlanması bir tesadüf değildir. ([Vahiy: 21–22](#))

Kaderimizi anlamak için Tanrı'nın iki ailesinin aynı alanda bulunduğu zamana geri dönmeliyiz. Bahçeye geri dönmeliyiz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Önceki ve Gelecek Krallar

Tanrı'nın tanrısal meclisi—gözle görünmeyen ailesi ve görev gücüne kısa bir giriş yaptık. Tüm bunlarla ilgili çok daha fazla detay var—özellikle İsa ve şeytan gibi önemli oyuncularını konuya nasıl sığdırabileceğimize bakmamız gerekiyor. Fakat gözle görülmeyen dünyada neler olduğuna dönmeden önce, kendimiz hakkında yeni bir bakış açısı edinmemiz lazım. Tanrı'nın gözle görülmeyen ruhsal dünyayı meclisiyle birlikte yönetmesi, yeryüzündeki hakimiyetinin—teologların deyişiyle Tanrı'nın krallığının bir modelidir. Bunların hepsi Yaratılış'ta, Aden bahçesinde başladı.

Aden—Tanrı'nın Ev Ofisi

“Aden bahçesi” sözünü duyunca aklınıza ilk gelen şey nedir? Konuştuğumuz çoğu kişi Adem ve Havva'yı düşünüyor. Aden onların eviydi. Orası Tanrı'nın onları koyduğu yerd (Yaratılış 2:15-25).

Ancak Aden aynı zamanda *Tanrı'nın* eviydi. Hezeikel, Aden'i “Tanrı'nın bahçesi” olarak ifade ediyor (Hezekiel 28:13; 31:8-9). Bunda şaşırılacak bir durum yok. Şaşırtıcı olabilecek şey ise Aden'i “Tanrı'nın bahçesi” olarak adlandırdıktan hemen sonra Hezeikel'in, Aden'e “Tanrı'nın kutsal dağı” diye hitap etmesidir (28:14). Birçok eski inanışta, lüks bahçeler ve erişilemez dağlar tanrıların evi olarak düşünülüyordu. Kutsal Kitap, Aden için bu iki tanımı da kullanıyor. Aden, Tanrı'nın eviydi ve bu nedenle işlerini yürüttüğü yerd. Orası Tanrı'nın idare merkezi ya da ev ofisiydi.

Ve Tanrı neredeyse, meclisi de onun yanındadır.

Tanrı'nın Suretinde Yaratılanlar

Kutsal Kitap'taki en önemli ayetlerden biri bize hem Tanrı'nın hem de meclisinin Aden'de bulunduğu bilgisini veriyor. Yaratılış 1:26'da Tanrı “*Kendi* suretimizde insan yaratalım dedi” (vurgu eklendi). Tanrı niyetini bir gruba duyuruyor. Peki, Tanrı kiminle konuşuyor? Göksel varlıklarıyla—meclisiyle. Üçlü Birliğin diğer üyeleriyle konuşmuyor çünkü Tanrı onların bilmediği bir şeyi bilemez! Ve burada seslendiği grup Tanrı'nın ne yapmaya karar verdiğini öğreniyor.

Bu bildiriye anlamak kolaydır. Bu benim arkadaşlarıma “Hadi pizza alalım!”, *Hadi bunu yapalım!* demem gibidir. Yeterince açık. Fakat kaçırılmayı istemeyeceğimiz bir detay var. Tanrı aslında karar verme sürecine bu grubu dahil etmiyor.

Gördüğümüz diğer tanrısal meclis oturumlarının aksine, Tanrı'nın meclis üyeleri bu karara katılımda bulunmuyor. Bir sonraki ayette (Yaratılış 1:27) insan yaratıldığında, yaratma eylemini gerçekleştiren yalnızca Tanrı'dır. İnsanın yaratılması Tanrı'nın kendi başına hallettiği bir şeydir. Pizza benzetmeye geri dönersek, yaptığım duyuruyu herkesi pizzacıya götürüp parasını ödemekte ısrar ederek yerine getirdiysem, tüm işi gerçekleştiren kişi ben olurum. Burada olup biten de budur.

Tanrı'nın insanı yaratan tek kişi olması mantıklıdır. Meclisinin tanrısal varlıklarının böyle bir gücü yoktur. Ancak bu durum başka bir garipliğe yol açıyor. Yaratılış 1:27'de, insan *Tanrı'nın* suretinde yaratıldı (“Tanrı insanı *kendi* suretinde yarattı”, vurgu eklendi) 26. Ayetten itibaren “*kendi suretimizde*” ifadesine ne oldu?

Aslına bakılırsa, hiçbir şey. Yaratılış 1:26-27'deki "kendi suretimizde" ve "kendi suretinde" arasındaki değiş tokuş çok enterasan bir durumu ortaya çıkarıyor. Tanrı'nın bildirisi—"Kendi suretimizde insan yaratalım"—ifadesinin anlamı; kendisinin ve konuştuğu diğerlerinin ortak bir şey paylaşıyor olduğudur. Bu her neyse, Tanrı onları yarattığında insanlar da bunu paylaşacaktır. Bazı açılardan sadece Tanrı gibi olmakla kalmayıp aynı zamanda Tanrı'nın meclisinin tanrısai varlıkları gibiyiz.

O "bir şey" sözcüğü "Tanrı'nın suretinde" ifadesiyle bağlantılıdır. Yaratılış 1:26'nın daha iyi tercümesi, Tanrı'nın insanı kendi sureti *olarak* yarattığı şeklinde olacaktır. İnsan olmak Tanrı'nın sureti *olmaktır*. Deyim yerindeyse, bizler Tanrı'nın temsilcileriyiz.

Tanrı'nın sureti zeka gibi bize Tanrı tarafından verilen bir yetenek değildir. Yetenekleri kaybedebiliriz ancak Tanrı'nın sureti olma durumumuzu kaybedemeyiz. Sonuçta bu insan olmamayı gerektirir! Her insan, ana rahmine düştüğü andan ölüme kadar daima insan olacaktır ve daima Tanrı'nın sureti olarak kalacaktır. İşte bu yüzden insan hayatı kutsaldır.

Tanrı'yı nasıl temsil ederiz? Bir önceki bölümde Tanrı'nın, gözle görölmeyen görev gücünün tanrısai varlıklarıyla otoritesini paylaştığını gördük. Tanrı aynı şeyi yeryüzünde insanlarla da gerçekleştiriyor. Tanrı gözle görünen ve görünmeyen tüm varlıkların yüce kralıdır. O hükmeder. O hükmünü ruhsal dünyadaki ve insanoğlunun dünyasındaki ailesiyle paylaşır. Bizler dünyayı olmasını istediği hale getirmek ve Tanrı'yla birlikte keyif almak üzere Tanrı'nın planına katılımda bulunmak için buradayız.

Nihayetinde Tanrı bize bunu nasıl yapacağımızı gösterdi. İsa, Tanrı'yı temsilen en büyük örneğidir. O, görünmez Tanrı'nın görünümü (Koloseliler 1:15) ve Tanrı'nın varlığının öz görünümüdür (İbraniler 1:3). Bu sebepten dolayı İsa'ya benzemek zorundayız (Romalılar 8:29; 2.Korintliler 3:18).

İki Meclis, Bir Kader

Tüm bunlar bir anlam ifade ediyor, umarım bu anlamı yakalıyorsunuzdur. İnsan esasında *yeryüzünde* Tanrı'nın yönetimi—kurulu, meclisidir. Tanrı'nın huzurunda, göksel ailesiyle birlikte yaşamak üzere yaratıldık. Ondandır keyif almak ve sonsuza kadar ona hizmet etmek için yaratıldık. Başlangıçta, bu yaratılış amacının yeryüzünde de gerçekleşmesi planlanmıştı. Aden, göğün ve yeryüzünün kesiştiği yerdirdi. Tanrı ve kurul üyeleri, insanoğluyla aynı mekanda bulunuyorlardı.

Fakat ne amaçla orada bulunuyorlardı?

Tanrı, Adem ve Havva'ya, "Verimli olun, çoğalın, yeryüzünü doldurun ve denetimimize alın; ... yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun" dedi. (Yaratılış 1:28). Bu, Tanrı'nın suretine sahip olanlara verilen bir görevdi. Onlar, Tanrı'ya yaratılış konusunda idareci-kralar olarak hizmet edeceklerdi. İnsanoğlunun görevi yeryüzüne yayılmak ve Aden'i tüm gezegene doğru genişletmek—Tanrı'nın krallığını büyötmektirdi. O görev iki kişi için çok büyüktü, bu nedenle Tanrı, Adem ve Havva'nın çocuklarının olmasını istedi.

Bildiğimiz üzere, Adem ile Havva ve çocukları başarısız oldu. İnsanoğlu günah işledi. Bu gerçekleşmeseydi, yeryüzü aşamalı olarak evrensel bir Aden'e dönüştürölecekti. Mükemmelleştirilmiş bir gezegende Tanrı ve Tanrı'nın ruhsal ailesiyle birlikte sonsuz bir yaşama sahip olacaktık.

Tanrı insanı seviyordu, bu yüzden Adem ve Havva'yı affetti. Ancak insanların geri kalan kısmı o noktadan itibaren Adem ve Havva'nın adımlarını izlemeye mahkum edildi. Hepimiz günah işledik ve Tanrı'nın müdahalesi olmadan ölümü hak ediyoruz. (Romalılar 6:23). Bizler ölümlüyüz ve bu yüzden günahkarız. Kurtuluşa ihtiyacımız var.

Tanrı'nın bizim tanrısal ailesine katılmamızı, meclisinin bir parçası olmamızı ve onun huzurunda yaşamamızı istediği fikri, Kutsal Kitap'ın söylediği bazı muhteşem detayları anlamamıza yardımcı olur.

Bu detaylar, Kutsal Kitap'ın neden inanlılara "Tanrı'nın oğulları" ya da "Tanrı'nın çocukları" (Yuhanna 1:12; 11:52; Galatyalılar 3:26; 1.Yuhanna 3:1-3) olarak hitap ettiğini açıklıyor. İnanlıların neden Tanrı'nın ailesine "oğulluk" hakkı almış kişiler olarak tanımlandıklarını açıklıyor (Galatyalılar 4:5-6; Romalılar 8:14-16). Bize Tanrı'nın ve krallığının "mirasçısı" (Galatyalılar 4:7; Titus 3:7; Yakup 2:5) ve "tanrısal özyapıya ortak olduğumuzun" söylenmesinin nedenlerini açıklıyor. (2.Petrus 1:4; ayrıca bkz 1.Yuhanna 3:2). İsa geri döndüğünde, inanlılara neden "Tanrı'nın cennetinde bulunan yaşam ağacından yeme hakkını vereceğini" söylediğini açıklıyor (Vahiy 2:7). Kendi tahtında oturma hakkı dahil olmak üzere (Vahiy 3:21) ulusların üzerindeki yetkiyi bizimle paylaşacağına dair vaadini neden verdiğini açıklıyor (Vahiy 2:26-28). Bu yaşamdan Aden'e doğru yol alıyoruz. *Gök, yeryüzüne geri dönecektir.*

Ölümden sonraki hayatta yapacağımız *budur*—yeni evrensel Aden'i yöneteceğiz. Başlangıçta Adem ve Havva'nın yardımında bulunmaları gereken görevden keyif alacağız. Ebedi hayatın arp çalmak ve 7/24 şarkı söylemek ile ilgisi yoktur. O, Tanrı'nın kendisi, dirilmiş İsa ve Tanrı'nın suretinde yaratılmış insan ve doğaüstü varlıkların yanında, tüm hayal edilemez doluluğunda kusursuz yaratılışı keşfedip tadını çıkarmakla ilgilidir.

Bu Neden Önemli

Öyle görünmeyebilir fakat birçok yaşam değiştiren fikir tüm bunlardan türemiştir. O planı henüz görmesek bile yaşamlarımızı Tanrı'yı temsil eder ve planlarını ileriye taşır gibi bilinçli bir şekilde yaşamak, her güne karşı yaklaşımımızı değiştirecektir.

Tanrı'nın orijinal planı, tüm yeryüzünü Aden gibi yapmaktır. Tanrı, insanoğlunun Aden'de olduğu gibi kendisinin iyi hakimiyetini tüm yeryüzüne yayma görevine katılımda bulunmalarını istedi. Adem ve Havva'ya çocuklarının olmasını ve yaratılış üzerinde egemen olmalarını söyledi (Yaratılış 1:26-28). O emir düşüştü sonra unutulmadı. Aslına bakılırsa, tufanın korkunç olaylarından sonra tekrar edildi (Yaratılış 8:17; 9:1). Aden kayıp olmamasına rağmen, Tanrı onun yeniden inşa edilmesini tasarlıyor. Eninde sonunda, İsa geri döndüğünde ve Tanrı yeni bir gökle yeni bir gökyüzü yarattığında (Vahiy 21 ve 22'de belirtilen, Aden'e son derece benzeyen) Tanrı'nın hakimiyeti—krallığı tam kapsamlı olarak geri gelecektir. Bu süre zarfında, Tanrı'nın gerçeğini İsa'nın müjdesini her yerde yayabiliriz. Ayrıca her yerde ve tanıştığımız herkese Tanrı'yı anlatabiliriz. Bizler İsa'nın o planı sonlandıracağı günü dört gözle bekleyerek tam burada ve şu anda Aden'i yeniden kurmak üzere görevlendirilmiş Tanrı'nın vekilleriyiz.

Kendimizi bilinçli olarak Tanrı'nın vekilleri—onun suretinde yaratılanlar—olarak farz etmemiz, *aldığımız kararların önemli olduğu* anlamına geliyor. Artık günah içinde kaybolmamış olan Hristiyanlar Kutsal Ruh'un yardımıyla Tanrı'nın planını yerine getirebilirler. Tanrı'yla yaşamın güzelliklerini yaymak ve müjdeye ihtiyacı olan kişilere bu görevden nasıl keyif alabileceklerini anlatmak için buradayız. Yaşamlarımız birçok insanla kesişiyor. Bu karşılaşmalara ait anıları, hayatlarını ve yaşamlarına

dokundukları tüm insanları etkiliyor. Biz ya Tanrı'yla yaşamın ya da Tanrı'dan uzakta yaşamın bir yansımasıyız. Bu ikisinin ortası yoktur.

Tüm insanların Tanrı'nın suretinde yaratıldıkları bilgisi aynı zamanda insan hayatının ne kadar kutsal olduğunu görmemizi sağlar. Bu, yaşam ve ölüm ile ilgili önemli etik kararların çok daha ötesine uzanır. Öğrendiklerimiz birbirimizi nasıl gördüğümüz ve nasıl ilişki kurduğumuz üzerinde çok fazla etkiye sahiptir. İrkçılığın Tanrı'nın dünyasında yeri yoktur. Adaletsizlik Tanrı'yı temsil etmekle bağdaşmaz. Gücün kötüye kullanılması—evde, işte veya devlet yönetiminde—ahlak dışıdır. Tanrı'nın Aden'de çocuklarına davranış şekli bu değildir, bu yüzden Tanrı'nın suretinde yaratılan diğer kardeşlerimizle kurduğumuz ilişkimizde de bu davranışın yeri yoktur.

Son olarak, Tanrı'yı temsil etmek, onu onurlandıran her işin *ruhsal bir davet* olduğu anlamına gelir. Her meşru görev dünyamızı Aden'e doğru taşımanın ve Tanrı suretindeki diğer kardeşlerimizi kutsamanın bir parçası olabilir—ya da olmayabilir. Tanrı iş tanımlarından dolayı vaizlik konumundaki insanların daha kutsal veya daha özel olduğunu düşünmez. Tanrı bulunduğumuz yerde her birimizin onu nasıl temsil ettiğimize önem verir. Biz ya Tanrı'nın nihayetinde herkesten tecrübe etmemizi istediği hayatı paylaşarak karanlığa karşı dururuz ya da durmayız. Bu fırsat muhteşem ötesi olmak zorunda değildir; sadece fırsatı yakalamayı gerektirir.

Tanrı'nın Aden'deki niyeti ne kadar muhteşem olursa olsun, bu vizyon eşit hızla öldü. *Yalnızca* Tanrı kusursuzdur. Özgürlük kusurlu kimselerin—tanrısal olanların bile—elinde yıkıcı sonuçlara neden olabilir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tanrısal Başkaldırı

Bir önceki bölümü özgür iradenin kusurlu kimselerin, tanrısal veya insan olanların elinde bile yıkıcı sonuçlara neden olabileceği düşüncesiyle bitirmiştik. Aslında bu eksik bir beyan. Hepsi hem insanları hem de doğaüstü varlıkları içine alan Kutsal Kitap'ın ilk bölümlerindeki bazı felaketler, bahsettiğim noktayı ayrıntılarıyla açıklıyor.

Tanrı'nın otoritesini hem doğaüstü dünyadaki tanrısal varlıklarla hem de yeryüzündeki insanlarla paylaşmaya karar verdiğini hatırlayın. Bu karar, "*Kendi suretimizde insan yaratalım*" ([Yaratılış 1:26](#), vurgu eklendi) ayetindeki Tanrı'nın bildirisi ve Tanrı'nın ardından insanı kendi suretinde yarattığı gerçeğinin perde arkasıydı. Ruhsal varlıklar ve insanlar Tanrı'nın suretleridir. Onun otoritesini paylaşır ve yardımcı yöneticileri olarak onu temsil ederiz.

Bir taraftan bu harika bir karardı. Özgür irade Tanrı gibi olmanın bir parçasıdır. Özgür iradeye sahip olmasaydık, onun gibi olamazdık. Özgür irade olmadan, sevgi ve fedakarlık gibi kavramlar ölür. Sadece “sevmek” için programlanmış olsak, bunda bir karar söz konusu olmazdı. Çünkü bu gerçek değildir. Senaryolanmış sözcükler ve eylemler samimi değildir. Bu konuyu düşünmek, beni orijinal Yıldız Savaşları filmlerinin sonuncusu olan *Jedi'nin Dönüşü*'ne götürdü. Obi-Wan Kenobi'nin ruhu, Darth Vader için babası Luke'a “artık o bir insandan çok bir makine” diyordu. Ancak en sonunda bunun doğru olmadığını öğreniyoruz. Vader, Luke'u kendi canı pahasına imparatorundan kurtardı. O yalnızca programlanmış bir makine değildi. Verdiği karar yürekten, insanlığından—kendi özgür iradesinden gelmişti.

Fakat Tanrı'nın kararının karanlık bir yanı bulunmaktadır. Zeki varlıklara özgürlük tanımak, onların yanlış seçimler yapabileceği ve yapacağı ya da kasıtlı olarak başkaldırabileceği anlamına geliyor. Ve bunun olacağı aslında garantidir, sonuçta gerçek anlamda tek kusursuz varlık Tanrı'dır. O, kendisinin gerçekten güvenebileceği tek kişidir. İşte bu yüzden Aden'de işler ters gidebilirdi ve gerçekleşen de zaten bu oldu.

İkili İlişkilerde Sorun

1. Aden'deki ortamı düşünün. Adem ve Havva yalnız değil. Tanrı, meclisiyle birlikte orada bulunuyor. Aden, yeryüzünün geri kalanını “denetimine almak” ([Yaratılış 1:26–28](#))—Aden'deki hayatı gezenin geri kalanına yaymak için oluşturulmuş tanrısal/insani idare merkezidir. Fakat meclisin bir üyesi Tanrı'nın planlarından memnun değildir.

Tıpkı [Yaratılış 1](#)'de gördüğümüz gibi, Aden'in diğer tanrısal varlıklara ev sahipliği yaptığı ipuçları [Yaratılış 3](#) bölümünde de mevcuttur. [22](#). Ayette, Adem ve Havva günah işledikten sonra, Tanrı şunu söyledi: “Adem iyiyle kötüyü bilmekle *bizlerden biri* gibi oldu” (vurgu eklendi). Bu ifade [Yaratılış 1:26](#)'da (“kendi suretimizde”) gördüğümüz işaretle aynı türdedir.

[Yaratılış 3](#)'teki ana karakter olan Yılanın gerçekte bir yılan olmadığını biliyoruz. Aslında o bir hayvan değildi. Onu bir hayvanat bahçesindeki cam parmaklıkların ardına koymak için harcanan hiçbir çaba etkili olmayacaktı ve o da bu durumdan memnun kalmayacaktı. O tanrısal bir varlıktı. [Vahiy 12:9](#) bölümü onu İblis, Şeytan olarak tanıtır.

Bazı Hristiyanlar, [Vahiy 12:7–12](#)'ye istinaden yaratılıştan kısa bir süre sonra melekler arasında bir başkaldırı olduğunu varsayıyorlar.

Gökte savaş oldu. Mikail'le melekleri ejderhayla savaştılar. Ejderha kendi melekleriyle birlikte karşı koydu, ama gücü yetmedi. Bu yüzden gökteki yerlerini yitirdiler. Büyük ejderha –İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan– melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı. ([Vahiy 12:7–9](#))

Ancak orada tanımlanan gökteki savaş Mesih'in doğumuyla bağlantılıdır ([Vahiy. 12:4–5, 10](#)):

Kuyruğuyla gökteki yıldızların üçte birini sürükleyip yeryüzüne attı. Sonra doğum yapmak üzere olan kadının önünde durdu; kadın doğurur doğurmaz ejderha çocuğu yutacaktı. Kadın bir oğul, bütün ulusları demir çomakla güdecek bir erkek çocuk doğurdu. Çocuk hemen alınıp Tanrı'ya, Tanrı'nın tahtına götürüldü...

Bundan sonra gökte yüksek bir sesin şöyle dediğini duydum:

“Tanrımız'ın kurtarıcı, gücü, egemenliği

Ve Mesih'i'nin yetkisi şimdi gerçekleşti.

Çünkü kardeşlerimizin suçlayıcısı,

Onları Tanrımız'ın önünde gece gündüz suçlayan

Aşağı atıldı.

Kutsal Kitap, Aden'deki olayların öncesinde Tanrı'nın suretinde yaratılanların—insan veya tanrısal—Tanrı'nın isteğine karşı geldiklerine ya da bir başkaldırı içinde olduklarına işaret etmemektedir. Koşullar [Yaratılış 3](#)'te önemli ölçüde değişti.

Yılanın suçu, Tanrı'nın otoritesini reddetmeyi özgür bir şekilde seçmiş olmasıydı. Deyim yerindeyse, Tanrı, Adem ve Havva'nın aile şirketine katılmasına karar vermişti. Onlar Aden'i yeryüzüne doğru genişleteceklerdi. Fakat düşman onları orada istemiyordu. Kendini Tanrı yerine koymuştu. İçinden, “Göklere çıkacağım”, “Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım; İlahların toplandığı dağda, Safon'un doruğunda oturacağım” dedi ([Yeşaya 14:13](#)).

Hayal kırıklığına uğramıştı. Yılanın aldatmacası Adem ve Havva'nın günah işlemesine neden olduğu için şeytan, Tanrı'nın evinden kovuldu ([Hezekel 28:14–16](#)) ve yeryüzüne atıldı—Kutsal Kitap diliyle söylersek—ölümün hüküm sürdüğü, yaşamın sonsuz olmadığı “düştü, yere yıkıldı” ([Yeşaya 14:12](#)). Yaşamın efendisi olmak yerine, ölümün efendisi oldu, bunun da tek anlamı Aden'de gerçekleşen olayların dünyevi ölümsüzlüğün kaybı anlamına geldiği için büyük düşmanın artık tüm insanlar üzerinde hak iddia ediyor olduğudur. İnsanoğlunun artık yeni Aden'de Tanrı'yla birlikte sonsuz yaşama sahip olmak için günahattan kurtarılmış olması gerekiyor.

Ayrı düşme (kinaye vardır) bir dizi lanetten ibaretti. Yılanın üzerindeki lanet, bir parça kehanet de barındırıyordu. Tanrı, Havva'nın soyunun ve yılanın soyunun anlaşmazlık içinde olacaklarını söyledi: Bunun üzerine RAB Tanrı yılanı, Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim” dedi ([Yaratılış 3:14–15](#)). Peki, Havva'nın soyu kimdir? İnsanoğlu. Ve Yılanın soyu kimdir? Aslına bakılırsa, bu daha çok soyut bir ifadedir. Elçi Yuhanna, İsa'dan nefret eden Yahudi liderler gibi bize örnekler veriyor. İsa onlara “Siz babanız İblis'tensiniz” dedi ([Yuhanna 8:44](#)). İsa ona ihanet eden Yahuda'yı İblis olarak adlandırdı ([Yuhanna 6:70](#)). Yılanın soyu, Tanrı'nın planına tıpkı onun gibi karşı gelen herhangi bir kimsedir.

Kötü Tohum

Daha fazla sorunun ortaya çıkması uzun sürmedi. Adem ve Havva'nın çocuklarından biri katil oldu. Kayın, Habil'i öldürdü, böylece “şeytana ait olduğunu” gösterdi ([1. Yuhanna 3:12](#)). Kutsal Kitap hikayelerinde insan nüfusu arttıkça, kötülük de çoğaldı ([Yaratılış 6:5](#)).

Şimdi sırada, Pazar sabahı vaazlarında çok fazla tartışılmamasına rağmen, yeryüzündeki kötülüğün yayılmasında büyük etkisi olan diğer başka bir doğüstü suç var. Bu sefer bir başkaldırıdan daha fazlası

söz konusuydu. [Yaratılış 6:5](#)'te belirtilen kötülük salgınının insanlar arasında yayılması Nefiller olarak bilinen ilahi varlıkların kendi dünyevi çocuklarına babalık yaptıklarına dair [Yaratılış 6:1-4](#)'te geçen hikaye ile bağlantılıdır.

Kutsal Kitap Yaratılış'ta neler olduğu hakkında daha fazla bir şey belirtmiyor, ancak hikayenin parçaları Kutsal Kitap'ta başka bir yerde ve Yeni Antlaşma yazarlarının çok iyi bildiği ve yazılarında alıntılıdıkları Kutsal Kitap dışındaki Yahudi geleneklerinde ortaya çıkıyor.

Örneğin; Petrus ve Yahuda tufandan önce günah işlemiş melekleri kaleme alıyor ([2. Pet. 2:4-6](#); ayrıca bkz [Yahuda 5-6](#)). Anlattıklarının bazıları Kutsal Kitap dışındaki Yahudi kaynaklardan geliyor. Petrus ve Yahuda bu suçu işlemiş ilahi varlıkların yeraltında hapsedildiğini—başka bir deyişle yargı gününe kadar cehennemde tutulacaklarını söylüyor. Onlar Tanrı'nın son yargısının, Kutsal Kitap'ın adlandırdığı şekliyle "Rab'bin Gününün" bir parçası olacaklardır.

Petrus ve Yahuda'nın kaynakları Kutsal Kitap alimleri tarafından iyi biliniyor. Bunlardan biri Enoch 1 (Hanok) (İdris Peygamberin Kitabı) adlı bir kitaptı. Bu kitap kutsal kitabın bir parçası veya Tanrı tarafından esinlenmiş olarak kabul görmese bile İsa'nın dönemindeki Yahudiler ve ilk dönem kilisesindeki Hristiyanlar arasında popülerdi. Petrus ve Yahuda ise bazı içeriklerin, yazdıkları mektuplara dahil edilecek kadar önemli olduğunu düşünmüşlerdi.

Bu kaynaklar ilahi varlıkların ya insanoğluna tanrısal bilgiler vererek onlara "yardım" etmeyi istedikleri ve sonrasında asıl amaçlarından saptıkları ya da kendi suretinde olanları yaratarak Tanrı'yı taklit etmek istedikleri üzerinde spekülasyonda bulunuyor. Ayrıca kötü ruhların nereden geldiği ile ilgili bir açıklamayı dahil ediyor. Kötü ruhlar, Nefiller'in tufandan önce ve tufan sırasında öldürdüğü ruhlardır. Onlar, insanları rahatsız ederek ve tekrardan vücut bulmaya çalışarak yeryüzünde dolaşıyorlar. Yaratılış'ı takip eden Kutsal Kitap'ın bölümlerinde, [Yaratılış 6:1-4](#)'te Nefiller'in soyundan gelenler, Anaklılar ve Refalılar olarak adlandırılırlar ([Cölde Sayım 13:32-33](#); [Yasanın Tekrarı 2:10-11](#)). Bu Refalıların bir kısmı yılanın atıldığı toprağın altındaki ölümler diyarında ([Yeşaya 14:9-11](#)) ortaya çıkıyor. Yeni Antlaşma yazarları daha sonraları o yeri cehennem diye adlandıracaklardı.

Bu düşünceler, ilk Yahudi yazarlarının [Yaratılış 6:1-4](#)'te belirtilen tehdidin farkında olduklarını gösteriyor. İlahi varlıklar; tanrısal varlıkların ve insanların bir arada var olduğu Aden'i kendilerince yeniden düzenlemeye çalışıyorlardı. Tıpkı ilk düşmanın yaptığı gibi yeryüzünde neler olması gerektiğini Tanrı'dan daha iyi bildiklerini farz ettiler. Oysaki hakimiyetini yeniden kurmak için Tanrı'nın planını değiştirmek kötü bir durumu daha da kötüleştirirdi.

[Yaratılış 6:1-4](#) bölümü yalnızca yılanın tohumunun korkunç bir yankısı—Tanrı'ya kasıtlı başkaldırısı—olmakla kalmayıp aynı zamanda daha sonra meydana gelecek daha kötü olayların bir başlangıcıydı. Musa ve Yeşu'nun zamanında, Vaat edilen Toprakları almaya çalıştıklarında, karşılaştıkları bazı muhalifler etrafa yayılmış dev kabilelerdi ([Yasanın Tekrarı 2-3](#)). Bu devler çeşitli adlarla tanınıyorlardı. [Cölde Sayım 13:32-33](#)'te Anaklılar olarak adlandırıldılar. Onların özellikle [Yaratılış 6:1-4](#)'te geçen ilahi varlıkların çocukları olan Nefiller'in yaşayan soyları oldukları söyleniyordu. Eski Antlaşma bize İsraililerin bu dev cüsseli düşmanlarla Davut'un zamanına kadar savaştıklarını anlatıyor. Ve Davut, Golyat'ı öldürdü ([1. Sam. 17](#)) ve adamlarından bazıları tehdidi sonunda ortadan kaldırmak için Golyat'ın kardeşlerini öldürdü ([2. Sam. 21:15-22](#)).

Bu Neden Önemlidir

Yılan ve tanrısal muhalefet konusundaki kehanetsel lanet, teologların iyi ve kötü arasındaki savaş, Tanrı ve halkına karşı uzun bir süredir devam eden bir savaş olarak adlandırdıkları ruhsal savaşın ilk aşamalarıdır. O, gözle görünen ve gözle görünmeyen iki krallıktaki savaş meydanlarında gerçekleşen bir savaştır.

Bu hikayeler ne kadar tuhaf olsalar da, önemli bir dersi öğretiyor: Tanrı konu insanoğlunun kaderine geldiğinde tanrısal bir rekabetle karşı karşıyaydı. Hala da öyle. Yeryüzü ve insanoğlu için Tanrı'nın isteğine başkaldırı hem ruhsal dünyada hem de insanlar arasında canlıdır. Ancak Tanrı'nın gök ve yeryüzünün tekrardan birleşmesi için kendi planları vardır. Düşmanca müdahale cezasız kalmayacaktır. İnsanoğlu çok değerlidir. Tanrı'nın insanoğlu ailesi için hazırladığı planı değiştirilmeyecek veya devrilmeyecektir.

Bu pasajlar aynı zamanda olumlu dersler de öğretiyor. Tanrı'ya karşı olan bu uzun savaşın kökeni, özgürlük vasfını paylaşacağı kendi suretinde olan insanları ve tanrısal varlıkları yaratma kararına kadar uzansa dahi Tanrı kötülüğün *sebebi* değildir.

Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın, kendi suretinde yarattıklarını itaatsizlikte bulunmaları için kışkırttığına ya da itaatsizliklerinin önceden tayin edilmiş olduğuna dair bir işaret yoktur. Tanrı'nın geleceği biliyor olması onun önceden tayin edildiği anlamına gelmez. Davut'un sürgülü kapıları olan Keila kentini Filistlilerden kurtardığı zamanı anlatan [1. Samuel 23:1-14](#) gibi pasajlardan bunu kesin olarak biliyoruz. Savaşın sonra, Saul, Davut'un şehirde olduğunu öğrendi. Saul, Davut'un tahtını elinden alacağına dair paranoyakça korkusundan ötürü bir süredir Davut'u öldürmeye çalışıyordu. Saul, Davut'u şehrin sürgülü kapılarına hapsedmeyi umarak Keila'ya bir ordu gönderdi. Davut, Saul'un planını öğrendiğinde, Tanrı'ya şunu sordu:

“Keila halkı beni onun eline teslim eder mi? Kulunun duymuş olduğu gibi Saul gelecek mi? Ey İsrail'in Tanrısı RAB, yalvarırım, kuluna bildir!”

RAB, “Saul gelecek” yanıtını verdi ... RAB, “Teslim edecek” dedi. ([1. Sam. 23:11-12](#))

Davut ardından hepimizin yapacağını yaptı—olabildiğince hızlı bir şekilde şehirden kaçtı. *Ve bu da Tanrı'nın olayları önceden biliyor olmasının bunların önceden tayin edildiği anlamına gelmediğini bize açıklıyor.* [1. Samuel 23](#) bölümü, Tanrı'nın aslında hiçbir zaman gerçekleşmemiş olan iki olayı önceden bildiğini belirtiyor. Tanrı'nın tanrısal başkaldırısı ve insanın başarısız olacağını önceden biliyor olması onun tüm bunların gerçekleşmesini *sağladığı* anlamına gelmiyor. Ön bilgi, önceden tayin etmeyi gerektirmiyor.

Düşüş olaylarını bu bilgiler ışığında değerlendirmeliyiz. Tanrı, Adem ve Havva'nın başarısız olacağını biliyordu. Şaşırmamıştı. O gerçek ve muhtemel olan her şeyi biliyor. Ancak Tanrı'nın, kötülüğün ve başkaldırının hem insanoğlunu başkaldırması için kışkırtan tanrısal asiden hem de insanlardan oluşan parçasına, kendi dünyasına girdiğini önceden görebildiği gerçeği, buna onun sebep olduğu anlamına gelmez.

Kendi yaşamımız ve zamanımızda deneyimlediğimiz kötülüğe aynı şekilde bakabilmeli ve hatta bakmalıyız. Tanrı düşüşü önceden gördü ve onu düzeltmek için bir plan yapmaya hazırды. Aynı zamanda doğuştan günahlı olacağımızı ve defalarca düşeceğimizi (kendimize karşı dürüst olalım) biliyordu. Fakat o bu başarısızlıkları önceden tayin etmedi. Günah işlediğimizde, günahımızı kabullenmemiz gerekiyor. Günah işliyoruz çünkü günah işlemeyi seçiyoruz. Bunu Tanrı istediği ya da bu önceden tayin edildiği için seçim yapma şansımız yoktu diyemeyiz.

Fakat Tanrı bizi öyle sevdi ki “biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü” ([Rom. 5:6–8](#)). Ne yapacağımızı bilmesine rağmen bizi sevdi. Bize yalnızca günah işleme özgürlüğü vermekle kalmayıp aynı zamanda müjdeye inanma ve İsa için yaşama özgürlüğü de verdi.

Tecrübelerimizden biz de, Tanrı da kötü şeylerin insanların hatta Hristiyanların başına gelebileceğini biliyoruz. Kötülük dünyada varlığını sürdürüyor çünkü insanlar (ve tanrısal varlıklar) kötülük yapma özgürlüğüne sahipler. Tanrımız daha büyük planların işe yaraması için korkunç şeyleri önceden tayin eden veya korkunç suçların ve günahların gerçekleşmesine ihtiyaç duyan sapkın bir tanrı değildir. Tanrı kötülüğe ihtiyaç duymaz. Onun planları kötülüğe rağmen—onu yenerek ve en sonunda onu yargılayarak ilerleyecektir.

Tanrı'nın neden şimdi kötülüğü yok etmediğini sorabiliriz. Bunun bir nedeni var: Tanrı'nın kötülüğü yok etmesi için onun gibi kusursuz olmayan, kendi suretinde yarattığı insan ve tanrısal varlıkları yok etmesi gerekirdi. Bu, kötülük sorununu çözerdi ancak bu aynı zamanda Tanrı'nın başlangıçtaki düşüncesi olan, diğer tanrısal varlıkları ve insanoğlunu kendisiyle birlikte yaşayıp hükmetmeleri için yaratmış olmasının büyük bir hata olduğu anlamına gelirdi. Oysaki Tanrı hata yapmaz.

Ayrıca Tanrı'nın insanlara hiç özgürlük vermemiş olmasını dileyebiliriz, ancak bu durumda nerede olurduk? Bize özgürlük vermeyi seçerek, Tanrı aynı zamanda bizi kendi düşüncesi olmayan köleler ya da robotlar yapmamayı seçti. Bu özgür iradeye sahip olmanın alternatifidir. Ancak özgürlüğün Tanrı'yla paylaştığımız bir nitelik olmasından ötürü, özgürlük olmadan aslında Tanrı'nın suretinde yaratılan varlıklar olamayız. Tanrı robot değildir. O, bizi kendi benzerliğinde yarattı. Bu da bir hata değildi. Tanrı insanoğlu fikrini alternatif bir karar alacak kadar çok sevdi. Ve böylece kötülüğün dünyaya girmesinin ardından, insanoğlunu kurtarmak, Aden'i yenilemek ve gözlerden bütün yaşları silmek ([Vahiy 7:17](#); [21:4](#)) için bir yöntem tasarladı.

Tanrı'ya karşı olan uzun zamandır sürmekte olan bu savaşı incelemeye devam edeceğiz. Tanrı'nın bir savaş stratejisi vardır. Ancak ilk adımını atmadan önce durum daha da kötüleşecektir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kozmik Coğrafya

Bir önceki bölümde göz attığımız tanrısal başkaldırıların bazı ortak noktaları bulunuyordu. Her ikisi de Tanrı'nın hakimiyetini yenileme ve insanoğlu üzerindeki planına el koymayı hedefleyen doğaüstü başkaldırılarıydı. Bu bölümde ise insanlarla birlikte başlayan diğer bir başkaldırıya göz atacağız.

Bu başkaldırı hala bir parçası olduğumuz bir ikilemi ortaya çıkardı ve o ikilem doğüstü varlıkları da kapsamaktadır. Tanrı'nın yenileme stratejisi için gerçekleşen devasa mücadele daha da kötüye gitmeye başlamış olup bu durum yalnızca İsa'nın geri dönüşüyle kesin olarak çözümlenecektir.

Babil Kulesi

Babil Kulesi'nin hikayesi ([Yaratılış 11:1-9](#)) Kutsal Kitap'ta hem en çok bilinen hem de en az anlaşılan hikayedir. Çocuklar Pazar okulunda bu hikayeyi Tanrı'nın yeryüzündeki insan dillerini karıştırdığı zaman olarak öğrenirler.

Tanrı Tufandan sonra, Adem ve Havva'ya çoğalmaları ve yeryüzüne yayılmaları konusunda verdiği emri tekrarladı. Egemenliğinin yayılma etkisinin insanoğlu aracılığıyla yeniden canlanması için çalışıyordu. Bir kez daha bu işe yaramadı. İnsanlar bu planı reddetti. Yüreklerindeki başkaldırıyla, daha iyi bir fikirleri vardı ya da öyle olduğunu düşünüyorlardı. *Dağılmamak*, yeryüzüne yayılmamak için bir kule dikmeye karar verdiler ([Yaratılış 11:4](#)). Bu mantık kulağa tuhaf geliyor. Elbette, muhteşem bir kule onların ün salmasını sağlardı ([Yaratılış 11:4](#)), fakat bu yeryüzüne dağılmalarına nasıl engel olacaktı ki?

Bunun yanıtı kulede yatmaktadır. Kutsal Kitap öğretmenleri ve arkeologlar antik Babil ve etrafındaki şehirlerde ziggurat adıyla anılan kulelerin inşa edildiğini biliyorlar. Zigguratların amacı insanların ilahlarıyla buluşabileceği mekanlar sağlamaktır. *Onlar tapınak alanlarının bir parçasıydı*. Dünyayı Aden gibi yapmak—bilgiyi ve Tanrı'nın egemenliğini her yere yaymak yerine—insanlar Tanrı'yı tek bir mekana indirmek istediler.

Bu Tanrı'nın planı değildi ve bu durumdan hiç de hoşnut kalmamıştı. Bu yüzden meclisinin üyelerine tekrar "*Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar*" ([Yaratılış 11:7](#), vurgu eklendi) dedi. Tanrı dediğini yaptı, insanoğlu birbirinden ayrıldı ve dağıldı. Bu olay, bir önceki bölüm olan [Yaratılış 10](#)'da listelenen ulusların nasıl meydana geldiğini açıklamaktadır.

Bu, çoğu Hristiyanın bildiği hikayedir. Şimdi bilmedikleri hikayeye bakalım.

İlahlar ve Ulusları

[Yaratılış 11](#), Babil Kulesinde neler olduğunu açıklayan tek pasaj değildir. [Yasanın Tekrarı 32:8-9](#) onu şu şekilde açıklıyor:

Yüceler Yücesi uluslara paylarına düşeni verip insanları böldüğünde, ulusların sınırlarını ilahi varlıkların sayısına göre belirledi. Çünkü RAB'bin payı kendi halkıdır ve Yakup soyu O'nun payına düşen mirastır.

Bazı Kutsal Kitap tercümelerinde, o ilk cümlede "ilahi varlıklar" yerine "İsrailoğulları" ifadesi kullanılıyor. Ancak *Babil Kulesi döneminde İsrail diye bir şey yoktu*. Tanrı, Avram'ı Babil'den sonra çağırdı ([Yaratılış 12](#)). Bu yüzden "İsrailoğulları" ifadesi doğru olamaz. "İlahi varlıklar" Kutsal Kitap'ın en eski el yazmaları olan Ölü Deniz Yazmaları'nda bulunan bir terminolojidir. Kutsal Kitap'ın İngilizce ESV tercümesi bu terimi doğru bir şekilde aktarır.

İfade tarzı önemlidir. Tanrı ulusları böldüğünde, *uluslar ilahi varlıklar arasında bölündü*. Tanrı ulusları tanrısal meclisindeki üyelere tahsis etti. Bu, diğer ulusların neden diğer ilahlara tapındıkları konusundaki Kutsal Kitap'ın açıklamasıdır. Babil'e kadar Tanrı tüm insanoğluluyla ilişki içinde olmak istiyordu. Ancak Babil'deki başkaldırı bunu değiştirdi. Tanrı, tanrısal meclisindeki üyelerin diğer ulusları yönetmesine izin vermeye karar verdi.

Tanrı insanoğlunu yargıladı. İnsanlar Tufandan sonra bile Tanrı'nın Aden'de başlattığı krallık planını sürdürmediler. Bu yüzden Tanrı [Yasa'nın Tekrarı 32:9](#) bölümünde belirttiği gibi yeni bir ulusu, kendi "payını"—İsrail'i yaratmaya karar verdi. Bunu Babil Kulesi hikayesinden sonraki ilk bölüm olan [Yaratılış 12](#)'de Avram'a çağrıda bulunmaya başlayarak gerçekleştirdi.

Tanrı'nın ulusları diğer ilahlara tapınmaya teslim etmesi Eski Antlaşma'nın tamamını şekillendirir. Peki nasıl? Eski Antlaşma'nın geri kalanı İsrail'in Tanrısı ve halkı İsraililer ile diğer ulusların ilahları ve onlarla yaşayan insanlar arasındaki çatışma hakkındadır.

Bu Tanrı'nın başlangıçtaki planı değildi. Evet, Babil'de uluslara karşı yaptığı bir yargılamaydı, ancak Tanrı hiçbir zaman ulusların sonsuza kadar terk edimesini planlamamıştı. Tanrı, Avram'la anlaşma yaptığında, yeryüzündeki bütün halkların Avram ve evlatları aracılığıyla kutsanacağını açık bir şekilde ifade etti ([Yaratılış 12:3](#)). Tanrı, ulusların belli bir noktada kendi ailesine tekrardan katılmalarını planlıyordu.

Pavlus bunların hepsini biliyordu. Atina'daki pagan filozoflara verdiği vaazında şu sözleri söyledi:

Tanrı, bütün ulusları tek insandan türetti ve onları yeryüzünün dört bucağına yerleştirdi. Ulusların sürelerini ve yerleşecekleri bölgelerin sınırlarını önceden saptadı.

Bunu, kendisini arasınlar ve el yordamıyla da olsa bulabilsinler diye yaptı. Aslında Tanrı hiçbirimizden uzak değildir. ([Elçilerin İşleri 17:26–27](#))

Tanrı, Musa aracılığıyla halkını "gök cisimlerine" ([Yasanın Tekrarı 4:19–20](#)) tapınmamaları konusunda uyardı, bu etiket başka bir yerde tanrısal meclisin üyeleri olan göksel varlıklar için kullanılmıştı. [Elçilerin İşleri 17:26–27](#) bölümü, Tanrı'nın amacının bir şekilde ulusların kendisini araması olduğunu açıklığa kavuşturuyor.

Ancak uluslara atanan ilahlar bu plana iki şekilde karşı durdular.

Daha önce [Mezmurlar 82:1](#) bölümünde Tanrı'nın meclisteki ilahları topladığını gördük. Mezmurların tamamı bunun nedenini bize anlatıyor. Ulusların ilahları, o ulusları Tanrı'nın gerçek istekleri ve adalet prensiplerine aykırı olacak şekilde adaletsizce yönettiler. Tanrı toplantıya başlar başlamaz ilahları suçladı: "Ne zamana dek haksız karar verecek, kötülerini kayıracaksınız?" ([Mezmurlar 82:2](#)) dedi.

İki ayet daha onların adaletsizliklerini yüzlerine çarptıktan sonra Rab, gerçek Tanrı'ya dönüş yolunu bulmaya çalışan karanlıkta yürüyen uluslara yardım eli uzatmakta ilahların nasıl başarısız olduklarını açıkladı: "Bilmiyor, anlamıyorlar, karanlıkta dolaşıyorlar. Yeryüzünün temelleri sarsılıyor." ([Mezmurlar 82:5](#)).

Ne yazık ki, İsraililer gerçek Tanrı'yı aramak yerine "kendilerine pay olarak verilmeyen" ([Yasanın Tekrarı 29:26](#); ayrıca bkz [32:17](#)) ilahlara tapınmaya yöneldiler. Tanrı'nın tepkisi hızlı ve sertti ([Mezmurlar](#)

[82:6–7](#)): “ ‘Siz ilahlarsınız’ diyorum, ‘Yüceler Yücesi’nin oğullarısınız hepiniz!’ Yine de insanlar gibi öleceksiniz, sıradan bir önder gibi düşeceksiniz!”

İlahlar ölümsüzlüklerini yitirecek ([Mezmurlar 82:7](#)) ve insanlar gibi ölecekti. Diğer pasajlardan, yargının yeryüzünün son zamanlarıyla bağlantılı bir durum olduğunu biliyoruz ([Yeşaya 34:1–4](#)). [Mezmurlar 82](#)’nin son kısmında yazar, Tanrı’nın en sonunda ulusları kendi mirasına alacağı günü umut ediyor. Daha sonra göreceğimiz üzere, Yeni Antlaşma’da yazarın bu isteği gerçekleşecektir.

[Yasanın Tekrarı 32](#)’nin Dünya Hakkındaki Görüşü

[Yasanın Tekrarı 32](#) bölümünün dünya hakkındaki görüşü nedeniyle, Kutsal Kitap’ta *coğrafya* evrenseldir. Toprak ya kutsaldır, yani; Yehova’ya tahsis edilmiştir ya da başka bir ilahın mülkiyetidir. Bu dünya görüşü Kutsal Kitap’ın birçok yerinde yansıtılmıştır. Örneğin; Eski Antlaşma’daki Daniel kitabı, yabancı ulusların “Pers kralları” tarafından yönetildiğinden bahsediyor ([Daniel 10:13, 20–21](#)). Diğer bir örnek: Davut, Kral Saul’dan kaçtığında, İsrail’den çıkarılıp Filistin topraklarına gitmeye mecbur bırakıldı. [1. Samuel 26:19](#)’da, Davut ağlayarak “‘Git, başka ilahlara kulluk et’ diyerek, RAB’bin mirasından bana düşen paydan bugün beni uzaklaştırdılar” dedi. Davut Tanrısını değiştirmiyordu. Aynı zamanda Tanrı’nın her yerde olduğunu inkar da etmiyordu. Fakat İsrail kutsal topraktı, gerçek Tanrı’ya ait olan yerd. Davut başka bir ilahın mülkiyetinde mahsur kalmıştı.

Bu konuya değinen en sevdiğim Eski Antlaşma hikayesi [2. Krallar 5](#). bölümde yer alıyor. Naaman, Aram ordusunun komutanıydı. Aynı zamanda cüzzamlydı. Elişa’nın, kendisini Şeria Irmağı’nda yedi kez yıkanması konusundaki talimatlarını uyguladıktan sonra, mucizevi bir şekilde cüzzam hastalığı iyileşti. Naaman, Elişa’ya “‘Şimdi anladım ki, İsrail dışında dünyanın hiçbir yerinde Tanrı yoktur” ([5:15](#)) dedi. Elişa peygamber ödemeyi almak istemedi, bu yüzden Naaman alçakgönüllülikle buradan iki katır yükü toprak alıp evine götürüp götüremeyeceğini sordu. *Toprak mı?* Neden toprak istiyordu? Çünkü o topraklar İsrail’in Tanrısına aitti. Kutsaldı.

Bu tarz bir düşünceyi Yeni Antlaşma’da görüyor olmamız bir tesadüf değildir. Pavlus, düşmanca davranan tanrısal varlıklar için bir dizi terim kullanıyor: ([Efesliler 1:20–21](#); [3:10](#); [6:12](#); [Koloseliler 1:16](#); [2:15](#)): yönetimler, hükümranlıklar, güç ve egemenlikler. Peki bunların ortak noktası neydi? Bunların hepsi coğrafi hükümranlıkları tarif etmek için kullanılan iyi bilinen terimlerdi.

Elçi Pavlus, işittiği bazı durumlara atıfta bulunmak için Korint kilisesine iki mektup yazdı. İlk mektubunda, kilise liderlerine tövbe etmeden cinsel günahlarla yaşayan bir adamı aralarından atmalarını söyledi ([1. Korintliler 5:1–13](#)). Gariptir ki, onlara “bu adamı Şeytan’a teslim edin” diye yazmıştı. Bu dil nasıl mantıklı olabilirdi ki?

Pavlus’un bildirişi yalnızca Eski Antlaşma’nın kozmik-coğrafi dünya görüşünün arka planına bakıldığında bir anlam ifade ediyor. Eski Antlaşma teolojisinde, Yehova’nın “payı” İsrail’di ve İsraililere verdiği toprak Kenan ülkesiydi. Varlığı, toprağı kutsamıştı—kutsallaştırmıştı. Başlangıçta, Yehova’nın varlığı tapınakta bulunuyordu. İsraililer dinlenip kamp kurduğunda, Antlaşma Sandığı İsraililerin kamp alanını kutsal toprak olarak işaretleyecek şekilde orta kısma yerleştirilmişti. Daha sonra, İsrail’in Kenan ülkesine yerleşmesinin ardından, Yehova’nın varlığı tapınaktaydı; Vaat Edilmiş Toprakları kutsal toprak olarak tasdik ediyor, Yehova’nın ve halkının evde olduğunu bildiriyordu. Şimdi ise Yehova’nın varlığı imanlıların içindedir—biz Tanrı’nın tapınağıyız ([1. Korintliler 6:19](#); [2. Korintliler 6:16](#); [Romalılar 8:9](#)).

Bunun da anlamı; Mesih'in bedeni olan imanlılar, Tanrı'nın yeni halkıdır, yeni bir İsrail'dir. Pavlus [Galatyalılar 3](#) bölümünde bunu açık bir şekilde netliğe kavuşturuyor:

İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir...

Çünkü Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız. Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi. Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var. Hepiniz Mesih İsa'da birsiniz. Eğer Mesih'e aitseniz, İbrahim'in soyundansınız, vaade göre de mirasçısınız. ([Gal. 3:7, 26–29](#))

İmanlılar—ve imanlıların toplandığı yerler—kutsal toprak olduğu için günah ortadan kaldırılmıyordu. İsraililerin kampının ve diğer ilahların mülkiyeti altındaki civar ulusların etrafındaki toprağın kutsal olmayan toprak olarak düşünülmesi gibi Yeni Antlaşma zamanlarında—ve günümüzde—dünya kutsallıktan uzak bir topraktı. Bundan dolayı Pavlus tövbe etmeyen bir imanlının atılarak dünyaya, Şeytanın mülkiyetine geri gönderilmesini buyurmuştu. Kiliseden atılmak, kutsal olmayan bir toprağa geri konulmak demektir. Orası günahın ait olduğu yerdi.

Bu Neden Önemlidir

Tanrı'nın Babil'deki ulusları yargılamasının sonucu olan bu kozmik coğrafya İsrail'in mücadelesinin arka perdesidir. Ayrıca müjde için zemin hazırlamaktadır. İsa'nın çarmıhtaki müjdesi; Tanrı'nın halkının artık sadece Yahudiler değil, İsa'ya iman eden herkes olduğudur ([Galatyalılar 3](#)). Elçiler dünyaya yayıldıkça, şeytanın mülkiyeti Tanrı'nın hükümler alanına döndü. Tanrı'nın krallığı uluslar üzerinde tekrar kontrol sağlayarak ilerliyor.

Almamız gereken ders; *bu* dünyanın evimiz olmadığıdır. Karanlık dünyaya yayıldı. İmanlı olmayanlar esas olarak ruhsal güçlerin tutsaklarıdır. Özgürlüğe kavuşturulmaları için müjdeye ihtiyaçları vardır. Ve unutmayın ki: bizim silahımız *müjdedir*. Egemenlik ve güçlere doğrudan karşı durma yetkisine sahip değiliz. Elçilerin bize o anlamda aktardığı hiçbir ruhsal armağan yoktur. Ancak müjdenin inançlı bir şekilde dağıtımını olayların akışını tersine çevirecektir. Son Buyruk, bir ruhsal savaş planıdır. Bu konuyu ileriki bölümlerde daha ayrıntılı bir şekilde öğreneceğiz.

Diğer bir ders: Gerçek imanlılardan oluşan her topluluğu kutsal toprak olarak değerlendirmemiz gerekir. Tanrı dış görünüş, binalar ve topluluğun boyutuyla ilgilenmez. Önemli olan; nerede iki ya da üç kişi toplanırsa, İsa'nın aralarında olduğudur ([Matta 18:20](#)). Mekan kutsaldır. Ne kadar küçük veya bilinmedik olursa olsun her topluluk ruhsal savaşın ön cephelelerinde yer alır. Her kilise aynı göreve sahiptir. Karanlığın güçleri galip gelmeyecektir.

İsa'nın hizmeti konusuna geldiğimizde, kozmik coğrafya fikrini tekrar ele alacağız. Şu an için silahlar çekildi ve söylenecek sözler söylendi. Dünya ulusları yargılandı ve Tanrı onları mirasından mahrum bıraktı. Artık onun sil baştan başlayıp kendi payını ve halkını oluşturma vakti geldi.

ALTINCI BÖLÜM

Söz, Ad ve Melek

Son bölümde Kutsal Kitap'ın kozmik coğrafyası hakkında bilgi edindik. Babil Kulesi'ndeki insanların başkaldırısına karşılık olarak Tanrı, ulusları terk etti. Onları tanrısal meclisinin üyeleri olan ilahi varlıklara tahsis etti ([Yasanın Tekrarı 32:8–9](#)). Şimdi terk edilen ulusların yerini alması için yeni insanları, kendi halkını yaratacağı. Onlar yeryüzündeki krallığını yenilemek için araçları olacaktı. Ancak o görev korkunç bir mücadeleye dönüşecekti, çünkü diğer ilahlar ve mülkiyetindeki halk, İsrail'in ve Tanrı'nın azılı düşmanları olacaktı.

Tanrı'nın yeni halkı, ismini daha sonra İbrahim olarak değiştirecek olan Avram adındaki bir adamla başlayacaktı. Babil'deki yargılamadan kısa bir süre sonra, Tanrı onu ziyaret etti.

Avram, Söz ile Tanışıyor

Çoğu Hristiyan, Tanrı'nın [Yaratılış 12](#)'de Avram'ı ziyaret ettiğini bilir. Tanrı, Avram'a evinden ayrılmasını ve hiç görmediği bir yere gitmesini söylüyor. Tanrı ona rehberlik edeceğine dair söz veriyor. Onun Tanrısı olacağını söylüyor ve ona özel bir vaat veriyor. Tanrı, ikisi de yaşlı olmasına rağmen Avram ve Saray'ın bir oğul sahibi olmalarını sağlayacaktı. O oğuldan çok sayıda insan—Tanrı'nın yeni dünyevi ailesini oluşturacak bir halk meydana gelecekti. Onların aracılığıyla uluslar kutsanacaktı.

Avram'ın Tanrı'yla buluşmalarını cennetten bir ses ya da Avram'ın kafasındaki bir ses olarak düşünme eğilimdeyiz. Ya da belki de Tanrı ona rüyasında göründü. Kutsal Kitap, Tanrı'nın peygamberler ve diğer insanlarla bu tür durumlarda varlığını bir şekilde gösterdiği konusunda nettir. Ancak Avram'la gerçekleşen bu değildi. Tanrı daha dramatik bir şey yaptı. Tanrı ona bir insan olarak göründü. Tanrı ve Avram yüzyüze konuştular.

Bu konuyla ilgili ipucuna [Yaratılış 12:6–7](#)'de rastlıyoruz. Kutsal Kitap, Tanrı'nın Avram'a *göründüğünü* anlatıyor. Üç bölüm sonra, Tanrı tekrar görünüyor ([Yaratılış 15:1–6](#)). Bu sefer Tanrı, bir *görümde* Avram'a “Rab’bin sözü olarak geliyor. Bu kafasındaki bir ses değildi, çünkü “söz”, Avram'ı dışarı çıkararak soyunun sayılamayacak kadar çok olacağına dikkat çekmek için ona yıldızları gösterdi ([Yaratılış 15:5](#)).

Tanrı, Avram'a başka zamanlarda da insan olarak göründü ([Yaratılış 18](#)). Aynısını Tanrı'nın daha önce vaat ettiği oğlu İshak'a ([Yaratılış 26:1–5](#)) ve İshak'ın oğlu Yakup'a da yapmıştı ([Yaratılış 28:10–22](#); [31:11–12](#); [32:24–30](#)).

Tanrı'yı insan suretinde ifade etme biçimi olan “söz” veya Tanrı'nın sesi ifadeleri beklenmedik yerlerde ortaya çıkıyor. En sevdiğim örneklerden biri [1. Samuel 3](#) bölümünde yer alıyor. Genç Samuel uyumaya çalışırken geceleri ona seslenen bir ses duyuyordu. Nihayetinde, Samuel'in birlikte yaşadığı ve onun yanında çalıştığı kahin Eli, o sesin Tanrı'dan geldiğini anladı. [10](#). Ayette Tanrı Samuel'e geri döndü: “RAB gelip orada durdu ve önceki gibi, “Samuel, Samuel!” diye seslendi. Bunun insan suretinde olan Tanrı

olduğunu, ayakta durduğuna dair açıklamadan ve bölümün sonunda ([1. Samuel 3:19](#)) “Rabbin sözü” Samuel’e görünmeye devam etti sözünden biliyoruz.

“Rabbin sözünün” fiziksel insan formunda görüldüğü diğer bir zaman da Yeremya bölümündeydi. Bir peygamber olarak çağrıldığı [1.](#) bölümde, Yeremya “sözün” kendisine geldiğini söylüyor. Yeremya, “sözün” Tanrı’nın kendisi olarak tanımladı. Rab ona *elleriyle* dokundu ([Yeremya 1:1–9](#)).

Tanrı, İnsan Suretinde

Tanrı’nın insan olarak görünmesi aslında Nasıralı İsa olarak dünyaya gelmesinden çok önce, Eski Antlaşma’da gerçekleşen bir olaylar dizisidir. Bu konu hakkında düşündüğünüzde mantıklı görünmektedir. Tanrı bizden tamamen farklıdır. Kutsal Kitap, hiç kimsenin Tanrı’nın gerçek özünü, gerçek görkemli varlığını görüp yaşayamayacağını ipuçlarını verir. Kutsal Kitap karakterleri fiziksel olarak Tanrı’yla karşılaştıklarında öleceklerini düşündüler ([Yaratılış 32:30](#); [Yasanın Tekrarı 5:24](#); [Hakimler 6:22–24](#)). Ölmediler, çünkü Tanrı kendi varlığını insan zihninin işleyebileceği—ateş, bulut ve çoğu Hristiyanın anlayabileceğinden daha sık şekilde bir insan formu aracılığıyla onlara gösterdi.

Birçok durumda, Tanrı’nın insan suretinde görünümü “Rabbin Meleği” ile karşılaşma olarak tanımlanmaktadır. Bu Melek tanıdık bir karakterdir. Örneğin; o, Musa’ya çalidan yükselen alevlerin içinde görüldü ([Mısır’dan Çıkış 3:1–3](#)). Çalının içindeki Tanrı, halkını Musa’yı kullanarak Mısır’dan çıkaracağı sözünü verdi. Tanrı, Rab (Yehova) olarak tanımlandığı Beytel’de gözle görülür bir şekilde Yakup’un rüyasında görüldü ([Yaratılış 28:10–22](#)). Daha sonra Tanrı’nın Meleği, Yakup’a başka bir düste görünüp kendisinin daha önce Beytel’de karşılaştığı aynı Tanrı olduğunu açıkça söyledi ([Yaratılış 31:11–12](#)).

Birçok Kutsal Kitap öğretmeni bu Meleğin Tanrı’nın kendisi olduğunu tanımlamakta tereddüt ediyor. Ancak o meleğin Tanrı’nın kendisi olduğuna dair çeşitli sağlam işaretler mevcuttur. Muhtemelen en önemli olay Tanrı’nın Musa’ya Yasayı verdikten kısa süre sonra gerçekleşmişti. İsraililer Vaat Edilen Topraklar’a doğru yolculuklarına hazırlanırken Tanrı, Musa’ya şöyle dedi:

“Yolda sizi koruması, hazırladığım yere götürmesi için önünüzden bir melek gönderiyorum. Ona dikkat edin, sözünü dinleyin, başkaldırmayın. Çünkü beni temsil ettiği için başkaldırınızı bağışlamaz”.

Ama onun sözünü dikkatle dinler, bütün söylediklerimi yerine getirirseniz, düşmanlarınıza düşman, hasımlarınıza hasım olacağım. ([Mısır’dan Çıkış 23:20–22](#))

Bu alışlagelmiş bir melek değildir. Bu Melek günahları affedebilir (ya da etmez). Bu Melek, üzerinde Tanrı’nın adını barındırır. O ifade tuhaf olsa da dikkate değerdir. O “ad”, Eski Antlaşma’nın Tanrı’nın kendisine, varlığına ya da özüne atıfta bulunma yoluydu. Örneğin; [Yeşaya 30:27–28](#) Rab’bin adını bir kişi olarak—Tanrı’nın kendisi olarak kullanıyor:

Bakın, RAB'bin kendisi uzaktan geliyor,

Kızgın öfkeyle kara bulut içinde.

Dudakları gazap dolu,

Dili her şeyi yiyip bitiren ateş sanki.

Soluğu adam boynuna dek yükselmiş taşkın ırmak gibi.

Günümüzde bile itaatkar Yahudiler *ha-shem* (“ad”/“kendisi”) sözüyle Tanrı’ya atıfta bulunurlar.

Bu Meleğin insan formundaki Tanrı olduğunu bilmenin diğer bir yolu [Mısır’dan Çıkış 23:20–22](#) bölümünü diğer pasajlarla karşılaştırmaktır. Yanan çalının içinde Musa’yla karşılaşan Melek, içinde Tanrı’nın adı/kendisi olan Melek gerçekten de İsrailileri Mısır’dan çıkarıp Vaat Edilen Topraklara getirdi ([Hakimler 2:1–3](#)). Elbette Rab ([Yeşu 24:17–18](#)) ve Tanrı’nın kendi öz varlığı da ([Yasanın Tekrarı 4:37–38](#)) bunları gerçekleştirmişti. Rab, varlık ve Rabbin Meleği terimleri aynı kişinin farklı şekillerde belirtilmesidir. Ancak Melek insan formundadır.

Bu konuyu ikna edici kılan Kutsal Kitap’taki pasajlardan biri aslında pek bilinmemektedir. Çok az insan o pasajın farkındadır. Bu da bir ölüm döşeği sahnesidir. Yakup ölmeden önce, Yusuf’un çocuklarını kutsamak istiyor. Kutsaması sırasında, yaşamındaki olayları—Tanrı’yla olan karşılaşmalarından bazılarını anımsıyor. Ve kutsamasına bu şekilde başlıyor ([Yaratılış 48:15–16](#)):

Atalarım İbrahim'in, İshak'ın hizmet ettiği,

Bugüne dek yaşamım boyunca bana çobanlık eden Tanrı,

Beni bütün kötülüklerden kurtaran...

Ardından, inanılmaz bir şekilde [16](#). Ayette şu şekilde dua ediyor: “*Melek* bu gençleri kutsasın!” (vurgu eklendi). İki farklı kişiden, Tanrı ve Melekten bahseder gibi “*onlar* bu gençleri kutsasın!” demiyor. Duasında onları birleştiriyor: “*Melek* bu gençleri kutsasın!”.

Daha akıl almaz olan ise [Hakimler 6](#) bölümünde Gidyon’un seslenişidir. Orada *aynı sahnede hem Rab hem de Rabbin Meleği* bulunuyordu ([Hakimler 6:22–23](#)). Eski Antlaşma’da dahi Tanrı bir kişiden fazlasıydı ve o kişilerden biri insan olarak geldi.

İsa: Söz, Ad ve Melek

Şimdiye kadar bahsettiğimiz Tanrı’nın tanımları kulağa tanıdık geliyor olmalı—hepsi de Yeni Antlaşma’nın İsa’dan nasıl bahsettiği ile ilgili Eski Antlaşma yorumlarıdır.

Avram; Söz ile (Tanrı’yla) insan formunda karşılaştı. [Yuhanna 1:1](#)’de elçi şöyle yazmıştır: “Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı”. [14](#). Ayette Yuhanna Sözü’nün insan olup aramızda yaşadığını anlatıyor. Birinci yüzyıldan bir Yahudi, Yuhanna incilini okuduğunda, zihni onu Söz olarak gelen Tanrı’nın kendisine geri götürecektir. Aslına bakılırsa İsa, İbrahim’in İsa’nın “gününü gördüğünü” ve kendisinin İbrahim’den önce var olduğunu dahi iddia etmişti ([Yuhanna 8:56–58](#)).

Musa Rabbin Meleği, Tanrı’nın insan sureti ile yanan çalının içinde ve sonrasında karşılaştı. Melek, İsrailileri Mısır’dan çıkarıp Vaat Edilen Topraklara getirdi. Ancak Yahuda kısa mektubunda şöyle yazmıştı: “Bütün bunları bildiğiniz halde, size anımsatmak isterim ki, ilk ve son kez halkı Mısır’dan kurtaran Rab

iman etmeyenleri daha sonra yok etti”(1:5). Melek, insan formundaki Tanrı’ydi. O Melek, Üçlü Birliğin daha sonra Bakire Meryem’den doğacak olan ikinci kişisiydi.

Tanrı’nın varlığı, adı, bu Meleği diğer tüm meleklerden farklı kılmıştı. Yeni Antlaşma’da İsa zaman zaman Tanrı’dan söz ettiğinde isim olarak ona Baba diye hitap ederdi. Getsenami bahçesindeki duasında, çarmıha gerilmesiyle sonuçlanan, yargılanmak üzere ele geçirilmesinden hemen önce İsa şöyle dua etti: “Baba, dünya var olmadan önce ben senin yanındayken sahip olduğum yücelikle şimdi beni yanında yücelt. “Dünyadan bana verdiğin insanlara senin adını açıkladım ... senin adını onlara bildirdim” ([Yuhanna 17:5–6, 26](#)).

Son ifadesinde ne demek istemişti? İsa insanlara Tanrı’nın adının ne olduğunu bildirdiğini söylemiyordu. O insanlar Yahudi’ydi. Onlar Tanrı’nın adının ne olduğunu biliyorlardı—adı Yehova’ydi. Onlar Eski Antlaşma’ya sahipti. Tanrı’nın adlarını binlerce ayette arayıp bulabilirlerdi. İsa insanlara Tanrı’nın adını açıkladığını söylediğinde, *kendisini* Tanrı olarak insanlara açıkladığını anlatmak istedi. Onların gözünde İsa, Tanrı’ydi. *O insan olan Tanrı’nın adıydı.*

Bu Neden Önemlidir

Çalışmamızda Kutsal Kitap’a özgü işleyişi kavramak için epeyce yol katettik. Bildiğiniz tüm Kutsal Kitap hikayeleri, gözle görünmeyen dünyadaki önemli ruhsal savaş kapsamında gerçekleşmektedir. O, ilahların çatışmasının “kazanana hepsini alır” şeklindeki açıklamasıdır.

Kutsal Kitap’ın gözle görünmeyen dünya hakkındaki görüşünde, Tanrı’nın ciddi düşmanları, kendisinin yarattığı, eskiden ona sadık olan ancak sonradan kendi yollarına giden diğer ilahlar bulunuyor. Bu isyankar ilahlar Pavlus’un gözle görülmeyen dünyanın karanlık güçleri, hükümdarları ve tahtları olarak açıkladığı varlıklardır ([Efesliler 6:11](#); [Koloseliler 1:16](#)). Ve onlar hala buradalar. Yeni Antlaşma’da hiçbir yerde onların çekip gittiklerine dair bir şey bize aktarılmaz. Onlar Tanrı’nın hakimiyetine karşı çıkmak ve Tanrı’nın müjde aracılığıyla sevgili insanoğlu ailesiyle ebediyen yeniden bir araya gelmesinden mahrum bırakılması için yaşıyorlar.

Bu karanlık güçlerden biri ölümün efendisidir. Adem ve Havva’nın ayartılmaları ölümsüzlüğün kaybıyla sonuçlandığı için ölümün efendisi insanoğlu üzerinde hak iddia etmektedir. Ve onun amacı Yehova’nın halkını yok etmektir. İsraililer, Kenan bölgesine girdiğinde rakip ilahi varlıkların döllerinin yaptığı da buydu: Tanrı’nın halkının topraklara hakim olmasını önlemek için öldürmek veya öldürülmek. İsraililer topraklara girdiğinde, karanlık güçlerin hedefi aynı kaldı, ancak stratejileri değişti: Onlar Tanrı’nın halkını diğer ilahlara tapınmaları için ayartacak ve sonrasında Yehova onlar için halkını başından defedecekti. Ve gerçekleşen de bu oldu. Tanrı, halkını sürgüne gönderdi.

Ancak karanlık güçler başka bir şey daha biliyordu: Yehova planından vazgeçmeyecekti. İlk isyankarın üzerindeki lanet, bir gün Havva’nın soyundan, Aden’deki insan hatasının etkilerini telafi edecek birinin geleceğini önceden haber veriyordu. Belli bir noktada Vaat Edilen Kişinin ortaya çıkacağını biliyorlardı—ancak Pavlus’un bize anlattığı üzere Tanrı’nın tam olarak ne planladığını bilmiyorlardı ([1. Korintliler 2:6–8](#); [Efesliler 3:10](#); [6:12](#)). Çünkü o, yüce Tanrı tarafından kasıtlı olarak herkesten gizlenen bir sırdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Çatışma Kuralları

Şimdiye kadar ki hikayemiz: Tanrı, Babil’de ulusları ve halklarını başından attı bir kenara attı. Kendilerine atanan daha az önemli ilahlar hakimiyeti ele geçirdi ([Yasa’nın Tekrarı 32:8–9](#)). Tanrı, Avram’la başladı, ulusları bir gün İsrail’in etkisi aracılığıyla geri almayı planladığı açıktı ([Yaratılış 12:3](#)). Fakat uluslara atanan ilahların güç ve tapınma yetkilerinden feragat etmeleri gerekecekti ([Mezmurlar 82:6–8](#)). Bu da hem gözle görülen hem de görülmeyen krallıklarda çatışma anlamına geliyordu. Ortada bir İsrail söz konusu olduğunda, ilahların ilgi odağı o oluyordu.

Yehova Kimdir?

Kutsal Kitap’a ait hikayede İsraililerin kendilerini belirsiz bir konumda bulmaları uzun sürmüyor. Yusuf’un hikayesi ([Yaratılış 37–50](#)), İsraililerin neden Mısır’a gittiklerini açıklıyor. Tanrı’nın takdiri; Yusuf’a kardeşleri tarafından yapılmak istenen kötülüğü, İsraililerin kıtlıktan kurtuluşuna çevirdi ([Yaratılış 46:3–4](#); [50:20](#)). Tanrı’nın İsraililere Mısır’dan hemen ayrılmalarını söylememesi de kasıtlıydı. Tanrı, Yusuf’u onurlandıran firavunun öleceğini ve yerine bir düşmanın geçeceğini biliyordu ([Mısır’dan Çıkış 1](#)). Mısır’ın İsrailileri zorla çalıştıracağını önceden görmüştü ([Yaratılış 15:13–16](#)). Aynı zamanda zamanı gelince İsrailileri kurtaracağını biliyordu ([Yaratılış 46:4](#)).

Fakat neden bekledi? Tanrı’nın acı çekmek konusunda daima iyi bir sebebi vardır. Bunu sadece her zaman göremeyiz. Ancak bu olayda Kutsal Yazılar bu sebebi açıklığa kavuşturmuştur.

Musa, Mısır’dan kaçıp ıssız bir yere yerleştikten sonra, Tanrı onu Mısır’a geri göndermek için yanan çalıdan seslendi ([Mısır’dan Çıkış 3:1–14](#)). Emirleri basitti: Firavuna deki: “Halkımı bıraksın gitsin” ([Mısır’dan Çıkış 5:1](#)). Firavunun başka düşünceleri vardı. O, Mısır’da etten kemikten bir ilahtı, tüm görkem ve gücün simgesiydi. İbrani çobanlarının gözle görülmeyen Tanrısının ona ne yapacağını söylemesine izin vermeyecekti. Musa’nın Tanrısının gerçek olup olmadığını bile bilmiyordu. Alay ederek, “RAB kim oluyor ki, O’nun sözünü dinleyip İsrail halkını salıvereyim?” ([Mısır’dan Çıkış 5:2](#)) dedi.

Canını yakacak bir yanıt almak üzereydi. Tanrı ona tuzak kurmuştu. Tanrı, Musa’ya şöyle dedi: “Ben onu inatçı yapacağım. Halkı salıvermeyecek” ([Mısır’dan Çıkış 4:21](#)). Tanrı’nın çıkarılacak bir kavgası vardı. İsrailileri yüzyıllarca baskı uygulayarak sindirdikten sonra, Mısır’ın ve ilahlarının cezalandırılması gerekiyordu. Firavunun yüreğinin katılaşması o komplonun bir parçasıydı. Kutsal Kitap bize başlarına gelecek felaketlerin, özellikle sonuncusunun Firavunun evine doğrudan saldırı olduğu ortayan çıkan ilk doğanların ölümünün ([Mısır’dan Çıkış 12:12](#); [Cölde Sayım 33:4](#)), Mısır’ın ilahlarını hedef aldığı anlatıyor:

“Gece yarısı RAB tahtında oturan firavunun ilk çocuğundan zindandaki tutsağın ilk çocuğuna kadar Mısır’daki bütün insanların ve hayvanların ilk doğanlarını öldürdü” ([Mısır’dan Çıkış 12:29](#)).

Firavun, Tanrı’yla alay etti ve olaylar sert bir biçimde tersine döndü. Pavlus’un daha sonra ifade ettiği gibi, “Aldanmayın, Tanrı alaya alınmaz. İnsan ne ekerse onu biçer” ([Galatyalılar 6:7](#)). Mısır’ın, İsraililerin Mısır’dan çıkışı esnasında ağır yenilgiye uğraması arzu edilen etkiyi yaratmıştı. Kenan ülkesinden dahi insanlar İsrail’in Tanrısının Mısır’ı ve ilahlarını büyük mağlubiyete uğrattığını işitti ([Yeşu 2:8–10](#); karşılaştırın: [Mısır’dan Çıkış 15:16–18](#); [Yeşu 9:9](#)). Musa’nın kayınbabası Midyan’lı Yitro, Musa sonunda eve döndüğünde, öğrendiği dersi şöyle özetledi: “Artık biliyorum ki, RAB bütün ilahlardan büyüktür” ([Mısır’dan Çıkış 18:11](#)).

Musa’nın Kızıldeniz’in diğer kısmında, Firavun ve mağlup ordusuyla alay ederek kendi retorik sorusunu sormasına şaşırılmamalı: *Var mı senin gibisi ilahlar arasında?* ([Mısır’dan Çıkış 15:11](#)).

Mısır’dan çıktıklarında ve Kızıldeniz boyunca ilerlediklerinde, İsraililer nereye gittiklerini biliyorlardı. Tanrılarıyla en sonki dünyevi evi ve karargahı Sina Dağı’nda buluşacaklardı.

Gerçek şu ki; İsraililer Tanrı hakkında çok fazla bir şey bilmiyorlardı. Mısır’dan Çıkış zamanlarında Kutsal Kitap diye bir şey *yoktu*. İsraililerin Tanrı hakkında sahip oldukları tek bilgi nesilden nesile aktarılan, ebeveynlerinden duydukları hikayeler aracılığıyla edindikleri bilgiydi. Bu hikayeyi şimdi Kutsal Kitap’ta okuduğumuzda, Tanrı’nın ne planladığını açıkça görebiliyoruz. İsraililerin öğrenmesi gereken çok şey vardı. Sina ise onlar için dersaneydi.

İsraililer—Tanrı’nın Ailesi ve Yeryüzündeki Temsilcileri

Musa, Mısır’dan Çıkış’tan önce firavunun karşısına çıktığında, ona Tanrı’nın bir mesajı olduğunu söyledi: “İsrail benim ilk oğlumdur... bırak oğlum gitsin, bana tapsın” ([Mısır’dan Çıkış 4:22–23](#)). Bu olayda, Tanrı’nın bir oğula sahip olması fikri, Avram’ın tüm soyunu kastetmesi bakımından önemlidir. Bu, bizi Tanrı’nın Adem ve Havva’yı yaratmasına götürmektedir.

Tanrı, bir insanoğlu ailesi istemişti. Yarattığı insanlarla birlikte yaratımında, yeryüzünde yaşamak istedi. Gözle görülmeyen ailesi ve insanoğlu ailesinin birlikte yaşamasını ve kendisine hizmet etmesini arzu etti. İnsanların çoğalıp tüm yeryüzünün Aden gibi olmasını istedi. Fakat, Tanrı insanoğlunu Babil Kulesi’nde terk ettiğinde, hiç çocuğu kalmamıştı—ta ki Avram’ı çağırana kadar. İsraililer Tanrı’nın yeni ailesiydi. Başlangıçtaki plana geri dönme vakti gelmişti. Adem ve Havva, Tanrı’nın yeryüzündeki suretleri olduğundan dolayı, boş kalan bu görevi artık İsraililer dolduracaklardı.

Sina’ya geri dönmek yuvaya dönüştü. Tanrısal kurul da oradaydı, Tanrı’nın planının tekrardan harekete geçmesini izliyorlardı. Onlar Tanrı ve halkı arasındaki yeni anlaşmanın—Yasa’nın tanıklarıydılar.

Tanrı’nın Yasası—Tanrı’nın Kurulu tarafından İletildi

Tanrı On Emri ilettiğinde, tanrısal kurulun Sina’da bulunduğunu söylemem sizi şaşırttı mı? Mısır’dan Çıkış ve Sina’ya yolculuk ile ilgili bir film izlediyseniz, o filmde melekleri görmemişsinizdir. Ancak Kutsal Kitap, meleklerin de orada olduklarını söylüyor. Onların Tanrı’nın Yasasını da ilettiğini anlatıyor ([Elçilerin İşleri 7:52–53](#); [İbraniler 2:1–2](#)).

Yasa'nın aynı zamanda "Tanrı'nın parmağıyla" yazıldığını söylüyor. O dil, insan suretindeki Tanrı ifadesinden kulağa tanıdık geliyordur. Tanrı tıpkı Rabbin Meleği hakkında Yaratılış'ta anlatılan hikayelerdeki gibi Sina'da insan görünümündeydi. O ve göksel varlıkları, Yasa'yı Musa ve İsraililere ulaştırdı.

Yasa'nın verilmesinden sonra, Musa, Harun, Harun'un oğulları ve İsrail ileri gelenlerinden yetmiş kişi İsrail'in Tanrısını tekrar insan suretinde görebildiler. Bu sefer yiyip içmek için bir araya geldiler ([Mısır'dan Çıkış 24:9-11](#)). İsa'nın zamanında Son Akşam Yemeği, İsa'nın kanıyla Yeni Antlaşma'yı nasıl onayladıysa, bu yemekte de Tanrı'nın Sina'da İsraililer ile yaptığı yeni bir anlaşma—Yasa kutlanmıştı.

Tanrı kutsal olsunlar diye İsrail'e Yasa'yı verdi ([Lev. 19:2](#)). İsraililerin diğer insanlardan ayrı tutulmasını, onların kendi ailesi olarak herkes tarafından ayırt edilebilir olmalarını istedi. Tanrı diğer tüm ilahlardan ve yeryüzündeki her şeyden tamamen farklı olduğundan, halkının da diğer insanlardan farklı olması gerekiyordu.

Kutsallık ne anlama geliyordu? Ardındaki kavram neydi? Kutsallık tuhaf olmak anlamına gelmiyordu. Kutsallık, Rab ile özdeşleştirilmiş ve Tanrı'ya atfedilmiş olup Tanrı'ya karşı dürüst olmakla gelen yaşamdaki tüm iyi şeylerin tadını çıkarmak demektir. Tanrı, İsraililerin diğer ulusları kendisine geri dönmeye ikna etmelerini istedi ([Yasa'nın Tekrarı 4:6-8](#); [28:9-10](#)). İşte bu yüzden Kutsal Kitap, İsrailileri "kahinler krallığı" ([Mısır'dan Çıkış 19:6](#)) ve "uluslara ışık" ([Yeşaya 42:6](#); [49:6](#); ayrıca bkz [51:4](#); [60:3](#)) olarak çağırılmaktadır. Tüm ulus, bütün ulusları kutsamak için İbrahim'in vazifesini miras edindi ([Yaratılış 12:3](#)).

Sadakate İnanmak

Tanrı'ya sadık olmak kurtuluş hakkında konuşmanın başka bir yoludur. Ancak Pazar okulunda bize sıklıkla öğretilenin aksine, kurtuluş İsraililere kurallara itaat ederek, Yasa'ya uyararak gelmedi. İster Eski Antlaşma'da ister Yeni Antlaşma'da olsun kurtuluş hiçbir zaman ne kazanılmış ne de hak edilmiştir. Kurtuluş, imana karşılık olarak Tanrı'nın lütfu aracılığıyla *verilmiştir*.

Mesih'in ölümü ve dirilişinden sonra doğan bizler gibi İsraililer de imana sahip olmak zorundaydı. Onları kendi halkı yaptığına güvenerek, Tanrıların tüm ilahların Tanrısı olduğuna *inanmaları* gerekiyordu. Onların tek başlarına ilahların Tanrısı'na erişimleri vardı. Yasa, İsraililerin nasıl kurtuluşa eriştikleri değil—inandıkları Tanrı'ya nasıl sadakat gösterdikleriydi. Bir İsraili için kurtuluş, ilahların Tanrısı'nın karakteri ve vaatleri konusunda iman ve başka bir ilaha tapınmayı reddetmek ile ilgiliydi. Kurtuluş, Tanrı'dan takdir toplamak değil, yürekten *inanç* ve *sadakat* ile ilgiliydi.

Kral Davut zina işlemek ve cinayet tertipleme gibi korkunç şeyler yaptı ([2. Samuel 11](#)). Yasa'ya göre, kanunları ihlal eden biriydi ve işlediği suçlardan dolayı ölümü hak ediyordu. Bütün bunlara rağmen, En Yüce Tanrı Yehova'ya olan inancından asla tereddüt etmedi. Sadakatini asla başka ilahla değiştirmede. Ve bu nedenle Tanrı ona merhametli davrandı.

Aynı şey Yeni Antlaşma'da da geçerlidir. Müjdeye inanmak; İsraililerin Tanrısı'nın insan olarak yeryüzüne geldiğine, günahlarımız için kendini feda ederek çarmıhta ölüp üçüncü gün tekrar dirildiğine inanmak demektir. Onu imanla kucaklamalıyız ve ardından tüm diğer ilahları terk ederek sadakatimizi göstermeliyiz. Diğer ilahlar kurtuluş hakkında ne söylerlerse söylesinler, Kutsal Kitap İsa'nın adından başka hiç bir adda kurtuluş olmadığını ([Elçilerin İşleri 4:12](#)) ve o imanın sağlam kalması gerektiğini bize

anlatıyor ([Rom. 11:17–24](#); [İbraniler 3:19](#); [10:22](#), [38–39](#)). Kişisel başarısızlık İsa'yı başka ilahla takas etmekle aynı değildir ve Tanrı ikisinin arasındaki farkı ayırt edebilir.

Bu Neden Önemlidir

Mısır'dan Çıkış bölümünde ve Sina'da gerçekleşen olaylarda birçok büyüleyici sembolizm mevcuttur. Musa ve diğerlerinin Sina'da insan suretindeki Tanrı'yla yemek yedikleri sahne hemen dikkatimizi çekiyor. Orada Musa'yla birlikte İsrail'in ileri gelenlerinden yetmiş kişi vardı. Tanrı'nın Babil Kulesi olayından sonra başından attığı [Yaratılış 10](#)'daki ulusları sayarsanız, yetmiş sayısına ulaşırsınız. İsrail'in Tanrısı ulusları yargıladığında, o uluslara ilahi varlıklar—diğer daha az önemli ilahlar—atandı ([Yasa'nın Tekrarı 4:19–20](#); [32:8–9](#)). Peki neden yetmiş kişilik İsrail'in ileri gelenleri, yetmiş ilahi varlık ve evlatlıktan reddedilmiş yetmiş ulus vardı?

Bu benzerlikler kasıtlıdır. İsa yeryüzündeki hizmetine başladığında, yetmiş elçi görevlendirdi ([Luka 10:1](#)). Bu, Büyük Komisyon'un habercisiydi. Bu sayı, İsa'nın öğrencilerinin Tanrı'nın krallık hakimiyeti için ulusları geri alacağı fikrini ima etmekteydi. O krallık [Vahiy 21–22](#)'de aktarılan mahşer gününde, yeni global Aden'de nihai formuna ulaşacaktır. Yetmiş sayısının tekrarlanması bir mesajdır: Tanrı'nın yeryüzündeki yeni ailesi, İsrail—İbrahim'in (Avram) çocukları— kaybedilenleri yerine getirmek için bir aracı olacaktır.

Fakat bununla sınırlı kalmayacaktı. Elçi Pavlus, [Galatyalılar 3](#)'te İbrahim'e verilen vaatlerin imanlılara da verildiğini yazmıştır. İsa'ya iman eden herkes iman aracılığıyla İbrahim'in çocuğudur ([Galatyalılar 3:26–29](#)). Bunun anlamı; sizin ve benim, ulusları ilahların elinden geri almakla görevlendirilmiş olmamızdır. İnsanları diğer ilahların ruhsal hakimiyeti altından İsa'ya imana döndürmek bizim görevimizdir. Bizler Tanrı'nın yeryüzündeki yeni insan kurulumuz. Ve yüceltildiğimizde, yeni Aden'de Tanrı'nın tanrısal ailesine katılacağız.

Kutsal Kitap bu düşünceleri birçok yerde aktarıyor. Vahiy kitabı imanlıların mahşer gününde İsa'yla birlikte ulusların hakimiyetini miras alacaklarını tanımlıyor ([Vahiy 3:21](#)). Bu da Babil'den beri o ulusları hakimiyeti altına alan ilahi varlıkları yerlerinden edeceğimiz anlamına geliyor. İşte bu yüzden Yuhanna, iman edenlerin Tanrı'nın çocukları olma hakkına sahip olduklarını söylüyor ([Yuhanna 1:12](#); karşılaştırın: [1. Yuhanna 3:1–3](#)); aslına bakılırsa son günlerde ilahi- fakat- düşman varlıkları yerlerinden edeceğiz.

İşte yine bu yüzden Pavlus, imanlılara kendi aralarındaki davaları dünya mahkemelerinin çözmesine izin vermeyi sonlandırmaları konusunda yazdığında, şu sözleri söylüyor: “Melekleri bile yargılayacağımızı bilmiyor musunuz?” ([1. Kor. 6:3](#)). Yeni yeryüzünde tanrısal (yüceltilmiş) kılındığımızda, *meleklerden üstün* olacağız. Bir gün İsa gibi olacak ([1. Yuhanna 3:1–3](#); [1. Korintliler 15:35–49](#)) ve şu an düşman ilahlar tarafından kontrol edilen ulusları onunla birlikte yöneteceğiz ([Vahiy 2:26](#)). İmanlılar, İbrahim'in ruhsal çocukları eninde sonunda ulusların evlatlıktan reddedilmesini tersine çevirmekle kalmayıp Aden'deki yıkımdan beri süregelen ölüm lanetini ortadan kaldıracaklardır.

Bu kadere inanır şekilde yaşamalıyız. Eski Antlaşma planındaki her şey bizimle sonuçlanır. Aden'i tekrar düşünün. Tanrı biri tanrısal diğeri insan olan iki ailesinin Aden'de birlikte yaşayıp hükmetlerini istedi. O plan başkaldırıyla bozuldu fakat İsraililerin Mısır'dan kurtarılmasıyla yeniden canlandı. İbrahim'in çocukları arasından Aden'deki yıkımı düzelterek Mesih gelecekti ([Yaratılış 3:15](#)). İsrail olmadan, hiçbir kaderimiz olmazdı.

Ve tam da bu sebepten dolayı ilahlar ve takipçileri İsrail'i yok etmeye tekrar teşebbüs edeceklerdir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kutsal Mekan

İsraililer Sina Dağı'nda bir yıldan fazla kaldılar. Peki bu süre neden bu kadar uzundu? Halihazırda Tanrı'yla bir anlaşmaya girmişler ve On Emri almışlardı. Fakat hala öğrenecekleri çok şey vardı. Ataları İbrahim, Yeşaya ve Yakup'un Tanrısına inanıp ona sadık kalma sözü başka, Tanrı'nın ne beklediğini ve neye benzediğini bilmek bambaşka bir şeydi.

Kutsallık Konsepti

Eski Antlaşma'nın birçok tuhaf yasaları ve uygulamaları, insanlara Tanrı'nın başka hiçbir şeye *benzemediğini* öğretme ihtiyacına dayanmaktadır. Yapısı ve karakteri gereği, Tanrı benzersizdir; insanoğlundan ve diğer her şeyden tamamen *farklıdır*. İsraililer için bu her zaman pekiştirilmesi gereken bir gerçektir. Aksi takdirde, Tanrı'nın sıradan olduğu düşünülebilirdi.

Tanrı'nın benzersiz farklılığı düşüncesi için kullanılan Kutsal Kitap'a ait sözcük *kutsallıktır*. Kutsallık, "ayrılmış" veya "farklı/ayrı olmak" anlamına gelir. Bu konsept tam olarak ahlaki davranışlarla hakkında değildir ([Lev. 19:2](#)). Tanrı'nın belirgin ahlaki standartlarını yansıtmak için belirli bir şekilde davranmamız gerektiği hakkındadır.

Tanrı, İsraililere kutsallığın sadece entellektüel bir açıklamasını sunmaktan hoşnut değildi. O, kendi farklılığına ait konseptin antik İsrail'deki hayatın içine nüfuz etmesini istedi. Kutsal Kitap, bunun ritüeller (sembolik davranışlar) aracılığıyla ve kutsal mekanlara yaklaşırken uygulanan kurallarla yerine getirildiğini bize anlatıyor.

Tanrı Nasıl "Başka"dır?

Bu sorunun kısa cevabı "bütün yönleriyle"dir ancak bu fazla soyuttur. Kutsal Kitap daha uygulanabilir ve İsrailin topluluk olarak yaşamındaki ritüeller ve kurallar bunu yansıtır.

Örneğin; Kutsal Kitap, Tanrı'nın İsraililerin tek yaşam kaynağı olmadığını—onun yaşamın ta kendisi olduğunu bize öğretir. Tanrı ölümün, hastalığın ve kusurluluğun olduğu bir yere, bu yeryüzüne ait değildir. Onun hükümrancılığı doğaüstüdür. Bizim dünyamız ise yeryüzüne aittir. Tanrı'nın yeryüzünde bulunduğu mekan, varlığıyla kutsal ve *uhrevi* kılınmıştır. Bizim işgal ettiğimiz yer sıradandır. Tanrı ise sıradanlığın kutupsal karşıtıdır.

Antik İsrail’de, bu fikirler insanların Tanrı’yla aynı yerde bulunmak için davet edilmesi ve temizlenmesi gerektiği gerçeğinden aktarılmıştır. Eski Antlaşma’daki çoğu yasa bu temizlenmeyi / arınmayı düzenlemektedir.

İsraililer kutsal mekandan birçok aktivite ve koşullara bağlı olarak men edilebilirlerdi (“kirli” sayılabilirlerdi). Cinsel ilişkide bulunmak, kan kaybetmek, belirli fiziksel engeller ve ölü bir bedene (insan ya da hayvan) dokunmak bir İsrailiyi kirli(murdar) kılıyordu. İsraililerin ölü hayvanlardan beslenen belirli av kuşlarını (örn; akbaba, doğan; [Lev. 11:13–19](#)) veya bir cesedin üstünde veya içinde bulunabilecek hayvanları (örn; kertenkele, fare; [Lev. 11:24–40](#)) yemeleri yasaklanmıştı.

Bu durumlarda, kirlilik ahlaktan çok yaşamın yitirilmesi ve onun Tanrı’nın kusursuzluğuyla bağdaşmaması ile ilişkiliydi. Mantığı basit olmasına rağmen bu kavram modern zihinlerimize yabancı geliyor. Kan ve cinsel sıvıların kaybı yaşamı yaratan ve destekleyen bir şeyin kaybı olarak algılanıyordu. Tanrı yaşamın *kayıyla* ilişkilendirilmemeliydi, aksine yaşam *verici* olarak anılmalıydı. Bu tür sıvıların kaybindan sonra “arınma/temizlenme” gerekliliği Tanrı’nın doğasının bir anımsatıcısıydı. Ölü bir şeyle temas yoluyla kirli kılındıktan sonra da benzer bir “arınma” gerekliydi. Kişi aynı zamanda fiziksel kusur veya yaralanmadan dolayı İsrail’in kutsal bölgelerinden dışlanabilirdi, çünkü bu durumda böyle bir kusur Tanrı’nın kusursuzluğuyla bağdaşamamaktadır.

Tüm bu yasalar doğaüstü dünya görüşünü aktarmayı amaçlıyordu.

Kirlilik Sorununun Çözümü

Kutsal mekana yaklaşmak için “kirli” ve uygun olmamak İsraililer için ciddi bir sorundu. Temiz değillerse, gerekli mekanlara kurbanlar ve sunular getiremezlerdi. Bunun çözümü zaman zaman özel bir kurbanı gerektiren veya bir bekleme süresini içeren paklanma ritüeliydi.

Kan sunumu—kutsal mekanda bulunmak için temiz ve uygun kılmak adına bir kişinin ya da nesnenin üzerine kan sürme veya serpme ritüeli—bize oldukça yabancı geliyor. Fakat kan sunuları teolojik amaca sahipti—kan sunuları ikame konseptini tanıtmıştı. Canlılara yaşam veren kan olduğu için ([Lev. 17:11](#)) bir hayvanın canını almak, planlanan ölümünün dışında Tanrı’ya herhangi bir şekilde yaklaşma konusunda ders vermiştir. Kurban kanı İsraililerin bozulmuş, kirli durumunu düzeltmek için merhametli bir ikame-yerine geçmeydi.

Öğretici nokta; Tanrı’nın kurbanı kabul ederek İsraililerin hayatını *esirgemesiydi*. İnsanlar Tanrı’nın benzerliğinde yaratıldıkları için ([Yaratılış 1:26](#); [9:6](#)) insan hayatı hayvanların hayatından daha kutsaldı. İsraililer, varlıklarını Avram ve Saray’ın çocuklarının olmasına olanak sağlayan doğaüstü müdahaleye borçlular ([Yaratılış 12:1–3](#)). Ancak kutsal Tanrı’nın önünde insan yaşamı tehlikedeydi. Kurbanlar onlara Tanrı’nın yaşam ve ölüm üzerinde yetkisi olduğunu ve Tanrı’nın onlara merhamet göstermek istediğini hatırlatıyordu.

Yeryüzünde Cennet (ve Cehennem)

Tanrı’nın farklılığına dikkat çekmek sadece Tanrı hakkında değil aynı zamanda doğaüstü sınırlar hakkında belirli fikirleri iletmektedir. “Hükümrancılık ayrımı” fikri, İsrail’in doğaüstü dünya görüşü için önemliydi.

Tanrı'nın varlığının bulunduğu yer kutsal ise Tanrı'nın varlığının bulunmadığı başka yerler kutsal değildi— ya sıradandı ya da bazı durumlarda düşmanca ve kötüydü.

Tanrı'nın kendi varlığı Aden'in anımsatıcıları tarafından işaretlenmişti. Konut ve tapınağın birçok özelliği, insanlara göğün ve yeryüzünün bulunduğu yer olan Aden'i anımsatacak şekilde tasarlanmıştı. Altın kandillik, Aden'deki Yaşam Ağacı'nı ([Mısır'dan Çıkış 25:31–40](#)) andıran bir ağaç şeklinde dekore edilmişti. Kandillik; Antlaşma Sandığı'nın konumlandığı, kapağın Tanrı için taht işlevini görecektir şekilde tasarlandığı En Kutsal Yer'e giden yolu engelleyen perdenin önüne yerleştirilmişti ([Mısır'dan Çıkış 25:10–22](#)).

En Kutsal Yer'deki keruvların da aynı zamanda Aden ile açık bir bağlantısı vardı. Aden Bahçesi'ne ait Keruvlar, Aden'deki Tanrı'nın evinin önüne yerleştirildiler ([Yaratılış 3:24](#)). En Kutsal Yer'deki keruvlar Antlaşma Sandığı'nın kapağına yerleştirildi ([Mısır'dan Çıkış 25:18–20](#)). Daha sonra Süleyman'ın tapınağı yapmasının ardından konutun çadır yapısı tapınağın içine taşındı ve sandığı Tanrı'nın ayak basacağı yapmak için Tanrı'nın tahtı olacak şekilde sandığın üzerine iki dev keruv konuldu ([1. Tarihler 28:2](#)).

Tapınak ayrıca Aden Bahçesi gibi dekore edilmişti, yemyeşil bitkiler ve hayvanların resimleriyle doluydu ([1. Krallar 6–7](#)). Mimarisi çiçekler, palmiye ağaçları, aslanlar ve narlarla süslenmişti. O, Tanrı'nın insan ailesiyle yaşamak için yeryüzüne ilk geldiği yerin görsel bir hatırlatıcısıydı.

İsraililere kozmik coğrafyanın karanlık yönünün de hatırlatılması gerekiyordu. İsraililerin ordugahı ve daha sonraları İsrail ulusu; Tanrı ve halkının evin yani kutsal toprak ise, bu durumda İsrail'in dışındaki bölgeler *kutsal olmayan* topraklardı. Tanrı, Sina'dan çok önce diğer ulusları terk etmiş ve onları daha az önemli ilahlara vermişti ([Yasa'nın Tekrarı 4:19–20](#); [32:8–9](#)). Bir gün ulusları geri isteyecekti, ancak Kutsal Kitap'ın yazıldığı zamanlarda o uluslar karanlığın hükümleriydi.

Bir İsraili ritüeli bu dersi unutulmayacak bir ayrıntıyla aktardı. Her yıl yapılan ve [Levililer 16](#) bölümünde anlatılan Günahları Bağışlatma Günü (Yom Kippur), insanlara kutsal ve kutsal olmayan toprağı hatırlatmak için etkileyici bir ders içermekteydi.

Ritüele iki teke dahil edilmişti. Biri kurban edildi ve kanı bir sonraki yıla kadar insan kirliliğini temizlemek için mabedin içine serpiştirildi. Günah sunusu olan teke “RAB içindi. Diğer teke öldürülmedi — kahinin insanların günahlarını tekenin başına sembolik olarak aktarmasından sonra çöle gönderildi. O teke “Azazel içindi”.

“Azazel” kimdir ya da nedir? Bazı tercümelerde Azazel yerine *günah tekesi* sözcüğü yer alıyor. Ölüdeniz El Yazmaları'nda (Kumran Metinleri), söz konusu İbranice sözcük özel isimdir—bir kötü ruhun adıdır. Vaat Edilen Topraklara doğru çöl yolculuğu boyunca İsraililer kötü ruhlara kurbanlar sunuyorlardı ([Lev. 17:7](#)), çünkü kötü güçlerin ordugahlarını tehdit edeceğinden korkuyorlardı. Neticede çöl, İsraililerin ordugahının dışıydı ve bu yüzden kötü varlıkların yuvasıydı. Bu uygulama durdurulmalıydı ve Azazel için sunulan teke bunu gerçekleştirdi. Azazel için sunulan teke kötü ilahlara verilen bir sunu değildi—teke hiçbir zaman kurban edilmemişti. Aksine, tekeyi çöle göndermek kutsal toprağı (İsraililerin ordugahı) günahtan arındırmanın sembolik bir yoluydu.

Bu Neden Önemlidir

Yeni Antlaşma'da durumlar değişti ancak bir o kadar da aynı kaldı. Tanrı hala *başkadır*. Onun kutsallığı, huzuruna girmek için bizim arınmamızı gerektiriyor. Bizim için bu arınma, İsa'nın çarmıhta gerçekleştirdiği misyona inanarak tamamlanmıştır.

İsa'nın bizim adımıza yaptığı her şey doğaüstü izler taşımaktaydı. İsa, kötü güçlerin bulunacağını beklediğimiz yere— çöle gitti—ve Şeytan'ın ayartmasının üstesinden geldi. Bu olayı, “ölüm gücüne sahip olan” ([İbraniler 2:14](#)) Şeytan'ı yenmekle sonuçlanan hizmetinin başlangıcı takip etti. İsa kutsal kentin (Yeruşalim) *dışında* çarmıha gerildi ([İbraniler 13:12](#)). O temiz değildi çünkü günahlarımızı yüklenmişti ve Yeruşalim kutsal topraktı.

İsa'nın ölümü ve ölümden dirilişi bizi günahlarımızdan arındırdı—bizi Tanrı'nın huzuruna varmaya uygun kıldı. Günahlarımız “kaldırıldı” ([Rom. 11:27](#); ayrıca bkz [1. Yuhanna 3:5](#)). Kirli günahkarlar olsak bile Mesih'teysek kutsaliz. Kusurlu olsak dahi kusurlarımız İsa'nın sayesinde göz ardı edilmektedir. Bu durum hem basit hem de bir o kadar derindir.

İsraililerin ruhen bizden birçok açıdan daha ayrıcalıklı olduklarını düşünme eğilimindeyiz. Nihayetinde, Tanrı'nın varlığı aralarındaydı. Doğüstü, kozmik coğrafyanın *gerçek* olduğu bir dünyada yaşadılar. Onların sahip olduklarına sahip olsaydık, Tanrı'nın o süregelen anımsatıcıları gerçekliğimiz olsaydı, daha ruhsal olacağımızı ve Tanrı'ya daha iyi anlayabileceğimizi düşünme eğiliminde olabiliyoruz.

Yeni Antlaşma ise *onların* bizim gerçekliğimiz olduğunu söylüyor.

Kutsal mekanı işaretlemek için konut veya tapınağa ihtiyacımız yok. Bedenimiz kutsal mekandır. Konut ve tapınakta En Kutsal Yer'i dolduran aynı ilahi varlık içimizde yaşadığı için ([Rom. 8:9–11](#)) Pavlus dünyevi bedenlerimizi “çadır” ([2. Korintliler 5:4](#)) olarak adlandırıyor. Eninde sonunda ruhumuzun dünyevi evi olan bedenimiz, “elle yapılmamış ev” ([2. Kor. 5:1–3](#)), göksel konut—yeni Aden, yeryüzüne geri dönen cennet ile ([Vahiy 22:1–3](#)) değiştirilmek üzere ölecektir.

Tanrı artık Ruhu aracılığıyla içimizde yaşadığı için her kilise—inanlıların her toplantısı—kutsal topraktır. İşte bu yüzden Pavlus, Korintlilere günah içinde yaşayan ve tövbe etmeyen Hristiyanı aralarından kovmalarını üzülererek söylediğinde, onlara “bu adamı Şeytan'a teslim edin” talimatını verdi ([1. Korintliler 5:5](#)). İnanlılar kardeşliğinin dışındakiler Şeytan'ın hakimiyet alanıydı. Orası günah ve özyıkımın ait olduğu yerd.

Kendimize doğüstü gözlerden bakma zamanı geldi. Ne yapıp yapmadığından dolayı değil, Mesih'te olduğun, Tanrı tarafından evlat edindiğin ve oğulluk hakkına sahip olduğun ([Rom. 8:15](#); [Gal. 4:5](#)) için sen Tanrı'nın çocuğusun, kutsal mekan için uygunsun. Tanrı seni karanlığın hükümranlığından çıkarıp “sevgili Oğlu'nun egemenliğine aktardı” ([Koloseliler 1:13](#)).

Bu yüzden Mesih'te kim olduğumuzu—ve bunun dünya için ne anlama geldiğini asla unutmamalıyız.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kutsal Savaş

Kutsal Kitap çok tartışılan bir kitaptır. Onu Tanrı'nın Sözü olarak görmeyen insanlar sıklıkla Kutsal Kitap'ın sözlerine karşı çıkıyorlar. Fakat Kutsal Kitap'ın bazı kısımları Hristiyanları bile rahatsız ediyor. İsrail'in Vaat Edilen Toprakları ele geçirmek için yaptığı savaş buna bir örnektir.

Peki neden? Çoğunlukla öldürme olayları yüzünden. Bu, gelişigüzel ve gereğinden fazla gibi görünüyor. Bazı kentlerde tüm popülasyonu—kadın, erkek, çocuk ve hatta çiftlik hayvanlarını bile öldürmek neden gerekliydi? Neden halkın teslim olmasına izin verilmedi? Onları sürgün etmek katletmekten daha iyi olmaz mıydı?

Bu itirazlar için yanıt mevcuttur ancak bu yanıtın Hristiyanları sorunun kendisi kadar rahatsız ediyor görüldüğünü keşfettim. Fetih hikayelerinin mantığı ve gerekçelerini yalnızca onları bir İsrailinin doğaüstü dünya görüşü aracılığıyla gördüğünüzde anlayabilirsiniz.

İsraililerin Doğaüstü Mantığı

Vaat Edilen Topraklar için yapılan savaşlar iki faktör tarafından şekillendi; bu iki faktör İsraililerin kendi dünyalarını sadece insanlığın ikametgahı olarak değil aynı zamanda gözle görülmeyen ruhsal savaşta ödül olarak kavrayışlarında kök salmıştı. Her ikisinden de söz ettik fakat şimdi değerlendirme zamanı.

Birinci faktör; ulusların isyanından sonra Tanrı'nı artık o halk ile doğrudan bir ilişki istemediğine karar verdiği Babil Kulesi'ndeki olaylardan kaynaklanan ayrı düşmedir. Bunun karşılığında, Tanrı tanrısal kurulunun üyelerini, ilahi varlıkları o ulusları yönetmeleri için atadı ([Yasa'nın Tekrarı 4:19–20; 32:8–9](#)). Daha sonra, İbrahim'i çağırdı ve karısı Sara ile bir çocuğunun (İshak) olmasına olanak sağladı, bu çocuktan da İsrail halkı meydana geldi.

[Mezmurlar 82](#) bölümünde daha az önemli ilahların yozlaştığını öğrendik. Haksızlığa izin verdiler. İnsanlar En Yüce Tanrı yerine onlara tapınmaya başladılar. Böylelikle, Tanrı'nın ve halkı İsrail'in düşmanları oldular. Bu uluslardan bazıları, Tanrı'nın Mısır'dan Çıkış'tan sonra halkı İsraililere vermeyi amaçladığı Kenan ülkesi sınırları içinde oldukları için Musa ve İsraililer o toprakları işgal edenlerin can düşmanları olduğuna ve ilahlarının İsrailileri yok etmek için her şeyi yapabileceğine inanmışlardı.

İkinci faktör İsraililer için çok daha korkutucuydu. Bu durum, İsraililerin Kenan ülkesi sınırına vardıklarında yaşanan olaylarla en iyi şekilde açıklanabilir.

Musa ülkeyi ve halkını araştırmaları için Kenan ülkesine on iki casus gönderdi. Casuslar Tanrı'nın onlara anlattığı gibi ülkenin harika olduğuna—orada “süt ve bal aktığına” dair—kanıtla geri geldiler ([Çölde Sayım 13:27](#)). Fakat sonra bombayı patlattılar: “Boydan boya araştırdığımız ülke, içinde yaşayanları yiyip bitiren bir ülkedir” dediler, “Üstelik orada gördüğümüz herkes uzun boyluydu. Nefiller'i, Nefiller'in soyundan gelen Anaklılar'ı gördük. Onların yanında kendimizi çekirge gibi hissettik, onlara da öyle görüldük” ([Çölde Sayım 13:32–33](#)).

Nefilliler hakkında daha önce konuşmuştuk. Onlar [Yaratılış 6:1-4](#)'te anlatılan ilahi varlıkların ve insan kızlarının kötü dölleriydi. İsraili casusların Kenan ülkesinde gördükleri Anaklı devler onların soyundandı ve onlardan çok daha fazlası Kenan ülkesi boyunca, uluslar arasında ve kentlerde yayılmıştı, İsraililerin toprakları ele geçirmek için onları yenmeleri gerekecekti ([Çölde Sayım 13:28-29](#)). Ülkeyi ve ilahlarını ele geçirme görevi önceden zor görünüyordu; şimdi ise büsbütün imkansızdı. Şimdi ülkeyi almak için anormal fiziki boyuttaki savaşçılarla karşı karşıya gelmeleri gerekecekti.

Yalnızca iki casus—Yeşu ve Kalev—Tanrı'nın Anaklıları yenmek için İsraililere yardım edeceğine inandı. Geri kalanlar halkı savaşı kaybedeceklerine inandırdılar. Tanrı'nın—Firavun ve ordusunu tamamen yıkıma uğratan aynı Tanrı'nın—onların zafer kazanmalarına aracılık edeceğine güvenmek yerine “Bu halka saldıramayız, onlar bizden daha güçlü” ([Çölde Sayım 13:31](#)) diye sızlandılar.

Tanrı onlara şu yanıtı verdi: “Ne zamana dek bu halk bana saygısızlık edecek? Onlara gösterdiğim bunca belirtiyeye karşın, ne zamana dek bana iman etmeyecekler?” ([Çölde Sayım 14:11](#)). Aslına bakarsanız, Tanrı o kadar öfkeliydi ki, Babil Kulesi'nde halka yaptığı gibi İsrailileri mirasından mahrum bırakmakla—tekrardan, bu sefer Musa'yla yeniden başlamakla tehdit ederek şu sözleri söyledi: “Onları salgın hastalıkla cezalandıracağım, mirastan yoksun bırakacağım. Ama seni onlardan daha büyük, daha güçlü bir ulus kılacağım” ([Çölde Sayım 14:12](#)).

Musa acıyıp merhamet göstermesi için Tanrı'ya yalvardı ([Çölde Sayım 14:13-19](#)). Tanrı onlara acıdı, ancak halkının inançsızlığını görmezden gelemezdi. Bu durumdan bir ders alınmalıydı ve bu ders sert olacaktı. Tanrı Musa'ya şöyle dedi:

“Dileğin üzerine onları bağışladım”, “Ne var ki, varlığım ve yeryüzünü dolduran yüceliğim adına ant içerim ki, yüceliğimi, Mısır'da ve çölde gösterdiğim belirtileri görüp de beni on kez sınavan, sözümü dinlemeyen bu kişilerden hiçbiri atalarına ant içerek söz verdiğim ülkeyi görmeyecek. Beni küçümseyenlerden hiçbiri orayı görmeyecek...”

Cesetleriniz bu çöle serilecek. Bana söylenen, yirmi ve daha yukarı yaşta sayılan herkes çölde ölecek. Sizi yerleştireceğime ant içtiğim ülkeye Yefunne oğlu Kalev'le Nun oğlu Yeşu'dan başkası girmeyecek. Ama tutsak edilecek dediğiniz çocuklarınızı oraya, sizin reddettiğiniz ülkeye götürüleceğim; orayı tanıyacaklar. ([Çölde Sayım 14:20-31](#))

“On kez” sözü, Kutsal Kitap'ın yazıldığı zamanlarda “defalarca” anlamında kullanılan mecazi bir sözdü ([Yaratılış. 31:7](#); [Eyüp 19:3](#)). Bu noktaya kadar, Tanrı insanların şikayetlerine karşı hoşgörülüydü. Artık Mısır'da köle olmadıkları için sevinmek yerine ne yiyecekleri konusunda ([Çölde Sayım 11:1-14](#); [31-35](#)) ve Tanrı'nın seçilmiş lideri Musa hakkında sızlandılar ([Çölde Sayım 12:1-16](#)). Ancak Tanrı'nın sabrı tükenmişti; bu sefer inançsızlıklarının korkunç bir bedeli olacaktı. İsraililer inançsızlık gösteren tüm yetişkinler ölünceye kadar kırk yıl boyunca çölde dolanıp duracaklardı.

İkinci Bir Şans

İsraililere Vaat Edilen Toprakları almak için ikinci bir şans verilecekti. [Yasa'nın Tekrarı 2-3](#) bölümleri, kırk yıl boyunca dolanmaları boyunca, İsraililerin nasıl Şeria Irmağı'nın (“Lübnan”) diğer tarafındaki bölgeye, Vaat Edilen Toprakların doğusuna geldiklerini kaydediyor. Tanrı'nın Lut'un soyundan gelenlere, İbrahim'in

erkek yeğenine ve Esav, Yakup'un kardeşine verdiği Lübnan toprakları Edom, Moab ve Ammon'du. Orada yaşayanlar İsraililerin akrabasıydı...en azından çoğu öyleydi. Fakat orada başkaları da vardı.

Tanrı, Musa'yı özel bir amaç için bu yolculuğa çıkmaya yönlendirdi. Bu yolculuk uzaktan akrabaları ziyaret etmekle ilgili değildi. İsraililer en sonunda Başan diye bilinen bölgeye geçtiler. Bu yer korku verici bir üne sahipti. Kutsal Kitap dışındaki antik kaynaklarda, Başan "iblisin yeri" olarak biliniyordu. Bu yolculukla bağlantılı olarak adı geçen Başan'ın iki büyük kenti olan Astarot ve Edrei'nin ([Yasa'nın Tekrarı 1:4](#); [Yeşu 13:12](#)) her ikisi de ölümler diyarının geçitleri olarak düşünülüyordu. İsraililerin doğaüstü dünya görüşü bağlamında, Tanrı İsrailileri cehennem kapısına yönlendirdi.

Ve bu kadarla da kalmadı.

Tanrı, iki kral olan Sihon ve Og ile karşılaşmaları için İsrailileri oraya getirmişti. Bu iki kral Amorluları ([Yasa'nın Tekrarı 3:2-3](#); [31:4](#)) ve Kutsal Kitap'ın Refalılar olarak adlandırdığı halkın hükümdarlarıydı. [Yasa'nın Tekrarı 2:11](#)'nin kaygı verici şekilde belirttiği üzere, Anaklılar da "Refalılar'dan sayılırdı". Tanrı, Musa aracılığıyla, insanları yıllar önce İsraili casusları korkutup inançsızlığa sürükleyen aynı tür devler tarafından işgal edilen diğer bir bölgeye yönlendirmişti ([Çölde Sayım 13:32-33](#)), bu olay da kırk yıl çölde dolanmayla sonuçlanmıştı.

Tanrı neden onları oraya getirmişti? Çünkü bu yüzleştirme, kırk yıl sona erdiğinde nelerin yapılması gerektiğinin bir ön hazırlığıydı. İsraililer eninde sonunda Tanrı'nın onlara verdiği toprakları işgal etmek için Şeria Irmağı'nı geçmek zorunda kalacaklardı. Tanrı, halkını deniyordu. Bu sefer inanıp savaşacaklar mıydı? Eğer öyleyse, bir zafer kendilerini bekleyecek gelişmeler için onlara güven ve inanç sağlayacaktı.

İsraililer yıllar önce arkalarını dönüp kaçmışlardı. Fakat bu sefer hikaye farklı bir şekilde sona erdi. Musa'nın dile getirdiği gibi, "Tanrımız RAB onu (Sihon'u) elimize teslim etti. Onu, oğullarını ve bütün halkını yok ettik... Tanrımız RAB, Başan Kralı Og'u ve halkını da elimize teslim etti. Hiçbirini sağ bırakmadan hepsini yok ettik" ([Yasa'nın Tekrarı 2:33](#); [3:3](#)). Yıllar sonra Kutsal Kitap'a ait kendi kitabında bu yüzleşmeyi hikayeleyen Amos peygamber, sonucu şu şekilde anlatıyor: "RAB onların önünde Amorlular'ı yok etti; sedir ağaçları kadar boylu, meşe kadar güçlü olsa da, yukarıdan meyvesini, aşağıdan kökünü kuruttu" ([Amos 2:9](#)).

O, ikinci şanslarına başlamak için zor bir yoldu. Tanrı, onlara kırk yıl boyunca amaçsız dolanmaya mâl olan korkularıyla—endişeleriyle yüzleşmelerini emretti. Onların yanında Kızıl Deniz'i ikiye ayıran Tanrı vardı. Artık bunu hatırlama vakti gelmişti.

"Hepsini Yok Ettik"

İsraililer, Sihon ve Og'e karşı başarılı oldular. Ve burada Vaat Edilen Toprakların ele geçirilmesinin neden zaman zaman yok etmeyi beraberinde getirdiğini deneyimleyeceğiz. Dev Refalılara ev sahipliği yapan şehirlerin tüm popülasyonu yok edildi (bknz "hepsini yok ettik" [Yasa'nın Tekrarı 3:6](#)). Amaç intikam değildi. Amaç, Nefilliler'in soyunun yok edildiğinden emin olmaktı. İsraililer için dev klan soyları şeytaniydi, isyankar, düşmüş göksel varlıklar tarafından ortaya çıkarılmışlardı. İsraililer şeytani bir mirasla bir arada var olamazdı.

Zaman geçti ve İsraililer, Şeria Irmağı'ndan Kenan ülkesine geçmeden önce Musa öldü. Liderlik Yeşu'ya geçti. Yeşu, Vaat Edilmiş Toprakların İsraililer tarafından ele geçirilmesinde birçok askeri hareketi yönetti ve bu askeri hareketler bu bölümde daha önce belirttiğim iki faktör tarafından yönlendirildi: düşman ulusları kovmak ve bu süreçte dev klan soylarını yok etmek.

Bu bağlamda değerlendirildiğinde, Vaat Edilmiş Toprakların ele geçirilmesi kutsal bir savaştı—Kutsal Kitap'ta gerçek ruhsal varlıklar olarak anlatılan düşman ilahların hakimiyeti altındaki karanlık güçler ve düşmanlara karşı bir savaştı.

Bu fethin mantığı [Yeşu 11:21–22](#)'de çok iyi özetlenmiştir:

Yeşu bundan sonra Anaklılar'ın üzerine yürüdü. Onları dağlık bölgeden, Hebron, Devir ve Anav'dan, Yahuda ve İsrail'in bütün dağlık bölgelerinden söküp attı. Kentleriyle birlikte onları tümüyle yok etti. İsraililer'in elindeki topraklarda hiç Anaklı kalmadı. Yalnız Gazze, Gat ve Aşdot'ta sağ kalanlar oldu.

Bu Neden Önemlidir

Yeşu'nun askeri hareketleri çoğunlukla başarılıydı, ancak tamamlanmamıştı. Birkaç dev kaçtı—ve bu olay çok önemli gibi görünmezken, gelecek olayların habercisi oldu. Bazı devler Gat'a gittiler. Gat, bir Filist şehri oldu ([Yeşu 13:3](#)) ve Kral Davut zamanında Golyat'ın memleketiydi ([1. Sam. 17:4](#)). Golyat, Gat'taki tek dev de değildi ([1. Tarihler 20:5–8](#)). Vaat Edilen Toprakların ele geçirilmesi sırasında “hepsini yok ettik” diye anlatılanların tümü aslında yok edilmemişti ve fethin en önemli talimatlarının hepsini gerçekleştirmemiş olduğu gerçeğinin İsraililer için sonuçları olacaktı.

Hakimler kitabı, fethin Yeşu'nun öldüğü zaman başka açılardan tamamlanmamış olduğunu bize anlatıyor. Fetih hiçbir zaman tam anlamıyla gerçekleştirilmedi. İsraililer yeterince iyi bir iş çıkardıklarına karar verdiler ve diğer ulusları defetmek konusundaki Tanrı'nın emrine itaatsizlik ettiler. Fakat kısmi itaat aslında itaatsizlikti.

İsraililer Tanrı'nın amaçlarını yerine getirmeyi aniden durdurma kararlarının bedelini ödeyerek yüzyıllar harcayacaklardı. Hakimler kitabı korkunç bir döngüyü tekrarlıyor: İsraililer defalarca düşman uluslar tarafından yenilgiye uğratıldılar ve Tanrı'ya sadakate inanmak neredeyse yok olmuştu. Durumlar Kral Davut ve oğlu Süleyman zamanında iyileşme gösterdi ancak Süleyman öldüğünde, İsraililer iç savaş ve putperestlikle parçalanıp dağıldılar.

Fethin görkemi destansı bir hatayla gölgelendi. Zafer neredeyse garanti iken yenilgi gerçekleşti. Tanrı'nın krallığının egemenliği—yenilenmiş Eden için olan planı—başarısızlığa uğradı. Kötü ilahların hakimiyeti altındaki inanmayan uluslarla Babil'den ortaya çıkmış doğaüstü dünya görüşü ise sağlam kaldı. İsraililer yenilgiye uğrayıp dağıldılar ve Vaat Edilen Topraklar diğer ilahların ve halklarının yönetimi altına girdi. Bu aynı dünya görüşü Yeni Antlaşma'ya da nüfuz etti. Pavlus karanlık güçleri tanımlamak için *prenslükler, yönetimler, tahtlar ve güçler* gibi terimler kullanıyor. Bu terimlerin her biri eski çağlarda coğrafi hükümlerden söz ederken kullanılıyordu.

İsraililerin başarısızlığının nedeni Tanrı'nın halkının itaatsizliği ve inançsızlığıydı. İnsanoğlu zayıftır. Tanrı'nın neden bizi önemseydiğini merak edebiliriz. Ancak Aden'e dönüp baktığımızda, bunun sebebini

anlıyoruz. Tanrı kendini insanlığa adanmıştı. Biz onun sureti ve yeryüzündeki ailesiyiz. Yeryüzünü yönetme hakkındaki başlangıçtaki planı bizi de kapsıyordu. Tanrı'nın, kendi kurulunda yeryüzündeki hakimiyet konusunda insanoğlunun katılımını bertaraf etmesi, bunu yürütemeyeceği ya da başından beri bunun kötü bir fikir olduğu mesajını verecekti. Tanrı kendi planını gerçekleştirmek konusunda aciz değildir. Ve bir önceki bölümde bahsedildiği üzere, Tanrı hata yapmaz.

Günah ve başarısızlık gibi eski sorunlara yeni bir yaklaşım getirmenin zamanı gelmişti. İnsanoğluna, Aden'e ait krallık yönetiminin canlandırılması konusunda güvenilemezdi. Yapılması gerekeni sadece Tanrı'nın kendisi yapabilirdi. Yalnızca Tanrı kendi ahitlerinin yükümlülüklerini yerine getirebilirdi. Ancak insanoğlu bir kenara konulmayacaktı. Aksine, *Tanrı insan olmak zorundaydı*. Tanrı, Yasa'yı ve ahitleri yerine getirmek ve sonra tüm insanların başarısızlığının bedeli olan cezayı kendisi yüklenmek zorunda kalacaktı. Ancak bu akla hayale sığmaz çözümü gerçekleştirmek, bu planın Tanrı'nın amaçlarına düşmanca hareket eden zeki doğaüstü varlıklar dahil herkesten sır olarak saklanması anlamına geliyordu. Bu kolay olmayacaktı.

ONUNCU BÖLÜM

Göz Önüdeyken Fark Edilmemek

Düşüşten beri, Tanrı Aden için olan başlangıçtaki planını yeniden canlandırmaya çalışıyordu. Bu plan, yeryüzünde tanrısal ve insan ailesiyle birlikte yaşamaktı. Tanrı, Adem ve Havva'ya verimli olun, çoğalın dedi, böylece Tanrı'nın iyi yönetimini gezenin geri kalanına yayacaklardı. Tanrı tüm yeryüzünün; gök ve yeryüzünün buluştuğu, insanların tanrısalıktan keyif alabildiği ve tanrısal varlıkların yeryüzü ve insanoğlundan hoşlanabildiği bir yer olmasını arzu etti. *Bu planın nasıl gittiğini biliyoruz.*

Bir Başarısızlık Hikayesi

İnsanoğlu günah işledi ve Tanrı'nın huzurundan kovuldu. Aden devre dışı kaldı. Tanrısal düşman, İblis (yılan) Tanrı'nın huzurundan kovulup ölümün hüküm sürdüğü, yaşamın sonsuz olmadığı yere, yeryüzüne atıldı. Ölümün efendisi oldu ve böylece şimdiye kadar yaşamış tüm insanların üzerinde hak iddia etti— çünkü insanoğlu günah işlemişti ve günahın bedeli ölümdü ([Romalılar 6:23](#)).

Tufandan sonra Tanrı, Aden'in amacını Nuh ve ailesine tekrarladi: verimli olun, çoğalın. Bu bir yeniden başlangıçtı. Ancak insanoğlu başkaldırdı. Tanrı'ya itaat etmek ve Tanrı'nın bilgeliği ve egemenliğini her yere yaymak yerine, Tanrı'nın onların yanına gelebileceği bir kule inşa edeceklerdi.

Yine başarısızlık. Tanrı bundan hoşlanmayacaktı. Ulusların dillerini birbirine karıştırdı ve onları yönetmeleri için tanrısal kuruluna ulusları teslim etti. Ardından İbrahim ve Saray aracılığıyla yeni insan ailesiyle bir başlangıç yapmaya karar verdi. Krallığının egemenliği yeniden canlandığında, İbrahim'in soyu aracılığıyla diğer uluslara tekrar ulaşacaktı ([Yaratılış 12:3](#)).

Bu da başarısızlıkla sonuçlandı. Bu yüzden bir sonraki girişim, İsrailileri Mısır'dan çıkarmak, ardından Sina'ya götürmek ve en sonunda Vaat Edilen Topraklara ulaştırmaktı. İsraililer başarısızlığa uğradı. En sonunda Tanrı, Davut'u ve ardından Süleyman'ı yetiştirdi. Fakat Süleyman öldükten sonra, İsraililer diğer ilahları takip ettiler ve birbirlerine saldırmaya başladılar. Tanrı sürgünle onları Vaat Edilen Topraklardan çıkarmak zorunda kaldı.

İnsanoğlunun hikayesi Tanrı'nın varlığı haricinde başarısızlık hikayesidir. Bunun nedeni insanlığın düşüştü beri kaybolmuş olmasıdır. Tüm insanlar kusurludur ve Tanrı'yla araları açıktır. Hiçbir insani lider Tanrı'nın krallığını başlatmak ve yürütmek konusunda güvenilir değildi. Onlar Tanrı'ya sadakatle direneceklerdi. Bildiklerinden şaşmayacaklardı. İnsanlar günah işleyecek, düşecek ve Tanrı'nın büyük düşmanı olan ölümün efendisine katılacaklardı. Ancak Tanrı'nın yeni Aden'de yönetici-kral olma lütfunu paylaşma vizyonu, insanlar olmadan gerçekleşemeyecekti. Ve insanların Tanrı'nın planını yerine getirmekte üstüne düşeni yapabilmelerinin tek yolu onları tamamen yenilemekti. Düşüşün laneti kaldırılmıydı.

Ve bunun için Tanrı'nın bir planı vardı.

Çözüm—ve Sorun

Tanrı'nın bir insandan daha fazlası olan bir insana—ayartmaya karşı durabilen, daima itaat eden, krallık için uygun, ölüp kendi gücüyle yeniden dirilerek ölümün lanetini tersine çevirebilecek birisine ihtiyacı vardı. Bunların hepsi sadece bir şekilde gerçekleşebilirdi: Tanrı'nın kendisi insan olacaktı. Tanrı kendi planını *bir insan olarak* tüm insanlık için yerine getirecek ve Aden'i eski haline geri getirecekti. Yalnızca insanlar bağışlandığında ve yeniden dirilmenin verdiği güç aracılığıyla İsa gibi tanrısal kılındıklarında, ([1. Yuhanna 3:1–3](#)) Aden bir gerçeklik olabilecekti.

Fakat ortada bir sorun vardı. Eğer bu plan keşfedilseydi— yani Tanrı olan o insanın Tanrı'nın başlangıçtaki vizyonunu yeniden canlandırmasını sağlamak üzere ölmek ve ölümden dirilmek için burada olduğu — karanlık güçler buna kanmazlardı.

Pavlus, Korint kilisesine yazdığı mektupta tam olarak bundan bahsetmişti:

Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli biçimde söz ediyoruz. Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz için belirlediği bu bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi ([1. Korintliler 2:7–8](#)).

Pavlus kimden bahsediyor? *Önderler* sözcüğü, Vali Pilatus ve Yahudi liderler gibi insan yetkililerine işaret edebiliyor, ancak Pavlus aynı zamanda tanrısal, şeytani güçleri de aklında bulunduruyordu ([Efesliler 2:2](#)). Tanrı'nın insan ve ruhani düşmanlarına bilgi verilmemeliydi. Her şey Tanrı-insanın ölümüne ve ölümden dirilmesine bağlıydı.

Fakat bu bir sır olarak nasıl saklanırdı?

Kriptik Mesih

Aden'in eski haline getirilmesi tamamen ona bağılı olan bu Tanrı-insan elbette mesihti—Nasıralı İsa'ydı. Fakat mesihle ilgili bu planın gizli olduğunu söylemem sizi şaşırttı mı? Eski Antlaşma'yı okuyup tüm planı göremez miyiz? Hayır, göremeyiz.

İster inanın ister inanmayın, Eski Antlaşma'da insanoğlunun günahları yüzünden ölen ve aslında Tanrı olan bir adamı tarif eden mesih sözcüğünü kullanan hiçbir ayet yoktur. “Canını feda eden kul” tanımlamasına sahip [Yeşaya 53:11](#) bölümünde dahi bu ifade bulunmuyor. *Mesih* sözcüğü ne o bölümde ne de Yeşaya'da başka bir yerde geçiyor, “kul” ifadesi ise bireysel bir kurtarıcıya değil İsrail ulusuna işaret ediyor ([Yeşaya 41:8](#); [44:1–2](#), [21](#); [45:4](#); [48:20](#); [49:3](#)). Ve “seçilmiş olan” anlamını taşıyan *mesih* sözcüğü, neredeyse her zaman sadece Davut'a veya ondan sonra kral olarak atanmış alt soylarından birine hitap ediyor. Aslına bakılırsa, söylediklerimin kanıtı olan—ölüp ölümden dirilecek tanrısal bir mesih profilini Eski Antlaşma'da bulmanın zor olduğu—Yeni Antlaşma'da açıktır.

İsa'nın öğrencilerine ölmek için Yerusulim'e gideceğini söylediğinde, nasıl tepki verdikleri üzerinde düşünün. Bu duyuru onları şaşırttı ve endişelendirdi ([Matta 17:22–23](#); [Markos 9:30–32](#)). “A tamam, bunu Kutsal Yazılar'da okuduk” diyerek tepki vermediler. Petrus bunu söylediği için İsa'yı azarlamaya bile başladı ([Matta 16:21–23](#)).

İsa'nın öğrencilerinin Tanrı'nın bu yeni planı hakkında ne bir varsayımları ne de bir tahminleri vardı. İsa'yı yalnızca Davut'un oğlu ve tahtının meşru varisi, Eski Antlaşma peygamberlerinin yaptığı gibi mucizeler gerçekleştiren birisi olarak düşünüyorlardı.

Dirilişten *sonra* bile, elçilerin canını feda eden mesihi görmeleri için zihinlerini *doğüstü olarak* açmaları gerekiyordu. İsa ölümden dirildikten sonra, onlara göründü ve şu sözleri söyledi:

“Daha sizlerle birlikteyken, ‘Musa'nın Yasası'nda, peygamberlerin yazılarında ve Mezmurlar'da benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerekir’ demiştim.” Bundan sonra Kutsal Yazılar'ı anlayabilmeleri için zihinlerini açtı ([Luka 24:44–45](#)).

Tanrı'nın “yeni planı”—düşüşün getirdiği laneti tersine çevirmek için ölüp, ölümden dirilme planı—Eski Antlaşma'da hiçbir şekilde belirgin değildir. Bunun yerine ipuçları çok sayıda yere, Eski Antlaşma'nın geneline yayılmıştır. Tümü hiçbir şekilde tek bir yerde kendini göstermemiştir. Mesih'e ait profil sadece geriye dönüp bakıldığında açıktır—ve o zaman bile yalnızca neye bakacağını ve neyi bekleyeceğini halihazırda bilen biri için belirgindir.

Doğüstü zeki, kötü varlıklar elbette önceden haber verilen Davut'un oğlunun geldiğini biliyorlardı ([Matta 8:28–29](#); [Luka 4:31–35](#)). Eski Antlaşma'dan ancak bu kadarını yakalayabiliyorlardı. Ancak kötü ruhların söylediği hiçbir şey İsa'nın yeryüzüne ölmek ve ölümden dirilmek için geleceğini, böylece laneti tersine çevireceğini anladıklarına dair bir izlenim uyandırmıyor.

Pavlus'un söylediği gibi, kötü ruhlar ve şeytan bunu anlamış olsalardı, İsa'nın ölmesini isteyenlere karşı İsa'ya ihanet etmesi için Yahuda gibi insanları asla kıskırtmazlardı. İblis ve onunla birlik olanlar pek

çok şey olabilir ama kesinlikle aptal değiller. İsa'yı öldürmek konusunda *oyuna geldiler*, tam da Tanrı'nın planladığı gibi. Onlar, kendi yıkımlarına yol açan olaylar dizisini başlattılar. O, Tanrı tarafından tasarlanmış yanlış yönlendirmeydi.

Profilin Parçaları

Geriye dönüp baktığımızda, mesihe ait profilin parçalarını elçilerin görebileceğinden daha fazla netlikle görebiliyoruz. Davut'un tanrısal mesih oğlunun laneti tersine çevirmek için ölüp, ölümden dirildiğini tanımlayan hiçbir ayet bulunmazken o parçacıklar Eski Antlaşma boyunca geçmektedir. Planın nasıl gerçekleştiğini halihazırda gördüğümüz için bir parça bulup kalıpları takip etmeye başlayabilirsiniz.

Örneğin; "Tanrı'nın Oğlu kimdir?" diye sorun. Bu sorunun yanıtı Eski Antlaşma'da "İsa" değildir. Adem, Tanrı'nın oğluydu—o ilk insandı. İsraililer Tanrı'nın oğlu diye çağrıldılar ([Mısır'dan Çıkış 4:23](#); [Hoşea 11:1](#)). İsraili kral Tanrı'nın oğlu diye adlandırıldı ([Mezmurlar 2:7](#)). Yeni Antlaşma'da, İsa "ikinci Adem" ve Tanrı'nın Oğludur" ([Romalılar 1:4](#); [1. Korintliler. 15:45](#); [2. Korintliler 1:19](#); [İbraniler 4:4](#)).

"Tanrı'nın kulu kimdir?" diye sorabiliriz. Adem Tanrı'ya kulluk etti ([Yaratılış 2:15](#)). İsrail halkı Tanrı'nın kulu olarak çağrıldı ([Yeşaya 41:8](#); [44:1-2](#), [21](#); [45:4](#); [48:20](#); [49:3](#)). Davut ve alt soyundaki diğer İsraili krallar Tanrı'nın kulu olarak adlandırıldılar ([2. Samuel 3:18](#); [Mezmurlar 89:3](#); [1. Krallar 3:7](#); [2. Tarihler 32:16](#)). Aynı zamanda İsa da kuldu ([Elçilerin İşleri 3:13](#); [4:30](#); [Filipililer 2:1-8](#)).

Bu Tanrı'nın oğulları ve Tanrı'nın kulları acı çektiler mi? Yeryüzündeki varlıkları bir yerde sona erdi mi? Mevcudiyetleri yenilendi mi? Yeni Aden'de geleceğe sahipler mi? Hepsinin yanıtı evettir. Adem, İsrail halkı ve Davut'un soyundan gelen kralların hepsi, Tanrı'nın huzurundan—yeryüzünde bulunduğu yerden (Aden ve Vaat Edilen Topraklar) uzaklaştırıldılar. Ancak Tanrı ve dirilmiş İsa ile yeni Aden'de yaşamak için günahattan kurtarıldılar ve kurtarılacaklardır.

Anlatmaya çalıştığım nokta; bu şahısların hepsinin bir şekilde İsa'yı işaret ettiği ve *İsa'nın parçaları tamamladığıdır*. O, tüm parçalar tespit edildiğinde ve yerlerine konulduğunda görünür olan birleştirilmiş resimdir. Her şey göz önündeydi ancak geriye dönüp bakmadan fark edilemezdi.

Bu Neden Önemlidir

Zeki iblis—Şeytan, kötü ruhlar, uluslara hükmeden daha az önemli ilahlar—her şeyi bilmiyorlar. Ne Tanrı'nın zihnine ne de Tanrı'nın zihnini kavrayabilecek kapasiteye sahipler. Doğüstü varlıklar oldukları için onların her şeyi bildiklerini farz etme eğiliminde bulunuyoruz. Fakat bu doğru değil. Her şeyi bilen *tek* bir varlık var—o da Tanrı. Ve o bizim tarafımızda.

Düşüş yüzünden, Şeytan hepimizin üzerinde gerçek yetkiye sahipti. Bununla ne demek istiyorum? Adem'in günahı yüzünden "ölüm tüm insanlara yayıldı" ([Romalılar 5:12](#)). Yılan (Şeytan) lanetlendi ve hükmetmesi için ölümler diyarına veya cehennem olarak adlandırdığımız yere atıldı. Düşüş yüzünden, herkes ölüme mahkum edildi ve Şeytan'ın hükmettiği ölümler diyarına gönderildi.

İsa *ilk defa geldiğinde* ve çarmıhta ölümü ve ölümden dirilmesi aracılığıyla Tanrı'nın kurtuluş planını gerçekleştirdiğinde bunların hepsi değişti. Aden'i eski haline getirmenin ilk adımı, ölümün lanetinden kaçmak adına insanoğlu için bir aracı sağlamaktır. Tüm imanlılar, Tanrı'nın ailesi ve krallığının üyeleri

kılanlar artık ölümün lanetinin ve ölümün efendisinin tutsakları değildir. İşte bu nedenle İsa, Tanrı'nın egemenliğini canlandırma hizmetine başladığında ([Luka 10:1-9](#)), şu sözleri söyledi: "Şeytan'ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm" ([Luka 10:18](#)). İsa, ölümünün ve dirilişinin günahkarların borcunu ödeyeceğini, Şeytanın ruhlarımız üzerinde artık hiçbir hak iddia edemeyeceğini biliyordu. Tanrı'nın egemenliği, ölümün efendisi için sonun başlangıcıydı.

Tekrardan kim olduğumuzu—ve kimliğimizin nereden geldiğini hatırlamalıyız. İmanlılar, yani toplu olarak kilise, *Mesih'in bedeni* olarak adlandırılır. Ve İsa'nın bedeni ölümden dirilmişti. Bizler de dirileceğiz çünkü O dirildi ([1. Korintliler 15:20-23](#)). O ölümden *ilk doğandı*. Bizler "adları göklerde yazılmış ilk doğanların topluluğuyuz" ([İbraniler 12:22-24](#)). Yuhanna'nın söylediği gibi; "Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi". *Şeytanın Tanrı'nın çocukları üzerine hiçbir hakkı yoktur* çünkü onlar ölümden dirileceklerdir. Yaşayanları ölümler diyarında aramak için hiçbir sebep yoktur.

Tanrı elindeki kartları, ister insan ister tanrısal, ister sadık ister düşman olsunlar kimseye göstermeyecekti. Mesih'in Tanrı'nın amaçlarını nasıl gerçekleştireceğinin ayrıntıları gizli kalmak zorundaydı. Ancak mesih görüldüğünde, onun insan bedeninde Tanrı olacağını ve Aden'e ait krallığın yenilenmesinin artık son aşama olacağını kesin ve mutlak bir şekilde onlara bildirecekti. Sonraki iki bölümde göreceğimiz üzere, bunlar insanların yüreğindeki imanı alevlendirmek ve karanlık güçleri kendi yıkımlarını başlatma konusunda tuzağa düşürmek için yeterli bilgilerdi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Doğaüstü Niyet

Bir önceki bölümde, Eski Antlaşma'nın mesihi göz önündeyken fark ettirmeden nasıl takdim ettiğini gördük. Aden'i eski haline getirmek ve insanoğlunu günahattan kurtarmak için Tanrı'nın planının anahtarı; mesihin, İsa'nın çarmıhta ölmesi ve ardından ölümden dirilmesi idi.

Tanrı yalnızca insan formuna bürünerek, Davut'un soyundan gelen bir 'insan' kralın günaha düşmeden ve ruhsallıktan sapmadan halkını yöneteceğini garanti edebilirdi. Bir tek o kral, halkının yerine ölüp ölümden dirildiğinde, Tanrı aynı anda hem hakkıyla günahı yargılayabilir hem de kurtuluş wesağlayabilirdi. Yalnızca mesihin ölümü ve ölümden dirilişi, düşmüş insanların hala Tanrı'nın aile meclisinde yer edinmelerini, başlangıçta planlandığı gibi yenilenmiş Aden'e ait krallığın yönetiminde olmalarını sağlayacaktı.

Fakat bunun için gerekli olan her şeyi bir düşünün: karanlığın doğaüstü güçlerinin gerçek anlamda ne yaptıklarını anlamadan insanları İsa'yı öldürmek için manipüle ettiklerinden Tanrı'nın emin olması

gerekiyordu. Pavlus'un Korintlilere söylediği gibi ([1. Korintliler 2:6-8](#)); sonuçlarının ne olacağını gerçekten bilselerdi, Rabbi asla çarmıha germezlerdi.

İsa'nın yaşamı ve hizmeti o arka plandan izlendiğinde daha fazla anlam kazanabilirdi. Yeni Antlaşma okuyucuları için örneğin; İsa'nın hizmetinin çarmıha doğru gidiyor olmasının bir şekilde tesadüf izlenimini uyandırması kolaydır. Sonuçta, Müjdeler her zaman aynı olayları bildirmiyor—örneğin, İsa'nın doğumu yalnızca ikisinde bulunuyor (Matta ve Luka) ve sadece biri yıldızbilimcilerden bahsediyor ([Matta 2](#)). Farklı müjdelerde olaylar zaman zaman kısmen farklı sırada görünüyor. Ancak Müjdelerde hastaları iyileştirmek, Tanrı'nın krallığı hakkında vaaz vermek, günahkarları bağışlamak, ikiyüzlülikle yüzleşmek gibi çarmıha gerilme ile sonuçlanan İsa'nın kaydedilen o eylemleri ara sıra mucizevi şeyler yapan seyahat halindeki bir yıldızbilimcisinin rastlantısal eylemlerinden çok daha fazlasıydı. Müjde hikayelerinde görünenden çok daha fazlası vardır. İsa'nın ne yapıyor olduğuna dair önemli bir alt metin mevcuttur.

Kötü Olanın Zekayla Alt Edilmesi

İsa'nın halka açık hizmetinin başlangıcını işaretleyen olay, İsa'nın vaftiziydi. Orada Tanrı, İsa'yı herkesin önünde açıkça kendi Oğlu olarak tanıttı ([Markos 1:11](#)) ve orada Vaftizci Yahya, İsa'yı "dünyanın günahını ortadan kaldıran" ([Yuhanna 1:29](#)) kişi olarak tanımladı. Yuhanna'da bu sözleri okuduğumuzda, hemen çarmıha gerilme olayını düşünüyoruz. Ancak Yuhanna'nın öğrencileri bunu düşünmüyorlardı. Açıkçası, kimse bunu düşünmüyordu. Hizmetinin sonuna yaklaşıldığında—vaftizinin ardından üç yılı aşkın süre sonra—İsa ölümünden bahsetmeye başladı, kendi öğrencileri ise bu fikri reddettiler ([Matta 17:22-23](#); [Markos 9:30-32](#)). Rablerinden en son işitmeyi bekledikleri şey, onun çok yakında ölecek olmasıydı. Bu deli saçmasıydı. İsa'nın çarmıhta ölümünün başından beri planın ta kendisi olduğunu anlamadılar. Peki bunu neden anlamadılar? Çünkü bir önceki bölümde tartıştığımız üzere, plan Eski Antlaşma'da tam bir netlikle sunulmamıştı.

İsa, vaftizinden sonra İblis tarafından denenmek üzere Ruh aracılığıyla çöle götürüldü ([Matta 4:1](#); [Markos 1:12](#); [Luka 4:1-13](#)). İsa'yı ayartmaya gelen Ayartıcı, bize İblis'in İsa'nın kim olduğunu bildiğini anlatıyor—o, Tanrı'nın yeryüzündeki "özerk yönetimini" yeniden kurma görevindeki mesih. Sonuçta, "meshedilmiş olan" (mesih) Davut'un soyundan gelen bir kral olacaktı. İblis "bu dünyanın egemeni" ([Yuhanna 12:31](#)), İsa'nın Tanrı'nın İsrail halkını yaratmadan önce ([Yasa'nın Tekrarı 4:19-20](#); [32:8-9](#)), Babil Kulesi'nde başından attığı uluslara—İblis'in mülkiyetine göz diktiğini anladı.

Çoğumuz İsa ve İblis arasındaki sahneyi hatırlıyordur. İblis, İsa'yı üç defa denedi ([Matta 4:3-11](#)). İblis'in, İsa'nın Tanrı'yla ilişkisini bozmak için uyguladığı üçüncü strateji, Tanrı'nın Oğluna dünya ülkelerini ([Matta 4:8-9](#)), yani; İsa'nın geri almak için geldiğini farz ettiği en önemli şeyi sunmaktı:

İblis bu kez İsa'yı çok yüksek bir dağa çıkardı. O'na bütün görkemiyle dünya ülkelerini göstererek, "Yere kapanıp bana taparsan, bütün bunları sana vereceğim" dedi ([Matta 4:8-9](#)).

İblis'in teklifi, Tanrı'nın planının zekice değiştirilmesiydi. Bu plan, Tanrı'nın arzuladığı sonucu—kendi halkı olmaktan, mirasından mahrum ettiği ulusların geri alınması sonucunu sağlayacaktı. Görev tamamlanmıştı. İsa'nın yapması gereken tek şey Tanrı yerine İblis'e tapınmaktı.

İblis'in teklifi; İblis'in, Tanrı'nın planının İsa'nın ölmesini *gerektirdiğini* henüz fark etmediğini ortaya çıkarıyor. İsa da ona bir ipucu vermedi. Teklifini reddetme nedenini açıklamadı. Basitçe İblis'e defolup

gitmesini söyledi. Tanrı, ona ait olanı istediği zaman ve istediği şekilde geri alacaktı. İsa'nın misyonu tüm ulusları yönetmekten ibaret değildi. Bir aileyi yeniden yapılandırmak ile ilgiliydi. O aileye sadece İsrail halkı değil, tüm uluslardan insanların dahil olması günahın bedelinin ödenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Başlangıçta planladığı gibi, Tanrı'nın egemenliği çocuklarını kapsayacaktı. Çarmıh insanoglunu günahtan kurtarmak ve bu yüzden Tanrı'nın planını yürürlüğe koymak için elzemdi. İsa oyuna gelmeyecekti—fakat vakti gelince İblis *oyuna gelecekti*.

Aden'i Deneyimlemek

Çöldeki denemenin hemen ardından, İsa iki şey yaptı: ilk dört öğrencisini (Petrus, Andreas, Yakup ve Yuhanna) çağırdı ve kötü ruha tutulmuş bir adamı iyileştirdi ([Markos 1:16–28](#); [Luka 4:31–5:11](#)). Hem öğrencilerini çağırma hem de iyileştirme bir modelin başlangıcını oluşturarak devam etti. Daha fazla öğrenciyi çağırdığında, onlara bütün cinler üzerinde yetki ve her türlü hastalığa, engelliliğe ve sağlık durumuna sahip insanları iyileştirme gücü verdi ([Luka 9:1–5](#)).

İsa başlangıçta on iki elçiyi (öğrenciyi) çağırdı. Bu sayı tesadüfi değildi. İsrail'in on iki oymağını temsil ediyordu. İsa egemenlik planına görünürdeki İsrail halkıyla başladı. Onlar, nihayetinde Tanrı'nın payı, diğer tüm ulusların üzerinde seçilmiş olanlardı ([Yasa'nın Tekrarı 32:8–9](#)). Pavlus daha sonraları müjdeyi aynı şekilde yayacaktı—Yahudilerle başlayacak ve ardından Yahudi olmayanlara gidecekti ([Romalılar 1:16–17](#)).

İsa on ikilerle durmadı. [Luka 10](#)'da hastaları iyileştirmeleri ve cinleri kovmaları için yetmiş kişi daha görevlendirdi. Bu sayı da tesadüfi değildi. O, [Yaratılış 10](#)'da listelenen ulusların—Tanrı'nın Babil Kulesi'ndeki olayda başından attığı ve daha az önemli ilahların hakimiyetine verdiği ulusların sayısıdır ([Yasa'nın Tekrarı 4:19–20](#); [32:8–9](#)). Bazı tercüme, bu ayetlerde yetmiş yerine *yetmiş iki* ifadesini kullanır. Bunun sebebi, Eski Antlaşma'nın antik el yazmalarının [Yaratılış 10](#)'daki ulusların isimlerini yetmiş iki sayısına ulaşacak şekilde sunmalarıdır. Her halükarda, konu aynıdır—bu adamların gönderilmesi [Yaratılış 10](#)'da anlatılan ulusların sayısına tekabül ediyor. Nasıl ki on ikilerin çağırılması, egemenliğin İsrail'e geldiğinin bir işaretiyse, yetmişlerin gönderilmesi de Tanrı'nın egemenliğinin ulusları geri alacağını sinyaliydi.

Yetmişler geri döndüğünde, İsa'nın tepkisi çarpıcıdır: “Şeytan'ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm” ([Luka 10:18](#)). Mesaj etkileyicidir: Tersine çevirme yapım aşamasındaydı. İnsanlar İsa'ya ait olduklarında Şeytan artık insanlık üzerinde hiçbir hakka sahip olamayacaktı. İmanlıları suçlamak için ([Vahiy 12:10](#)) artık Tanrı'yla erişim kuramayacaktı. O, davası olmayan bir davacıydı.

Gel de Beni Yakala

Tanrı'nın yaklaşan egemenliği hakkında üç yıl vaaz verdikten, insanlara Tanrı'nın sevgisini gösterip Aden'e ait dünyada yaşamın nasıl olacağını açıkladıktan sonra, İsa son için—kendi gerçek amacı için hazırlık yapmaya başladı.

Yeruşalim'e yapacağı son yolculuktan önce, İsa öğrencilerini İsrail'in en kuzey tarafına götürdü. Çarmıha gerilmeye giden yola başlaması gerekiyordu. Doğaüstü güçlere karşı meydan okumak için daha iyi bir yer seçemezdi.

İsa öğrencileri Filipus Sezariyesi adında bir yere götürdü. Fakat bu oranın Romen adıydı. Eski Antlaşma zamanlarında orası Başan diye anılıyordu. Bu konudan daha önce, [9. bölümde](#) bahsetmiştik. Başan, ölümler diyarının geçidi—cehennem kapıları olarak düşünülüyordu. Filipus Sezariyesi Yahudilerin görüşüne göre [Yaratılış 6:1-4](#)'te açıklanan ilahi varlıkların başkaldırarak yeryüzüne geldikleri yer olan Hermon Dağı'nda yer almaktadır. Özetle, Eski Antlaşma zamanlarında Başan ve Hermon kötü kozmik güçler için sıfır noktasıydı.

İşte bu yerde İsa ünlü sorusunu sordu, "Sizce ben kimim?" ([Matta 16:15](#)). Petrus "Sen, yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin" yanıtını verdi ([16. ayet](#)). İsa ona salık verdi ve ekledi:

İsa ona, "Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simun!" dedi. "Bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam'dır. Ben de sana şunu söyleyeyim, sen Petrus'sun ve ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım. Ölümler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek. ([17-18. ayet](#))"

İsa'nın bahsettiği "kaya"nın tanımı yüzyıllarca tartışılmıştır. Bu terimi anlamının anahtarı bölgenin coğrafyasıdır. Filipus Sezariyesi, Başan'ın en kuzeyindeki bölgede konumlanmaktadır. Eski Antlaşma zamanlarında, bu bölgenin ölümler diyarının geçitlerini kapsadığı düşünülürdü. Filipus Sezariyesi, dağın eteklerinde yer almaktadır. "Kaya" işte o dağdır. "Ölümler diyarının kapıları", İsa ve öğrencilerinin üzerinde buldukları tam noktayı işaretlemektedir.

İsa, karanlık güçlere meydan okuyordu. Düşüşte, insanlık Tanrı'yla yaşayabileceği sonsuz yaşamı yitirdi ve onun yerine ölümü ve Tanrı'dan sonsuza kadar ayrı kalmayı aldı. Şeytan ve İblis olarak bilinen ölümün efendisi—Yılan, insanoğlu üzerinde hak talep etti. Her insan ölümler diyarında ona katılacaktı. Ancak Tanrı'nın başka fikirleri vardı. İsa'yı insanoğlunun günahının bedelini ödemesi için gönderme gizli planı ölümler diyarının kapılarına cepheden saldırı olacaktı. Ölümün efendisi ve güçleri, Tanrı'nın egemenliğine direnemeyecekti. Esas itibarıyla, [Matta 16](#)'daki o pasajda İsa, Şeytan'ın ön kapısına gitti ve talebine meydan okudu. İsa, Şeytan'ı kışkırtmak istedi. Peki neden? Çünkü Tanrı'nın gizli planını harekete geçirmek için İsa'nın ölme zamanı gelmişti.

Bu sözlü meydan okuma yetmezmiş gibi, İsa bir adım daha ileri gitti. [Matta](#), [Markos](#) ve [Luka](#), İsa'nın hizmetindeki bir sonraki olayın İsa'nın başkalaşımı olduğu konusunda hemfikirdir. [Markos 9:2-8](#) şu şekilde kaydeder:

Altı gün sonra İsa, yanına yalnız Petrus, Yakup ve Yuhanna'yı alarak yüksek bir dağa çıktı. Onların gözü önünde İsa'nın görünümü değişti. Giysileri göz kamaştırıcı bir beyazlığa büründü; yeryüzünde hiçbir çamaşırcının erişemeyeceği bir beyazlıktı bu. O anda Musa'yla İlyas öğrencilere göründü. İsa'yla konuşuyorlardı. Petrus İsa'ya, "Rabbî*, burada bulunmamız ne iyi oldu! Üç çardak kuralım: Biri sana, biri Musa'ya, biri de İlyas'a" dedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Çünkü çok korkmuşlardı. Bu sırada bir bulut gelip onlara gölge saldı. Buluttan gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'nu dinleyin!" dedi. Öğrenciler birden çevrelerine baktılar, ama bu kez yanlarında İsa'dan başka kimseyi göremediler.

Başkalaşım Hermon Dağı'nda gerçekleşti. İsa; Petrus, Yakup ve Yuhanna'ya gerçek anlamda kim olduğunu—Tanrı'nın beden almış görkemi olduğunu açığa çıkarmak için tam bu noktayı seçti. Şeytan ve karanlık güçleri uyarıyordu: *Yeryüzüne bana ait olanı almaya geldim. Tanrı'nın egemenliği yaklaştı. Aslına bakılırsa: "Ben buradayım—sıkıysa bu konuda bir şeyler yapın"* diyordu.

Başkalaşımın hemen sonrasında İsa'nın Yeruslaim'e yönelmesi ve öğrencilerine orada öleceğini söylemesi tesadüf değildir. Öğrencileri bunu duymak istemediler. Ancak İsa, Şeytanı ve geri kalan kötü güçleri harekete geçirmek için onları kandırdı. Ondan bir an önce kurtulmak isteyeceklerdi. Ve işte İsa'nın istediği tam olarak buydu. Ölümü her şeyin anahtarıydı.

Bu Neden Önemlidir

İsa'nın hizmeti kasıtlıydı. İsa, Tanrı'nın egemenliğini yeryüzünde canlandırmaktaki rolünü net bir şekilde görüyordu, böylece geri döndüğü güne, küresel bir Aden'i müjdeleyecek o güne kadar ilerlemesini sürdürecekti.

Yaşamlarımız onunki kadar önemli olmayabilir, fakat her birimizin İsa'nın öğrencileri (elçileri) gibi gerçekleştirmemiz gereken bir görevi var. Ona inandığımız şekilde yaşamamız gerekiyor. Tanrı'nın aile meclisine getirilen inanlılar gözlemci olmak için değil katılımcı olmak için getirildiler ([Koloseliler 1:13](#)).

İsa'nın hedefleri arasında Aden'in nasıl bir yer olduğunu ve Tanrı'yla birlikte yaşamanın nasıl olacağını insanlara göstermek yer alıyordu. Tanrı'nın ailesinde ve Tanrı'nın egemenliğinde, hastalık ve fiziksel kusur olmayacaktır. Ayrıca düşman güçler de olmayacaktır. Tanrı'nın nihai krallığı bir bahçeden daha büyük, İsrail'den daha geniştir. Krallık küresel olacaktır. Tüm ulusları dahil edecektir. Ve Aden'in olduğu her şey—yeryüzündeki cennet olduğu zamanlar gibi olacaktır.

Görevimiz İsa'yı örnek almaktır. Biz de onun gibi Tanrı'nın suretinde yaratılan kardeşlerimizin beden ve ruhlarıyla ilgilenebilir, onları Kral'a imana götürüp ona sadık olmak için azimlerini güçlendirebiliriz. Mesih'in adımlarını izleyerek "yüreği ezik olanların yaralarını sarmak" ve "tutsakları serbest bırakmak" ([Yeşaya 61:1](#)) için ille de doğaüstü güçlere sahip olmak gerekmiyor, ancak bunlar özünde doğaüstü eylemlerdir. Bu eylemler karanlığa karşı dayanıklılık ve stratejik vizyon gerektirir. Hiçbir iyi niyet gösterisi, birisinin yüreğini yönlendirmek üzere Kutsal Ruh tarafından kullanılmakta başarısız olmayacaktır. Müjdenin dile getirilmesi asla neticesiz kalmayacaktır. İsa'nın iyilikseverliği kendi mesajıyla uyumluydu. Hiçbiri bir diğerinin etkisini azaltmadı. Bu, herhangi bir imanlının örnek alabileceği bir modeldir—ve krallık vizyonunun iş tanımıdır.

Son olarak, zeki Şeytan'ın kısıtlamalara sahip olmakla kalmayıp aynı zamanda krallık vizyonu ve eylemine karşı savunmasız olduğu bize tekrar hatırlatıldı. İsa halihazırda "Tanrı'nın sağındadır. Bütün melekler, yetkiler ve güçler O'na bağlı kılınmıştır" ([1. Petrus 3:22](#)). Bizler onunla "halihazırda ancak henüz vakti gelmemiş" ortak hükümleriniz ([Kol. 3:1](#); [2. Tim. 2:12](#); [Vahiy 2:26](#); [3:21](#)). Ölüler diyarının kapıları, Tanrı'nın yeryüzündeki krallığı olarak Kilisenin ilerleyişi ve tamamlanmasına karşı koyamayacaktır. Büyük değişimde katılımında bulunma kararı ise bizimdir.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bulutlarla Gelen

Bir önceki bölümü, İsa'nın karanlık güçleri ölümler diyarının kapılarında ve Hermon Dağı'nda kandırdıktan hemen sonra, ölümü hakkında konuşmaya nasıl başladığını not ederek kapattım. Bu meydan okuma, Rab'bin denenmesi ve çarmıhta ölümüne yol açacak olaylar dizisini başlattı. Hristiyanlar İsa'nın denenmesi konusunu birçok defa okumuştur. Ancak bunun arkasında sıklıkla gözden kaçırılan doğaüstü bir arka plan mevcuttur.

Yahudi yetkilileri tarafından en sonunda neden ölüm cezasına çarptırıldığını ve bu cezanın infazını gerçekleştirmek üzere İsa'nın Pontius Pilatus'a neden gönderildiğini anlamak için Eski Antlaşma'daki Daniel kitabına—Tanrı'nın göksel varlıklarla, tanrısal kuruluyla yaptığı bir toplantıya geri dönmemiz gerekiyor.

Eskiden Beri Var Olan ve Meclisi

[Daniel 7](#) tuhaf bir görümlerle başlıyor. Daniel denizden dört yaratığın çıktığını görüyor ([Daniel 7:1–8](#)). Hepsi bir garipti ama dördüncü yaratık içlerinde en kötüsüydü. Eski Antlaşma'da yorumlanan düşlerde, hem objeler hem de canlı varlıklar daima bir şeyleri temsil ediyordu ve bu düşte, Daniel'in görüşündeki dört yaratık dört krallıktır. Bunu biliyoruz çünkü bu görüş, [Daniel 2](#)'deki Babil ve ardından gelecek üç krallık hakkındaki Nebukadnezar'ın gördüğü düşün temalarıyla uyumludur. Fakat odağımız Daniel'in daha sonra ne açıkladığıdır:

Ben bakarken tahtlar kuruldu, Eskiden beri var Olan yerine oturdu. Giysileri kar gibi beyaz, başındaki saçlar yün gibi apaktı. Tahtı alev alev, tekerlekleri kızgın ateş gibiydi. Önünden ateşten bir ırmak çıkıp akıyordu. Binlerce binler O'na hizmet ediyordu; on binlerce on binler önünde duruyordu. Mahkeme kuruldu, kitaplar açıldı ([Daniel 7:9–10](#)).

Eskiden Beri Var Olan'ın İsrail'in Tanrısı olduğunu biliyoruz. Özellikle tahtının tanımını, Hezeikel'in Tanrı'nın tahtı görüşüyle karşılaştırdığımızda bu tespiti yapmak son derece kolaydır ([Hezeikel 1](#)). O görüşteki ateş, tekerlekler ve tahtta oturan insan formu Daniel'inkiyle aynıdır.

Fakat orada sadece bir taht olmadığını fark ettiniz mi? Daniel'in görüşünde tanrısal mahkeme, Tanrı'nın meclisi için yeterli olacak kadar ([Daniel 7:10](#)) birkaç taht vardı ([Daniel 7:9](#)).

Göksel mahkeme, görüşteki yaratıkların—krallıkların kaderine karar vermek üzere bir araya geldiler. Dördüncü yaratığın öldürülmesine ve diğer yaratıkların güçsüz bırakılmasına karar verildi ([Daniel 7:11–12](#)). Onlar başka bir kral ve krallık tarafından yerlerinden edileceklerdi. Ve işte burada olaylar daha ilginç bir hal almaya başlıyordu.

Göğün Bulutlarıyla Gelen İnsanoğluna Benzer Biri

Daniel görümünü anlatmaya devam ediyor:

Gece görümlerimde insanoğluna benzer birinin göğün bulutlarıyla geldiğini gördüm. Eskiden beri var Olan'ın yanına doğru ilerledi, O'nun önüne getirildi. Ona egemenlik, yücelik ve krallık verildi. Bütün halklar, uluslar ve her dilden insan ona tapındı. Egemenliği hiç bitmeyecek sonsuz bir egemenlik, krallığı hiç yıkılmayacak bir krallıktır ([Daniel 7:13–14](#)).

“İnsanoğluna benzer biri” Eski Antlaşma'da defalarca kullanılan bir ifadedir. Bir insandan bahsediyor olması kulağa şaşırtıcı gelmemelidir. Şaşırtıcı olan şey, bu insanın bu pasajda başka ne şekilde tanımlandığıdır. [Daniel 7:13](#), *insanoğluna benzer birinin göğün bulutlarıyla Eskiden Beri Var Olan'a doğru geldiğini* anlatıyor.

Peki bu neden önemlidir? Çünkü o tanımın Eski Antlaşma'da geçtiği diğer her yerde, o ifade sadece Tanrı'nın kendisi için kullanılmıştır ([Yeşaya 19:1](#); [Yasa'nın Tekrarı 33:26](#); [Mezmurlar 68:32–33](#); [Mezmurlar 104:1–4](#)). Fakat [Daniel 7](#)'de *Tanrı, halihazırda* Eskiden Beri Var Olan olarak *sahnedeydi*. Görümünde, Daniel onu Hristiyanların Tanrı'ya birden fazla kişi olarak inandıkları şekliyle—aynı zamanda insan olan “ikinci bir Tanrı” şeklinde gördü.

Anlatılmak istenen tam olarak budur.

İsa [Matta 26](#)'da hayatı tehlikede Kayafa'nın huzurunda dururken, şu fikre başvurarak onun damarına bastı:

Başkâhinlerle Yüksek Kurul'un* öteki üyeleri, İsa'yı ölüm cezasına çarptırmak için kendisine karşı yalancı tanıklar arıyorlardı. Ortaya birçok yalancı tanık çıktığı halde, aradıklarını bulamadılar. Sonunda ortaya çıkan iki kişi şöyle dedi: “Bu adam, ‘Ben Tanrı'nın Tapınağı'nı yıkıp üç günde yeniden kurabilirim’ dedi.” Başkâhin ayağa kalkıp İsa'ya, “Hiç yanıt vermeyecek misin?” dedi. “Nedir bunların sana karşı ettiği bu tanıklıklar?” İsa susmaya devam etti. Başkâhin ise O'na, “Yaşayan Tanrı adına ant içmeni buyuruyorum, söyle bize, Tanrı'nın Oğlu Mesih sen misin?” dedi. İsa, “Söylediğin gibidir” karşılığını verdi. “Üstelik size şunu söyleyeyim, bundan sonra insanoğlu'nun*, Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutları üzerinde geldiğini göreceksiniz.” Bunun üzerine başkâhin giysilerini yırtarak, “Tanrı'ya küfretti!” dedi. “Artık tanıklara ne ihtiyacımız var? İşte küfürü işittiniz. Buna ne diyorsunuz?” “Ölümü hak etti!” diye karşılık verdiler ([Matta 26:59–66](#)).

Açık bir soruya manasız bir yanıt gibi gelecek şekilde, İsa Kayafa'ya cevaben [Daniel 7:13](#)'ten alıntı yaptı. *Benim kim olduğumu gerçekten bilmek istiyor musun, Kayafa? Dikkatlice dinle*. Tepkisi aniydi. Kayafa, İsa'nın [Daniel 7:13](#)'te anlatılan ikinci Tanrı figürü—Eski Antlaşma'da yalnızca Tanrı'nın tasvir edildiği şekilde tasvir edilen insan olduğunu iddia ettiğini hemen anladı. O, insan formundaki Tanrı olduğunu iddia ediyordu. Bu Tanrı'ya küfürdü ve ölüm cezası gerekçesiydi.

Fakat İsa elbette bunu biliyordu. O, kendisini korumakla ilgilenmiyordu. Tanrı'nın egemenliğini yenilemek, inanlıları Tanrı'nın ailesine getirmek ve Tanrı'nın Babil'de reddettiği ulusları kontrol altında tutan kötü egemenlikler ve güçlerden ulusları geri almak için ölmesi *gerektiğini* biliyordu.

Ve ölerек bunu gerçеkleştirdi. Çarmıha gerilmenin fiziksel etkilerini Davut'un sözleri aracılığıyla tarif etmesiyle bilinen [Mezmurlar 22](#), bize çarmıhta görünmeyen dehşetin anlık bir görünümünü sunuyor. Acı çeken mezmurcu şöyle inliyor:

Beni gören herkes alay ediyor,

Sırıtırıp baş sallayarak diyorlar ki,

“Sırtını RAB'be dayadı, kurtarsın bakalım onu,

Madem onu seviyor, yardım etsin!”

Oysa beni ana rahminden çıkaran,

Ana kucağındaiken sana güvenmeyi öğreten sensin.

Doğuşumdan beri sana teslim edildim,

Ana rahminden beri Tanrım sensin.

Benden uzak durma! Çünkü sıkıntı yanıbaşında,

Yardım edecek kimse yok.

Boğalar kuşatıyor beni,

Azgın Başan boğaları sarıyor çevremi.

Kükreyerek avını parçalayan aslanlar gibi

Ağızlarını açıyorlar bana.

Su gibi dökülüyorum,

Bütün kemiklerim oynaklarından çıkıyor ([Mezmurlar 22:7–14](#)).

Bu tasvirin ürpertici tarafı azgın *Başan* boğalarıdır. Daha önce değindiğimiz üzere, Eski Antlaşma zamanlarında Başan, şeytani ilahlar ve ölümler diyarı demektir. Bölge, boğalar ve ineklerle sembolize edilen Baal'a tapınma için önde gelen bir merkezdi. “Başan boğaları” ifadesi iblislere, karanlık güçlere ithafen söylenmişti. Bizim zamanımızda ise bu imgeleme, C. S. Lewis'in kaleme aldığı *Aslan, Cadı ve Dolap* kitabında tüm ürkütücü geritepkileriyle gözler önüne serildi. O kitabı okuyan ya da filmini izleyen hiç kimse Aslan'ın Taş Masada alçakgönüllükle Beyaz Cadı'nın kendilerinden pek memnun ordularına hayatını teslim etmesini unutamaz.

İsa'nın Şeytan'ı zekasıyla alt ettiği gibi, Aslan da Beyaz Cadı'yı aptal yerine koydu. Kötü olanın zaferanı olarak sandığı şeyin aslında kendi değiştirilemez yenilgisi olduğu ortaya çıktı.

Sizler İlahlırsınız, fakat İnsanlar Gibi Öleceksiniz

Şeytanın, Adem'in çocuklarının hayatları üzerinde hak talebini kaybetmesi çarmıhta muzdarip olduğu tek kayıp değildi. Başkaldırdaki destekçileri, ulusların doğaüstü ilahları (*elohim*) mülkiyetlerinin yok olmaya başladığını göreceklerti.

Doğaüstü ilahlar; En Yüce Tanrı, İsrail'in Tanrısı tarafından o uluslara atanmıştı ([Yasa'nın Tekrarı 4:19–20; 32:8–9](#)). Ne zaman Tanrı'nın düşmanları olduğu bize açıklanmadı, ama Tanrı'ya düşman oldular. Tanrı'nın kendi halkını, İsrail'i ona tapılmaktan uzaklaştırıp, bunun yerine kendilerine kurban kestirdiler ([Yasa'nın Tekrarı 17:1–3; 29:26–27; 32:17](#)). [Mezmurlar 82](#), tanrısal kurulu tanıtmak için 2. bölümde göz attığımız mezmur, bu *elohimin* (ilahların) güçlerini kötüye kullandıklarını ve kötülüğü ödüllendirdiklerini bize anlatıyor. Onlar Tanrı'nın yarasını veya adaletini umursamıyorlardı:

Tanrı yerini aldı tanrısal kurulda,

Yargısını açıklıyor ilahların (*elohim*) ortasında:

“Ne zamana dek haksız karar verecek,

Kötüleri kayıracaksınız?

Zayıfın, öksüzün davasını savunun,

Mazlumun, yoksulun hakkını arayın.

Zayıfı, düşkünü kurtarın, Onları kötülerin elinden özgür kılın.

Bilmiyor, anlamıyorlar,

Karanlıkta dolaşıyorlar.

Yeryüzünün temelleri sarsılıyor. ([Mezmurlar 82:1–5](#))

Mezmurun geri kalan bölümü bize Tanrı'nın ilahlara geleceklerinin iç açıcı olmadığını anlatmak için bu tanrısal kurul toplantısı çağrısında bulunduğunu açıklıyor. Korku krallıkları, Tanrı ulusları geri istediğinde son bulacaktı:

“ ‘Siz ilahlarsınız’ diyorum,

‘Yüceler Yücesi'nin oğullarısınız hepiniz!’

Yine de insanlar gibi öleceksiniz,

Sıradan bir önder gibi düşeceksiniz!”

Kalk, ey Tanrı, yargıla yeryüzünü!

Çünkü bütün uluslar senindir ([Mezmurlar 82:6–8](#)).

Tanrı ne zaman ulusları geri almaya karar verecekti? Yanıtı daha önce [Daniel 7:14](#)'te okumuştuk:

Ona egemenlik, yücelik ve krallık verildi. Bütün halklar, uluslar ve her dilden insan ona tapındı. Egemenliği hiç bitmeyecek sonsuz bir egemenlik, krallığı hiç yıkılmayacak bir krallıktır.

[Daniel 7:13–14](#)'teki mesaj açıktır—İnsanoğluna Benzer Biri egemenliği ele aldığında, doğaüstü karanlık güçler için sonun başlangıcı olacaktı. İsa ölümden dirilişinde egemenliği eline aldı. Tanrı “Mesih'i ölümden diriltti ve göksel yerlerde sağında oturttu. Tanrı O'nu bütün yönetimlerin, hükümlerinin, güç ve egemenliklerin, yalnız bu çağda değil, gelecek çağda da anılacak bütün adların çok üstüne çıkardı” ([Efesliler 1:20–21](#)).

Bu Neden Önemlidir

Çarmıhtan önce, Şeytan bizim ruhlarımız üzerinde sonsuza kadar hak iddia ediyordu. *Tüm insanlar ölür—* ve bu yüzden onun *hakimiyet alanına*, ölümler diyarına giderler. Ve İsa kendini çarmıhta feda etmeyip ölümden dirilmeseydi kalacağımız yer orası olurdu. Çarmıhtaki gerçekleştirdiği göreve iman yoluyla, biz de onunla birlikte diriltildik. Bir önceki bölümde gördüğümüz üzere, egemenlik yeryüzünde başladığında şeytan Tanrı'nın huzurundan kovuldu ([Luka 10:18](#)). Tanrı artık onun inanlılara karşı olan suçlamalarını dinlemeyecekti. Artık ruhlarımız üzerinde hiçbir hakka sahip değildi.

Peki neden bizim üzerimizde hakkı varmış gibi yaşıyoruz?

Kurtuluş ahlaki kusursuzlukla kazanılmadı. O, iman aracılığıyla, lütufla gelen bir hediyedir ([Efesliler 2:8–9](#)). Dolayısıyla bu da kurtuluşun ahlaki kusurlulukla *yitirilemeyeceği* anlamını taşıyor. Hiçbir şekilde eylemle kazanılmamış bir şey, yetersiz eylemle kaybedilemez. Kurtuluş, *sadakate* inanmak—Şeytan'ın hak iddiasını alt etmek için İsa'nın yaptıklarına güvenmek ve diğer tüm ilahlara ve parçası oldukları inanç sistemlerine yüz çevirmek ile ilgilidir.

O, uluslara iletmek üzere görevlendirildiğimiz Tanrı'nın krallığının mesajıdır ([Matta 28:19–20](#)). Ve bu mesaja itaat ettiğimizde, düşman ilahların, prensliklerin ve güçlerin hakimiyet alanları ruhtan ruha, andan ana küçülme gösterir. Cehennem, ölümler diyarının kapıları ölümden dirilişe *direnemez* ve aynı şekilde müjdenin ilerleyişine de *direnemeyecektir*.

Fakat İsa'nın çarmıha gerildiği anda, bunların hiçbiri elçilere gerçek görünmemiştir. Ancak pek yakında mesajı dramatik ve unutulmayacak bir şekilde alacaklardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Muhteşem Dönüşüm

Müjdelerdeki—doğumu, ölümü ve Dağdaki Vaaz gibi—İsa hakkındaki hikayeleri bir yana bırakırsak, muhtemelen Yeni Antlaşma'daki en bilinen bölüm, Pentikost gününde Kutsal Ruh'un İsa'nın öğrencilerinin üzerine döküldüğü [Elçilerin İşleri 2](#) bölümüdür. Bu olay, kilisenin yeni yeni filizlenmeye başlamasına ve İsa'nın adıyla küresel müjdeciliğin başlangıcına işaret etmektedir.

Bu bölüm tanıdık gelse de, içinde çoğumuzun farkına vardığından çok daha fazlası gerçekleşiyordu. [Elçilerin İşleri 2](#) bölümü aslında İsrail'in haricindeki ulusların daha az önemli ilahların yönetiminde olduğu Eski Antlaşma'nın Babil sonrası kozmik coğrafyasını tersine çevirme mücadelesini iletmek üzere tasarlanmıştır. Pentikost'ta yaşananlar, Babil'de Tanrı tarafından mirastan mahrum bırakılan tüm ulusların içine İsa'nın müjdesiyle—ruhsal savaşın eski bir stratejisiyle sızma amaçlı bir savaş planıydı.

Pentikost

[Elçilerin İşleri 2](#)'de anlatılan Pentikost gününde gerçekleşen olaylar kesinlikle olağandışıydı:

Pentikost Günü geldiğinde bütün imanlılar bir arada bulunuyordu. Ansızın gökten, güçlü bir rüzgarın esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu. Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu başka dillerle konuşmaya başladılar. O sırada Yeruşalim'de, dünyanın her ülkesinden gelmiş dindar Yahudiler bulunuyordu. Sesin duyulması üzerine büyük bir kalabalık toplandı. Herkes kendi dilinin konuşulduğunu duyunca şaşakaldı. Hayret ve şaşkınlık içinde, “Bakın, bu konuşanların hepsi Celileli değil mi?” diye sordular. “Nasıl oluyor da her birimiz kendi ana dilini işitiyor? ([Elçilerin İşleri 2:1–8](#))

Bu dikkat çekici pasajdaki Eski Antlaşma'nın doğaüstü dünya görüşüne bizi götüren bazı şeyler çeviri metinlerinde açık değildir. Kutsal Ruh'un gelişyle ilişkilendirilen “rüzgarın esişi” Eski Antlaşma'da Tanrı'nın varlığının tanıdık bir tanımıdır ([2. Krallar 2:1, 11](#); [Yakup 38:1](#); [40:6](#)). Aynı zamanda ateş de Tanrı için kullanılan tanımlarda tanıdık bir ifadedir ([Hezeikel 1:4](#); [Yeşu 6:4, 6](#); [Daniel 7:9](#); [Mısır'dan Çıkış 3:2](#); [19:18](#); [20:18](#)).

Bu referanslardan Tanrı'nın olay yerinde bulunduğu ve gerçekleşen olayların arkasında olduğu açıktır. Niyeti; uluslara atadığı ([Yasa'nın Tekrarı 4:19–20](#); [32:8–9](#)) ancak daha sonra onun düşmanları olan ([Mezmurlar 82](#)) daha az önemli ilahlardan ulusları geri alma planını başlatmaktı.

Bunu gerçekleştirmek için Tanrı'nın kullandığı araç, elçilerin sözleri—yani diller imgesiydi. Tanrı, Pentikost gününde İsa'nın Yahudi öğrencilerinin düşman ilahların hakimiyeti altındaki tüm uluslarda yaşayan ve bu nedenle farklı dillerde konuşan ancak o anda orada toplanmış olan diğer Yahudilerle konuşmalarını sağladı. Onlar Müjdeyi işitip iman ettiklerinde, uluslarına geri dönecek ve başkalarına İsa'yı anlatacaklardı.

Pentikost ve Babil

Babil Kulesi olayı Tanrı'nın ulusları dağıtma ve onları diğer ilahların yönetimine verme kararını getirmişti ([Yasa'nın Tekrarı 4:19–20](#); [32:8–9](#)). İlk bakışta, o olayla [Elçilerin İşleri 2](#)'de gerçekleşenler arasında çok fazla bir bağlantı yok gibi görünüyor. Ancak orijinal dillerde, ikisi arasında net bağlantılar mevcuttur.

[Elçilerin İşleri 2'](#)deki iki anahtar öge, olayları Babil'e bağlamaktadır. İlk olarak, ateşten diller ifadesi "dağılmış" olarak tanımlanıyor ve ikinci olarak, dünyanın her ülkesinden gelen Yahudilerden oluşan kalabalığın "şaşakaldığı" söyleniyor. Tercümelerde, bu detay özellikle ikna edici görünmüyor. Luka, Grekçe yazıyordu ve burada kullandığı "dağılmış" ve "şaşakaldı" olarak tercüme edilen Grekçe sözcükler, her ikisi de dillerin ve Babil'deki ulusların dağılmasını (karışmasını) ve bunun sonucunda ortaya çıkan şaşırma durumunu anlatan [Yaratılış 11:7](#) ve [Yasa'nın Tekrarı 32:8](#)'den gelmektedir.

Elçilerin İşleri'nin yazarı Luka Yahudi değildi. O sadece Grekçe okuyabiliyordu. Dolayısıyla, o zamanlar (ve hala günümüzde) Septuaginta olarak bilinen Eski Antlaşma'nın Grekçe tercümesini kullanıyordu. Çok az insan İbranice okuyabildiği için Septuaginta ilk kiliselerin Eski Antlaşmasıydı. Luka, [Elçilerin İşleri 2](#) bölümünü kaleme aldığında Babil olayını düşünüyordu.

Fakat nasıl bir bağlantı kuruyoruz? Pentikost'ta neler olduğu hakkında bir düşünün. Tanrı olarak gelen Kutsal Ruh, Eski Antlaşma'da sıklıkla rüzgarın esişi ve ateş ile gelirdi. Birden fazla dile sahip olmanın (Babil'in sonucu olarak) getirdiği şaşkınlık, ateşten dillerin elçilerin kutlama için Yeruşalim'de toplanan dünyanın her yerinden gelen Yahudilerin dillerinde konuşmasına olanak sağlamasıyla ortadan kalktı. Oradaki üç bin kişi İsa hakkındaki mesajı anladı ve inandı ([Elçilerin İşleri 2:41](#)).

İsa'yı mesih olarak kabul eden bu yeni inanlılar Babil'de dağılan uluslara—kendi ülkelerine o mesajı götüreceklerdi. [Yaratılış 11](#)'de Tanrı uluslara arkasını döndü ve hemen ardından [Yaratılış 12](#)'de İbrahim'i Tanrı'nın yeni halkı ve ulusunu kurmak için çağırdı. Artık reddettiği tüm o uluslardan insanları toplayacak ve onları inanlılardan oluşan ailesinin yanı sıra İbrahim'in soyundan gelen Yahudi inanlıların arasına tekrar alacaktı. Zamanı gelince, Tanrı'nın krallığı düşman ilahların krallıklarını kaplayacaktı.

Tüm bunların inanılmaz olan kısmı ise, bunun [Elçilerin İşleri 2](#)'deki ulusların ve takdim edildikleri sıranın listesi olmasıydı. Onlara haritada baksanız, Yahudilerin Babil ve İran'da Eski Antlaşma'nın sonunda sürüldükleri doğudan, batıya o zamanlar bilinen en uzak noktaya doğru ilerlerdiniz. Onlar daha az önemli ilahların hakimiyeti altına verilen—[Yaratılış 10](#)'da listelenen uluslarla aynı mesafe ve alanı kapsarlar.

Savaşımız İnsanlara Karşı Değildir

Elçilerin İşleri kitabının büyük bir kısmı Pavlus'un müjdeyi duyurma yolculukları ile ilgilidir. Pavlus Yahudi olmayanlara gelen bir elçiydi. O ilk başlarda İsrail'in dışındaki uluslarda kiliseleri başlatmak üzere Tanrı tarafından gönderilmişti. Pavlus'un yolculukları ve Romalılar tarafından tutuklanması gibi hayat koşulları onu batıya yöneltti.

Yeni Antlaşma mektuplarında, Pavlus sıklıkla hizmetine ve müjdenin yayılmasına karşı çıkan ruhsal güçlerden söz eder. Pentikost'un ardından hakimiyet alanlarını ihlal ettiği kötü varlıklar için kullandığı kelime dağarcığı Eski Antlaşma'nın kozmik coğrafyasını anladığını gösteriyor. Karanlığın gözle görülmeyen güçleri için Pavlus'un terminolojisi boyunca geçen ortak bir noktayı fark ettiniz mi?

- yönetimler/hükümler ([Efesliler 1:20–21](#); [6:12](#); [Koloseliler 2:15](#))
- hükümler ([Efesliler 1:20–21](#); [3:10](#); [6:12](#); [Koloseliler 2:15](#); [1. Korintliler 2:6](#))
- güçler ([Efesliler 1:20–21](#); [3:10](#))

- egemenlikler ([Kolosaliler 1:16](#))
- rabler ([Efesliler 1:20–21](#); [1. Korintliler 8:5](#))
- tahtlar ([Kolosaliler 1:16](#))

Tüm bu sözcükler *coğrafi hükümranlığa* işaret ediyor. Aslına bakılırsa, bu aynı terimler Yeni Antlaşma'da ve beşeri politik erklerin diğer Grek literatürlerinde kullanılmaktadır. Pavlus'un kullandığı dil o hakimiyet alanı yönetimini baz alıyor. Eski Antlaşma'nın ruhsal dünyanın insan dünyasıyla ilişkisini nasıl tasvir ettiğini yansıtıyor: Tanrı tarafından bir kenara atılan uluslar ona ve halkına düşman olan ruhsal varlıkların hakimiyeti altındadır.

“İspanya'ya Gideceğim”

Elçilerin İşleri kitabı Pavlus'un Roma'ya seyahatiyle sonlanmaktadır. Pavlus bir tutukluydu ve Roma'ya iki sebeple gidiyordu: davasını Sezar'a iletmek ve müjdeyi yaymak. Ancak Pavlus düşman ilahların mülkiyetindeki ulusları geri almak için o dönemlerde bilinen dünyanın en ucuna gitmesi gerektiğini biliyordu. Eski Antlaşma zamanlarında, o yere Tarşış deniliyordu. Pavlus'un zamanında ise oranın adı İspanya idi. Pavlus'un misyonunu tamamlamak için İspanya'ya gitmesi gerekiyordu. Tutuklanmadan önce Romalılara söylediği sözler, İsa için her ulusu geri almak amacıyla İspanya'ya—onun dönemindeki yeryüzünün en batı ucuna doğru gitmeye tamamen kararlı olduğunu bize anlatıyor:

İspanya'ya giderken size uğrarım. Yol üzerinde sizi görüp bir süre arkadaşlığınıza doyduktan sonra beni oraya uğurlayacağınızı umarım.... Bu işi bitirip sağlanan yardımı onlara ulaştırdıktan sonra size uğrayacağım, sonra da İspanya'ya gideceğim. ([Romalılar 15:24, 28](#))

Pavlus Tanrı'nın krallığını eski haline getirme planının o hayattayken harekete geçtiğini kavramasıyla motive oldu. “Öteki uluslardan kurtulacakların sayısı tamamlanınca” “bütün İsrail'in kurtulacağına” inanıyordu ([Romalılar 11:25–26](#)). Pentikost'un başlattığını sonuca ulaştırması gerektiğini düşünüyordu.

Bu Neden Önemlidir

Pavlus kendi hayatında doğaüstü bir bakış açısına sahipti. Kendisini Tanrı'nın bir aracı olarak görüyordu. Ve zaten öyleydi de. Aynı şekilde Pentikost'tan sonra yaşadıkları yerlerdeki şeytani kalelere sızmak için Yeruşalim'den gelip Pavlus'un yanında duran adsız tüm yeni inanlılar da Tanrı'nın araçlarıydı.

Ve biz de öyleyiz.

Bizler aynı Pavlus gibi Tanrı'nın araçlarıysak, o halde o neden daha tesirli ve etkiliydi? Tek fark; Pavlus'un hayatının amacının ne olduğunu *anlamış* olmasıydı. O, yeryüzü üzerinde hakimiyete sahip güçlerin gerçek olduğunu, arkasındaki ve içindeki gücün ise onlardan çok daha büyük olduğuna *inanıyordu*.

Tüm bunlara inanıyor musunuz? Kutsal Kitap onları kesin olarak ortaya koymuştur. Pavlus da hayatı boyunca onları o şekilde ele almıştır.

Pavlus dünyanın ne kadar büyük olduğunu bilmiyordu. Kuzey Amerika, Güney Amerika, Çin, Hindistan, Norveç, Avusturalya, İzlanda ve diğer birçok yeri bilmiyordu. Ama Tanrı biliyordu. Tanrı müjdeyi tüm dünyaya yayma görevinin, nihayetinde Pavlus'un algılayabildiğinden çok daha fazlası olacağını biliyordu. Tanrı, müjdenin yeryüzünün her yerine ulaşması durumunda diğerlerinin Pavlus'un amacını kendi hayatlarında takip etmek zorunda kalacaklarını biliyordu. Eğer görevi tamamlamak için aktif olarak çalışmıyorsa, yeryüzünde yapmamız gereken şeyi gerçekleştiriyoruzdur. Tanrı'yı sadece bizim isteklerimizi karşılamaya gelmesi için istiyorsak, bu durumda İsa, On İki ve Pavlus'tan çok Babil'deki insanlara benzemektedir.

İncelediğimiz Kutsal Yazılar'daki bölümlerin diğer bir iması, şeytani kale kavramının Kutsal Kitap'a ait olmasıdır. Bize şeytani bölgelerin veya sınırların ve hatta karanlık taraf için ruhsal egemenlik hiyerarşisinin tam açıklaması sunulmuyor. Ancak gözle görülmeyen güçlerin yeryüzünü kendi hakimiyet alanları olarak gördükleri anlatılıyor. O güçlerin Tanrı'nın egemenliğine direndiği ve insanların Tanrı'nın adil yönetiminin her yere yayılma planının bir parçası olmalarını istemediği bize açıklanıyor. Bunun da anlamı; mantık veya deneysel bulgularla açıklayamayacağımız bir direniş *beklemeliyiz* ve bu direnişi kendi başımıza yenemeyiz. Tanrı, amacını ileriye götürmek konusunda bize yardımcı olması için kendi Ruhunu ve gözle görülmeyen araçlarını bize verdi ([1. Kor. 3:16](#); [6:19](#); [İbraniler 1:13](#); [1. Yuhanna 4:4](#)).

Kendimize sormamız gereken asıl soru şudur: Her gün yeni bir güne Pavlus'unkiyle uyuşan bir dünya görüşü ve bunun doğaüstü etkileriyle uyansak, hayatlarımız nasıl olurdu? Her gün, yaşamlarımız kardeşlerimizi karanlıktan kurtarma göreviyle Tanrı'nın ailesinin bir parçası olarak bulunduğumuz konumun farkındalığı etrafında düzenlenmiş olsa nasıl olurdu? Aldığımız her kararın ve söylediğimiz her sözün öylesine amaçsız olmadığı bilincinde olarak yaşasaydık nasıl olurdu? Etrafımızdaki gözle görülmeyen zeki varlıkların onları görmesek de bilmesek de diğer insanları—iyi ya da kötü yönde—etkilemek için kararlarımızı, sözlerimizi kullandıklarına inansaydık nasıl olurdu? Konu *gerçekten* kim olduğumuza, kim olacağımıza ve neden burada olduğumuza gelince, işlerimizin, kazancımızın, yeteneklerimizin ve hatta sorunlarımızın hiçbir önemi yoktur. Ne doğaüstü dünyayı ne de mikroskopik dünyayı görebiliriz ancak ikisinin de ayrılmaz bir parçasıyız.

İlk inanlılar bu şekilde düşünüyorlardı. Bir sonraki bölümde göreceğimiz üzere, etraflarındaki dünyanın bir gün teslim olacak karanlığın kölesi olduğuna inanıyorlardı. Savaşın gerçek anlamda düşman dünya ve güçlerine karşı olduğu gerçeğine rağmen, onlar Tanrı ve Tanrı'nın gözle görülmeyen araçlarının onlarla birlikte çalışmasıyla Hristiyanlık olarak adlandırdığımız küresel hareketi sessizce ortaya koydular. Onlar ruhsal çatışmanın gerçek olduğuna ve en nihayetinde bu çatışmayı kaybedemeyeceklerine *inandılar*. Biz, onların kaybetmediklerinin canlı kanıtlarıyız.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dünyadan Değil

Yargılanmak üzere tutuklanmasından önce, İsa Getsemani Bahçesi'ndeki iyi bilinen duasında, öğrencilerine “Ben dünyadan olmadığım gibi, onlar da dünyadan değiller” ([Yuhanna 17:16](#)) dedi. İnanlılar her ulusa müjdeyi taşımak için Tanrı tarafından özel olarak görevlendirilmiş olarak elbette dünyadaydılar ([Matta 28:19–20](#)), ancak onlar dünyadan değildiler. Bu paradoks—dünyada olup aynı zamanda dünyadan olmamak—ilk Hristiyanlara birçok unutulmaz yolla iletilmişti.

Kutsal Mekan, Kutsal Toprak ve Tanrı'nın Varlığı

8. Bölümde kutsal mekan konsepti üzerine konuşmuştuk. Eski Antlaşma İsrailileri için Tanrı diğer her şeyden ve herkesten tamamen *başkaydı*. Mevcudiyetinin işgal ettiği mekan, diğer tüm mekandan ayrı tutulurdu. Bu durum Tanrı'nın aynı anda her yerde olabildiğine karşı bir inkar değildi. Daha ziyade halkıyla buluşmak için seçtiği alanı işaretlemenin bir şekliydi bu. Bu, konut ve tapınağa sahip olmanın amaçlarından biriydi. Kutsal mekan konsepti yalnızca birçok İsrail yasa ve ritüeli için gerekçe olmakla kalmayıp aynı zamanda kozmik coğrafyan hakkında—dünyanın daha az önemli ilahlar ve En Yüce Tanrı, İsrail'in Tanrısı arasında nasıl bölündüğü fikrini pekiştiriyordu.

Kutsal mekan kavramı Yeni Antlaşma'ya dramatik bir şekilde aktarılmıştır. Sormamız gereken tek soru; “Tanrı'nın varlığı şu an nerededir?”. Tanrı her yerde olmasına rağmen, o özellikle *her inanlının içinde yaşamaktadır*. İster inanın ister inanmayın, siz kutsal mekansınız. Pavlus gayet açık bir şekilde “bedeniniz, içindeki Kutsal Ruh'un tapınağıdır” ([1. Kor. 6:19](#)) diye yazmıştır.

Aynı durum inanlıların bir grup olarak toplandıkları alan için de geçerlidir. Pavlus, Korintliler kilisesine mektup yazdığında, onlara toplu olarak “Siz Tanrı'nın tapınağısınız” ([1. Kor. 3:16](#)) dedi. Efesli inanlılara, onların “Tanrı'nın ev halkı.. Rab'be ait kutsal bir tapınak” olduklarını anlattı. Siz de Ruh aracılığıyla Tanrı'nın konutu olmak üzere hep birlikte Mesih'te inşa ediliyorsunuz” ([Efesliler 2:19, 21–22](#)) dedi.

Çıkarımlar şaşırtıcıdır. Çoğumuz İsa'nın “nerede iki ya da üç kişi benim adıyla toplanırsa, ben de orada, aralarındayım” ([Matta 18:20](#)) sözüne aşınadır. Ancak Eski Antlaşma'nın kutsal mekan düşüncesi bağlamında değerlendirildiğinde, bu açıklama nerede toplanırlarsa toplansınlar inanlıların işgal ettikleri o ruhsal alanın karanlık güçlere karşı kutsanmış olduğu anlamını taşımaktadır.

Yehova'nın Eski Antlaşma'daki nihai meskeni İsrail—Yeruşalim'deki tapınaktı. İsrail kutsal mekan oldu çünkü orası Tanrı'nın varlığının bulunduğu yerd. Fakat o kutsal mekan onu çevreleyen uluslar ve düşman ilahları tarafından tehdit ediliyordu. Aynı şekilde, bugünkü inanlılar da bir ruhsal savaş içindedirler. Biz artık Tanrı'nın tapınağı, Tanrı'nın Ruhunun yaşadığı özel yer, varlığının ışık noktalarıyız—ve karanlık güçlerin esaretindeki bir dünyada dört bir yana dağılmış bulunuyoruz.

Şeytana Teslim Edildi

Bu konsept Pavlus'un yerel kilisenin kutsallığı görüşüyle çok iyi örneklendirilmiştir. İnanlıların tüm bedeni kutsal mekandı, tövbe edilmeyen günaha yer yoktu.

8. bölümde, İsrail ordugahının, ordugahın—kutsal alanının kutsallığını korumak için günahla nasıl baş ettiğine göz attık. Halkın günahlarının ayinsel olarak bir tekeye—“Azazel için” ([Lev. 16:8, 10](#)) olana

aktarıldığı Günahları Bağışlatma Günü ([Lev. 16](#)) hakkında konuştuk. Azazel çölü iskan ettiği düşünülen şeytani bir varlıktı. İsraililer kendi günahlarını taşıyan tekeyi çöle saldılar. Bu eylem sembolik olarak insanların günahını ait oldukları yere—çöle, ruhsal karanlığın mekanına göndermişti.

Pavlus, Korintlilerin aynı şekilde—günahı ait olduğu yere göndererek günahla baş etmelerini istemişti. Pavlus, [1. Korintliler 5](#)'te, Korintlilere tövbe etmesi gereken cinsel ahlaksızlıkla yaşayan bir adamla ilgili bir mektup yazdı. “Bu adamı şeytana teslim edin” emrini verdi ([1. Kor. 5:5](#)). Gerekçe açtı—günahın kutsal mekanda yeri yoktu. İnanlıların tövbe etmeyen inanlıları kiliseden kovmaları gerekiyordu ([1. Kor. 5:9–13](#)). Kiliseden kovulmuş olmaları Şeytan'ın hakimiyet alanına sürülmeleri, dünyaya geri atılmış oldukları anlamına geliyordu.

Pavlus tövbe etmeyen kişinin akıbetinin “bedeninin yok olması... böylece Rab İsa'nın gününde ruhunun kurtulabilmesi” olacağını umuyordu ([1. Kor. 5:5](#)). (Buradaki referans, fiziksel ölüm için değil, bu adamı kapana kısırmış bedensel şehvetlerin ölümü için kullanılmıştır [[Gal. 5:24](#); [1 Kor. 11:32–33](#)]).

Ruhsal Savaş olarak Vaftiz

Petrus'un bu konuda durduğu yer Pavlus'unkiyle aynıydı—inanlılar karanlık güçlere karşı mücadele içindeydi. Savaşla ilgili düşüncesi, Yeni Antlaşma'daki ilginç bölümlerden birinde, [1. Petrus 3:14–22](#)'de yer almaktadır:

Doğruluk uğruna acı çekseniz bile, ne mutlu size! İnsanların “korktuğundan korkmayın, ürkmeyin.” Mesih'i Rab olarak yüreklerinizde kutsayın. İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun. Yalnız bunu yumuşak huyla, saygıyla yapın. Vicdanınızı temiz tutun. Öyle ki, Mesih'e ait olarak sürdürdüğünüz olumlu yaşamı kınayanlar size ettikleri iftiradan utansınlar. İyilik edip acı çekmek—eğer Tanrı'nın isteği buyrsa— kötülük yapıp acı çekmekten daha iyidir. Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü. Bedence öldürüldü, ama ruhça diriltildi. Ruhta gidip bunları zindanda olan ruhlara da duyurdu. Bir zamanlar, Nuh'un günlerinde gemi yapılırken, Tanrı'nın sabırla beklemesine karşın bu ruhlar söz dinlememişlerdi. O gemide birkaç kişi, daha doğrusu sekiz kişi suyla kurtuldu. Bu olay vaftizi simgeliyor. Bedenin kirden arınması değil, Tanrı'ya yönelen temiz vicdanın dileği olan vaftiz, İsa Mesih'in dirilişiyle şimdi sizi de kurtarıyor. Göğe çıkmış olan Mesih, Tanrı'nın sağındadır. Bütün melekler, yetkiler ve güçler O'na bağlı kılınmıştır.

Bu bölümdeki ilginç ifadeleri fark ettiğinizden eminim. Nuh'un gemisi, Nuh ve zindanda olan ruhların vaftizle ne ilgisi var? Ve bu metin vaftizin bizi kurtardığını mı söylüyor?

Petrus'un burada yaptığı Pavlus'un [Romalılar 5](#)'te yaptığı ile benzerlik gösteriyor. Pavlus o bölümde İsa hakkında konuştu, fakat aklında Adem de vardı. İsa'yı bazı açılardan Adem'in zıttı olarak düşünün. İşte bu yüzden Pavlus şöyle bir şey söylüyor; “çünkü bir adamın sözdinlemeziği yüzünden nasıl birçoğu günahkâr kılındıysa, bir adamın söz dinlemesiyle [İsa'nın] birçoğu da doğru kılınacaktır” ([Romalılar 5:19](#)). Petrus, [1. Petrus 3](#)'ü kaleme aldığı anda aklında Adem'den ziyade Hanok vardı. Ancak Petrus için Hanok ve İsa birbirinin zıttı değildi. Hanok, Petrus'un İsa hakkında dikkat çekmek istediği bir benzetme işlevini görmekteydi.

“Bunun anlamı ne?” diye merak edebilirsiniz. Sonuçta, Eski Antlaşma’da Hanok hakkında yalnızca birkaç ayet mevcuttur ([Yaratılış 5:18–24](#)). Bildiğimiz tek şey büyük tufandan önce yaşadığı ve “Tanrı yolunda yürüyüp, sonra ortadan kaybolduğu; çünkü Tanrı onu yanına almıştı” ([Yaratılış 5:24](#)) bilgileridir. O ayetlerin Petrus’un [1. Petrus 3](#)’te İsa hakkında söylediği sözlerle aslında herhangi bir bağlantısı yoktur.

Hanok’un yaptığı bir şeyin Petrus’a İsa’yı neden anımsattığını anlamak için Petrus’un Eski Antlaşma dışındaki Yahudi kitaplarında Hanok hakkında okuduğunu anlamamız gerekiyor. Petrus özellikle Hanok’la ilgili birçok bilgi içeren antik bir Yahudi kitabına aşinaydı. Tahmin edildiği gibi kitabın adı Hanok’un Kitabıdır. O kitap, ilahi varlıkların (Hanok onlara gözlemciler diyor) insan kızlarından çocuk sahibi olduklarını (Nefiller adında devler) anlatan özellikle [Yaratılış 6:1–4](#)’teki bölümde, tufan sırasında neler olduğuyla ilgili pek çok detayı içinde barındırıyordu. Petrus ve Yahuda, Nuh’un zamanında günah işlemiş meleklerle ilgili yazdıklarında ([2. Petrus 2:4–5](#); [Yahuda 6](#)), Kutsal Kitap’ta geçen tufan hikayesinin bir parçası olmayan Hanok’un Kitabı’ndaki (1 Enoch) fikirlerinden üstü kapalı bahsediyordu. Yaratılış’taki tufan hikayesi örneğin, Tanrı’nın ilahi varlıklarının son günlere kadar ölümler diyarında hapsedileceğini bize hiçbir zaman anlatmaz, ancak Hanok’un Kitabı anlatır ([1 Enoch 6:1–4](#); [7:1–6](#); [10:4](#), [11–13](#)).

Hanok’un Kitabı’ndaki bu “hapsolmuş ruhların” başına gelenler, Petrus’a İsa’ya ilişkin bilgi vermektedir. Hanok’un Kitabı’ndaki hikayede, Hanok zindanda olan ruhların Hanok’tan kendilerinin adına Tanrı ile aralarında aracılıkta bulunmasını istediklerine dair bir düş gördü. Nihayetinde, Hanok Tanrı ile birlikte yürüdü—Tanrı’dan merhamet dileyip onları özgür bırakmasını isteyecek ondan daha iyi kim vardı ki? Hanok kendisine söyleneni yaptı, ama kötü haberleri vardı. Tanrı’nın cevabı katı bir şekilde *hayırdı*. Hanok’un o cevabı iletmesi gerekiyordu—zindandaki ruhların bulunduğu yere indi. Onlara hala yargı altında olduklarını söyledi.

Petrus o hikayeyi İsa için bir benzetme olarak kullandı. Aktarmak istediği konu; İsa öldüğünde, ölümler diyarına indiği ve oradaki düşmüş ilahi varlıklara bir mesajı olduğuydu. İsa’nın ölüm diyarına girdiğini gördüklerinde, muhtemelen kötü ruhlar (iblisler) kendilerinin kazandığını ve zindandan yakın zamanda çıkacaklarını düşünüyorlardı. Aksine, İsa onlara kendisini uzun süre görmeyeceklerini—yeniden dirileceğini söyledi. Hepsi Tanrı’nın planının parçasıydı. Onlar kazanmadılar—*hala yargı altındaydılar ve her zamanki gibi mahkumdular*. İşte bu yüzden bu tuhaf bölüm “göğe çıkmış olan Mesih, Tanrı’nın sağındadır. Bütün melekler, yetkiler ve güçler O’na bağlı kılınmıştır” ([1. Petrus 3:22](#)) sözleriyle sonlanmaktadır.

Petrus neden bunların hepsini vaftize bağlıyor? Petrus’un zihninde, şeytani güçlere zaferini duyurmasıyla tamamlanan İsa’nın ölümü ve ölümden dirilişi vaftizle sembolize edilmişti. Vaftiz İsa’nın ölümü, gömülmesi ve ölümden dirilmesini simgeliyordu ([Romalılar 6:1–11](#)).

Petrus için bütün bunlar vaftizi “simgeliyor”, çünkü o “İsa Mesih’in dirilişiyle Tanrı’ya yönelen temiz vicdanın dileğidir” ([1. Petrus 3:21](#)). “Dilek” için kullanılan Grekçe sözcük kişinin verdiği söze atıfta bulunmaktadır. “Vicdan” için kullanılan Grekçe kelime ise sıklıkla doğruyu yanlıştan ayırt etme yeteneğini ifade etmektedir. Ancak burada durum bu değildir. Doğru ve yanlış arasındaki farkı bilmenin İsa’nın ölümü, gömülmesi ve yeniden dirilmesiyle özel bir ilişkisi yoktur. Bu Grekçe sözcük aynı zamanda bir vaatte bulunmaya—aptalca olmayan iyi bir vaatte bulunmaya işaret edebiliyor. Petrus’un [1. Petrus 3](#)’te kastettiği şey budur. Esas itibarıyla, *vaftiz bir sadakat yemini* ve ruhsal savaşta hangi tarafta olduğunuza dair *şeytani güçlere* (aynı zamanda herkese) *verdiğiniz bir mesajdır*. Antik Hristiyanlar bunu bugün bizden

daha iyi anlamışlardı. İlk kilise vaftiz törenleri bu ayetlerden dolayı Şeytan'ın ve *meleklerinin* el çekmek zorunda olmasını içeriyordu.

Bu Neden Önemlidir

İlk olarak, inanlıların kutsal mekan, Tanrı'nın varlığının yaşadığı yer—Eski Antlaşma'nın görkemi olduğunu kavrayın. Peki bu şekilde yaşıyor muyuz? İsraililer ve İsa'nın dönemindeki inanlılar, inanlı olmayanlardan farklı olmak konusunda daimi bir ihtiyaç hissetmişlerdi. Amaç inanlı olmayanların temastan kaçınmalarına neden olacak şekilde kasıtlı olarak sıradışı olmak değildi. İsraililer “kahinler krallığı” ve “kutsal ulus” olacaktı ([Mısır'dan Çıkış 19:6](#)). Tanrı'nın çocuklarından istediği gibi verimli, üretken, mutlu hayatlara götüreceği şekilde yaşayacaklardı. İsraililer düşman ilahlar tarafından esir alınan insanları gerçek Tanrı'ya çekeceklerdi.

Dünya görüşümüz her ulustan herkesi kurtarmak, onları Tanrı'nın ailesinin bir parçası yapmak için Tanrı'nın planıyla uyum sağladığında, biz artık bu dünyadan değilizdir. Bu dünyadan olmak, dünyanın kaygılarına gömülmek ve buna göre yaşamaktır. İnanlılar alaycı, bencil veya sert olmadığımızı—odağımızın insanların önüne geçmek veya onları kullanmak olmadığını sözlerimizden, ahlaki değerlerimizden ve başkalarına karşı tavırlarımızdan anlayabilmelidir. Kendimizi yüceltmek için yaşamamalıyız. Biz bunların karşı tezi olmalıyız. Başka bir ifadeyle, İsa'nın yaşadığı gibi yaşamalıyız. İnsanlar İsa çoğu kimseye benzemediği için onun etrafında olmak istemişlerdi.

İkinci olarak; kilisede yaptıklarımız Tanrı'yı ve İsa'yı yüceltmelidir. Kutsal Kitap'a ait dönemlerde, konut veya tapınağa yapılan ziyaret Tanrı'nın kusursuzluğu, başkılığı ve çocuklarına olan sevgisi hakkındaki düşünceleri sağlamlaştırdı. Bunlar hep iç içe kavramlardır. Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan ve her şeyden üstün olan bir Tanrı neden bir insan ailesi ister ki? Peki o Tanrı Babil'de ulusları başından atıp onları diğer ilahlara teslim ettikten sonra yeni bir aile yaratmakla neden uğraşiyor ki? Neden alıp başını gitmiyor? Çünkü Tanrı bizi seviyor.

Tanrı'nın başka bir şey yapabileceğini ancak sevgisi ağır bastığı için bunu yapmadığını biliyoruz. Bir kilise yalnızca Tanrı'nın sevgisinden söz edip Tanrı'nın diğer karakter özelliklerine karşı o sevginin ironisine işaret etmezse, inanlılar o sevginin kıymetini bilmeyecek, onu cepte göreceklere. İnsanların Tanrı'nın kutsallığının farkında olmaması kulağa hoş gelmeyebilir.

Bu bölümde tartıştığımız üçüncü çıkarım; karanlık güçlerin davranışımıza göre hangi tarafta olduğumuzu biliyor olduklarıdır. Onlar aptal değildirler. Tanrı'ya olan sadakatimizi gözlemliyorlar, günaha karşı direnç ve vaftiz gibi eylemler aracılığıyla İsa'yı takip etme kararı doğrultusunda hareket ettiğimizi görüyorlar. Fakat aynı zamanda Tanrı'ya karşı sadakatsiz davrandığımızda da bizi görüyor ve bunun hayatımızda ne gibi zafiyete kapı açacağını anlıyorlar. İster inanalım, ister inanmayalım, ruhsal savaşın *her iki tarafı* tarafından izleniyoruz.

Bu gerçeklerin anlaşılması sonuna kadar yaşanmasından daha kolaydır. Kurtarılmış olsak da sonuçta düşmüşüzdür. Bu gerçekleri yaşamak için zihnimizin ve kalplerimizin kendi dünyamızda yabancı gibi yaşayarak neden burada olduğumuza göre uyumlanması gerekir. İsa gibi biz de bu dünyadan değiliz—dünyadayız ama dünyadan değiliz ([Yuhanna 8:23](#); [1. Yuhanna 4:4](#)). Bu tezatlık ve bulunduğumuz konum, Tanrı'nın çocukları olmanın ne anlama geldiğini tam olarak kavradığımızda daha da keskin bir hal alacaktır.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tanrısal Özyapıya Ortak Olanlar

Kim olduğunuzu biliyor musunuz?

Bu soruyu daha önce sordum ama tekrardan gündeme getirmenin zamanı geldi. Evet, biz dünyadayız fakat dünyadan değiliz. İsa'nın çarmıhta gerçekleştirdiğine iman yoluyla lütufla kurtulduğumuz doğrudur ([Efesliler 2:8-9](#)). Ancak bu Tanrı'nın neler yaptığını kavramanın sadece bir başlangıcıdır.

Tanrı'nın Aden'deki orijinal planı, insan ailesini yaratılıştan önce burada olan ilahi varlıklarla birleştirmektir ([Eyüp 38:7-8](#)). Düşüşte de o planı terk etmedi. Bir Hristiyan olarak Tanrı'nın *elohim* çocuklarından biri, İsa'nın kendisi gibi tanrısal olacaksınız ([1. Yuhanna 3:1-3](#)).

Teologlar bu düşünceden birçok etiketle bahsediyorlar. Bunların en yaygını *yüceltmedir*. Petrus ondan "tanrısal özyapıya ortak" olmak şeklinde bahsetmiştir ([2. Petrus 1:4](#)). Yuhanna şu şekilde açıklamıştır: "Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize "Tanrı'nın çocukları" deniyor! *Gerçekten de öyleyiz*" ([1. Yuhanna 3:1](#), vurgu eklenmiştir). Bu bölümde, Kutsal Kitap'ın o mesajı nasıl ilettiğine göz atacağız.

İlahi Varlıklar, İbrahim'in Soyu

Tanrı, Babil'de ulusları daha az önemli ilahlara teslim ettiğinde, bunu kendine ait yeni bir insan ailesiyle başlangıç yapacağını bilerek gerçekleştirdi. Tanrı, Babil'den hemen sonra ([Yaratılış 11:1-9](#)) İbrahim'i çağırdı ([Yaratılış 12:1-8](#)). İbrahim ve karısı Saray aracılığıyla Tanrı, başlangıçtaki Aden'e ait planına geri dönebilecekti.

Tanrı'nın halkı, İbrahim'in çocukları İsraililer, Tanrı'nın yeryüzündeki adil hakimiyetini eski haline getirmekte en nihayetinde başarısız oldular. Fakat o çocuklardan biri başarılı *olacaktı*. Tanrı, İsa'da Davut'un, İbrahim'in ve Adem'in soyundan gelen insan olacaktı. Ve İsa'nın aracılığıyla Tanrı'nın bir gün Babil'de cezalandırdığı ulusları kutsayacağına dair vaadi gerçekleşti. Pavlus bu konuyu birçok yerde kaleme aldı. Bunlardan ikisi şu şekildedir:

Yukarıda kısaca değindiğim gibi Tanrı, sır olan tasarısını bana vahiy yoluyla bildirdi. Bu mektubu okuduğunuzda Mesih sırrını nasıl kavradığımı anlayabilirsiniz.... Şöyle ki, öteki uluslar da mirasa ortaktır, aynı bedenün üyeleridir ve Müjde aracılığıyla Mesih İsa'da vaade ortaktır ([Efesliler 3:3-6](#))

Çünkü Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız... Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var. Hepiniz Mesih İsa'da birsiniz. Eğer Mesih'e aitseniz, İbrahim'in soyundansınız, vaade göre de mirasçısınız ([Galatyalılar 3:26–29](#)).

Önceki bölümlerde açıkladığım gibi; Eski Antlaşma boyunca, İsraili olmayan o insanlar, Tanrı'nın Babil'de o uluslara tahsis ettiği daha az önemli ilahların hakimiyeti altında olan bölgede yaşıyorlardı. Babil'de, İsrail dışındaki uluslar gerçek Tanrı'yla ilişkiden mahrum kaldılar. Yalnızca İsrail, Tanrı'nın insanlık için dene kene "payıydı" ([Yasa'nın Tekrarı 32:9](#)). İsraililer birçok terim kullanarak mirastan mahrum bırakılan halklara atıfta bulundular. Coğrafi veya etnik etiketler mevcuttu (örn; Mısırlılar, Moavlılar, Amalekliler), ancak Yeni Antlaşma dönemlerinde kapsamlı açıklama, "uluslar" için kullanılan Latince sözcükten (gens) gelen bir etiket olan "Yahudi olmayan" ifadesiydi. Yahudi değilseniz, "Yahudi olmayan" tanımını karşılıyorsunuz.

Yeni Antlaşma'nın hikayesi; İbrahim'in soyundan gelen İsa'nın yalnızca İbrahim'in etnik soylarını (İsraililer/Yahudiler) kurtarmak için değil fakat aynı zamanda daha önce gerçek Tanrı'nın mirasından mahrum edilmiş uluslar arasındaki tüm insanları kurtarmak için ölüp ölümden dirilmiş olmasıdır. Yukarıda alıntılanan ayetlerde, Pavlus Tanrı'nın ailesine Yahudi olmayanların katılımını bir sır olarak adlandırdı. Tanrı'nın başından attığı ve diğer ilahların kontrolü altında olan uluslardan insanların İbrahim'e verilen vaatleri miras alabilecek olmaları onu şaşırttı.

Mesih'te, müjdeyi benimseyen *herkes* Yehova'nın, gerçek Tanrı'nın, İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Tanrısı'nın çocuklarıdır ([Yuhanna 1:12](#); [Gal. 3:26](#); [Rom. 8:14](#)). İşte bu nedenle Yeni Antlaşma, inanlılardan aile terimleri (oğullar, çocuklar, varis) ve Tanrı tarafından "evlat alınmış" ([Rom. 8:15, 23](#); [Efesliler 1:5](#); [Gal. 4:4](#)) ifadeleri kullanarak söz etmektedir. Miras ifadesi apaçık ve kasıtlıdır. Bize kim olduğumuzu anlatır: Tanrı'nın tanrısal-insan ailesiyiz. İnanlının kaderi Adem ve Havva'nın başlangıçta oldukları konumda olmaktır: yani Tanrı'nın huzurunda yaşayan ölümsüz, Tanrı'nın yüceltilmiş suretleri.

Ancak o bile bizim kim olduğumuzu tamamen açıklamaz. En muhteşem kısım İsa'nın bizi nasıl gördüğüdür.

Bir Aile Kavuşması

İbraniler kitabının ilk iki bölümü bize Tanrı'nın karma ailesinin—tanrısal ve insan—dramatik bir resmini sunmaktadır. Benim için o Kutsal Kitap'taki en heyecan verici bölümlerden biridir.

[İbraniler 1](#), İsa'nın "meleklerden ne denli üstün olduğuna" ([4. ayet](#)) dikkat çekmektedir. Tanrı'nın tanrısal kurulunda hiç kimse İsa'dan daha üstün değildir. Sonuçta, o Tanrı'dır. Aslına bakılırsa, yazar hiçbir meleğin insan olmak ve krallığı miras almak için uygun olmamasından dolayı, meleklerin İsa'ya tapınması gerektiğinin üzerinde duruyor ([5–6. ayet](#)). İsa kraldır.

Olağandışı olarak, İsa insan olduğunda, kısa süre için meleklerden daha aşağı konumdaydı. O bizden biri olmuştu. İnsanlar melekler gibi tanrısal varlıklardan daha aşağı konumdadırlar. İbraniler bölümünün yazarı şu soruyu soruyor:

İnsan ne ki, onu anasın, ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin? Onu meleklerden biraz aşağı kıldın, başına yücelik ve onur tacını koydun, ellerinin yapıtları üzerine onu görevlendirdin. Her şeyi ayakları

altına sererek ona bağımlı kıldın.... Ama meleklerden biraz aşağı kılınmış olan İsa'yı, Tanrı'nın lütfuyla herkes için ölümü tatsın diye çektiği ölüm acısı sonucunda yücelik ve onur tacı giydirilmiş olarak görüyoruz ([İbraniler 2:6-9](#)).

İsa'nın gerçekleştirdiklerinin sonucu nedir? *Kurtuluş* diyebiliriz. Bu doğru olabilir, ancak İbranilerin yazarının bizden bilmemizi istediği noktayı ıskalıyor. Tanrı, İsa Mesih'te insan olduğu için İsa'nın ölümlü takipçileri tanrısal ve aynı ailenin üyeleri olacaktır.

Bir gün, ölümümüzde veya yeryüzündeki krallığın nihai formunda, yeni Aden'de İsa yeryüzüne geri döndüğünde, bize tanrısal kurulun geri kalanını ve kurula da bizi tanıtacaktır. Onun gibi olabilmemiz için o bizden biri oldu:

Birçok oğlu yüceliğe erdiren onları kurtuluş öncüsünü acılarla yetkinliğe erdirmesi, her şeyi kendisi için ve kendi aracılığıyla var eden Tanrı'ya uygun düşüyordu. Çünkü hepsi –kutsal kılan da kutsal kılınanlar da– aynı Baba'dandır. Bunun içindir ki, İsa onlara “kardeşlerim” demekten utanmıyor.

“Adını kardeşlerime duyuracağım,

Topluluğun ortasında seni ilahilerle öveceğim” diyor...

“İşte ben ve Tanrı'nın bana verdiği çocuklar” diyor. ([İbraniler 2:10-13](#))

Tanrı'nın kurulundaki ilahların (*elohim*) önünde insan olmaktan—onlardan daha aşağı konumda olmaktan—utanmak yerine, İsa bu durumdan keyif aldı. Bunların hepsi muazzam bir stratejinin parçasıydı. Kurulda (“mecliste”) yerini alarak, İsa bizi temsil ediyor: *İşte—bana ve Tanrı'nın bana verdiği çocuklara bakın. Hepimiz şimdi ve daima birlikteyiz.* Ve bu başından beri planın ta kendisiydi.

Tanrı'nın tanrısal, yüceltilmiş ailesine girişimiz bizim kaderimizdir. Pavlus [Romalılar 8:18-23](#)'te bunu güzel bir şekilde ekliyor:

Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değmez. Yaratılış, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle bekliyor.... Yalnız yaratılış değil, biz de –evet Ruh'un turfandasına sahip olan bizler de– evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz.

Pavlus inanlıları aynı mesajla teşvik etti. Romalı inanlılara, onların Tanrı'nın “Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirlendiğini, öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun” ([Romalılar 8:29](#)) şeklindeki sözleriyle ilettili. Korint kilisesine şu sözleri söyledi: “Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz” ([2. Korintliler 3:18](#)) ve insanlığımız da değiştirilecektir, “çünkü bu çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir” ([1. Korintliler 15:53](#)). Petrus için Tanrı'nın aile meclisine (kuruluna) katılmak “tanrısal özyapıya ortak” ([2. Petrus 1:4](#)) olmak anlamına geliyordu. Yuhanna en yalın haliyle şöyle açıkladı: “Ona benzer olacağız” ([1. Yuhanna 3:2](#)).

Bu Neden Önemlidir

Hristiyanlar olarak, muhtemelen birçok defa İsa'ya benzememiz gerektiğini işitmişizdir. Kesinlikle ona benzemeliyiz. Ancak bunu duyduğumuzda, onu *yalnızca* iyi olmak ya da belki de “daha az kötü” olmak açısından değerlendirme eğiliminde oluyoruz. Performans yükümlülüğü açısından, bir gün İsa gibi olacağımıza dair neredeyse akıl almaz bir fikre kapılıyoruz.

Ne kadar İsa gibi olmadığımızdan suçluluk duymak ve “daha iyisini yapmak” için tüm yüreğimizle söz vermek yerine onun gerçekleştirdiğinin ve gerçekleştireceklerinin lütfuna izin vermeli, ona benzer olmak hakkındaki düşünce şeklimizi yeniden yapılandırmalıyız. Mesih'e benzerliği, Tanrı bize kızgın olmasın diye yerine getirmek zorunda olduğumuz bir göreve dönüştürebiliriz, ancak bu kötü bir teolojidir. Lütfu göreve dönüştürür. Ya da bunun yerine bir gün Tanrı'nın bizi dönüştürmekten heyecan duyduğu—olmamız gerekeni önceden belirlediği ([Romalılar 8:29](#))—ve karanlık güçlere tutsak olmuş insanların bize bakıp da Tanrı'nın ailesine katılmayı isteyecekleri şekilde yaşayacağımız için minnettar olabiliriz. Bir bakış açısı içe doğru; diğeri ise göğe doğru bakıyor.

Hristiyan yaşamı *artık* hala karanlığın kölesiyken bizi seven Kişiyi mutlu etmekte başarısız olacağımız korkusuyla ilgili değildir. Hristiyan yaşamı aslında iki kavramı kavramakla ilgilidir: Tanrı'nın ailesine evlat edinildik—bunun da anlamı İsa'nın kardeşimiz olduğu ve Tanrı'nın İsa'yı sevdiği gibi bizi de sevdiği—ve Tanrı'nın planında amacımızın yeryüzünde Tanrı'nın egemenliğini yenilemek olduğudur. Biz *Tanrı'nın yeni tanrısız kuruluyuz*(meclisiyiz) ve öyle kalacağız. O bizim Babamızdır. Biz sonsuza kadar onun yaşadığı yerde yaşayacağı önceden belirlenmiş olan Tanrı'nın çocuklarıyız. Hala ölümün efendisinin mülkiyetinde olanları ve gözle görünmeyen karanlık güçler tarafından esir tutulanları serbest bırakmakta Tanrı'ya yardımcı olmakla görevlendirilen Tanrı'nın iş arkadaşlarıyız.

Kutsal Kitap, Aden'den Aden'e işte *bundan* ibarettir. *Bu* sizin kaderinizdir. Hayatınız artık Tanrı'nın ailesindeki yerinizi hak etmekle ilgili değildir. O ne kazanılabilir ne de hak edilebilir. O bir hediyedir. Hayatınız artık evlatlığa kabulünüzün kıymetini bilmek, onun tadını çıkarıp diğerlerinin de bu lütfu sizinle paylaşmasını sağlamaktan ibarettir.

ON ALTINCI BÖLÜM

Meleklerle Egemen Olmak

Hristiyanlar olarak kim olduğumuzu anlamamız inancımız için çok önemlidir. Biz Tanrı'nın kızları ve oğulları, Baba'nın egemenliğine halihazırda katılımda bulunan yeniden şekillendirilmiş tanrısız kuruluz(meclisiz). Ancak bu o kadar basit değil. Evet, Tanrı'nın aile meclisiyiz (kuruluyuz)—fakat hangi amaçla bir araya getirildik?

Biz halihazırda egemenliğe dahil iken ([Koloseliler 1:13](#)), egemenliğin tam olarak ortaya çıkışını henüz görmedik—dünyanın Aden'e dönüştüğünü görmedik. Bu “halihazırda, ancak henüz vakti gelmemiş”

paradoksu Kutsal Kitap boyunca birçok şekilde geçmektedir. Bu bölümde, “Hangi amaçla?” sorusuna yanıt veren “vakti gelmemiş” kavramına göz atacağız.

Şimdi Egemenliğe Katılım

Bu bağlamda, Tanrı'nın egemenliğine katılımımız önceden belirlenmemiştir: Bizler bizim için programlanan işlevleri yerine getiren salt robotlar değiliz. Bu, Tanrı'nın sureti, temsilcisi olma fikrine tamamıyla karşıdır. Biz ona benzer olmak için yaratıldık. O özgürdür. Gerçek özgürlüğe sahip değilsek, ona benzeyemeyiz—bu durumda doğası gereği, onun gibi *olmayacağız* demektir. İtaat etmekte, tapınmakta veya isyan etmekte ve kendimizi şımartmakta özgürüz. Ve ektiğimizi biçeceğiz. Ektiğimiz şey ise programlanmamıştır.

Ancak Tanrı bizden daha mükemmeldir. Bir planı vardı ve o plan gerçekleşecekti. Planın başarısı ne insan özgürlüğüne bağlıydı ne de insan özgürlüğüne adapte olmaya zorlamakla alakalıydı. Bu gerçeği ne biz ne de aynı şekilde seçim yapmakta özgür ilahi varlıklar baltalayabilir.

1. Bölümde size gösterdiğim tanrısal kurul toplantısı hakkında düşünün. Kutsal Kitap'taki şeylere inanıp inanmadığınızı sordum ve ardından sizi [1. Krallar 22](#) bölümündeki Tanrı ve tanrısal kurulunun bir toplantısına götürdüm. Tanrı kötü Ahav'ın ölme zamanının geldiğine karar verdi (ve bu gerçekleşmeliydi). Ancak Tanrı daha sonra kurulundaki ruhsal varlıkların o görevi nasıl yerine getireceklerine karar vermelerine izin verdi ([1. Krallar 22:19–23](#)).

Önceden belirleme ve özgürlük Tanrı'nın krallığının hakimiyetinde el ele yürüyen kavramlardır. Tanrı'nın amaçları hiçbir zaman ne altüst olacak ne de tökezleyecektir. Günahı ve başkaldırıyı alıp aynı zamanda diğer özgür temsilcileri aracılığıyla arzuladığı amacı gerçekleştirebilme yetisine sahiptir. C. S. Lewis'in bir zamanlar Tanrı'yla ilgili olarak söylediği gibi ([Perelandra](#) kitabında), “Ne yaparsanız yapın, Tanrı onu iyiye kullanacaktır. Ancak bu ona itaat etmeniz karşılığında, sizin için hazırladığı bir iyilik değildir”.

Hangi amaçla şimdi Tanrı'nın aile meclisiyiz? İnsanları karanlıktan özgür kılmakta Tanrı'ya eşlik etmek için. Örneğe ihtiyaç duyanlar için Tanrı'yı taklit ederek insanlara adilce ve merhametli bir şekilde nasıl yaşanacağını göstermek için. Kıskanç ilahi varlıkların hakimiyeti altındaki düşmanca dünyada gerçek Tanrı hakkında gerçeği savunmak ve yaymak için. Tanrı'nın tasarladığı gibi hayatın tadını çıkarmak için.

Tüm bu çağrılar gelecek olan egemenliğin alıştırmasıdır. Pavlus dünyanın işleri hakkında tartışırken tanrısal bakış açısını kaybetmiş Korintliler'e şu soruyu sordu: “Melekleri bile yargılayacağımızı [egemen olacağımızı] bilmiyor musunuz? ([1. Kor. 6:3](#)). O söylediklerinde ciddiydi. Pavlus o bildiride özel bir konudan bahsediyordu.

Ulusların Üzerinde Yetki

Egemenliğin nihai formu henüz oluşmadı. Oluştığında, karanlık güçler yenilgiye uğrayacaklardır. Şeytani ilahlar, *Tanrı'nın yüceltilmiş insan ailesi ve meclisi tarafından yerlerinden edilip* uluslar üzerindeki hakimiyetlerini daimi olarak kaybedeceklerdir. Vahiy kitabında İsa'nın söylediği sözlere göz atalım:

Ben gelinceye dek sizde olana sımsıkı sarılın. Üzerinize bundan başka bir yük koymuyorum. Ben Babam'dan nasıl yetki aldım, galip gelene, yaptığım işleri sonuna dek sürdürüne ulusların üzerinde yetki vereceğim. Demir çomakla güdecek onları, çömlek gibi kırıp parçalayacaktır. Galip gelene sabah yıldızını da vereceğim. ([Vahiy 2:25–28](#))

İsa yeni bir yeryüzündeki—yeni, küresel Aden'deki—tahtını almak için geri döndüğünde, onu kardeşleriyle paylaşacaktır. Prenslükler ve yönetimler tahtlarından atılacak ve biz onların yerini alacağız. Egemenlikleri Tanrı'ya sadık olan meleklerle verilmeyecektir—Tanrı'nın nihai Aden'e ait egemenliğinde bizler meleklerden daha üstün bir konumda *olacağız*. İsa, insan kız ve erkek kardeşlerini yetkilendirecektir.

[Vahiy 2:28](#)'deki son bildiri kafanızı mı karıştırdı? “Galip gelene sabah yıldızını da vereceğim”. Kulağa garip geliyor, fakat kötü güçlerle başa çıktıktan sonra uluslar üzerinde İsa ile ortak hakimiyetimizden bahsediyor. “Sabah yıldızı” ilahi varlıkları tanımlamak için kullanılıyor ([Eyüp 38:7](#)). O aynı zamanda mesihe ait bir terimdir. Mesih, tanrısal olduğu için “yıldız dili” zaman zaman onun yaklaşmakta olan egemenliğini tanımlamak için kullanılıyor. [Cölde Sayım 24:17](#) diyor ki: Yakup soyundan bir yıldız çıkacak, İsrail'den bir önder yükselecek.” Vahiy kitabında, İsa kendisini şu şekilde tanımlıyor: “Davut'un kökü ve soyu Ben'im, parlak sabah yıldızı Ben'im” ([Vahiy 22:16](#)).

[Vahiy 2:25–28'in](#) anlatımı güçlüdür. İsa yalnızca mesihe özgü sabah yıldızı olduğunu *söylemekle* kalmıyor fakat aynı zamanda bize sabah yıldızını *veriyor*—mesihe özgü egemenliğini bizimle paylaşıyor. [Vahiy 3:20–21](#), inanlıların durumu anlayabilmeleri için bunu bir adım daha ileri taşıyor:

İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz. Ben nasıl galip gelerek Babam'la birlikte Babam'ın tahtına oturdumsa, galip gelene de benimle birlikte tahtma oturma hakkını vereceğim. ([Vahiy 3:20–21](#))

Hangi amaçla tanrısal özyapının ortakları olduk? İsa neden bizi kurulda (mecliste) kardeşleri olarak tanıtıyor? *Tanrı* başlangıçta arzu ettiği şekilde *bize yeryüzü üzerinde egemenlik verebilsin* diye. Gök yeni, küresel Aden'de yeryüzüne geri dönecektir.

Sonsuz Aden

Yaratılış'ın ilk bölümlerinden itibaren, Aden insanoğlu, Tanrı'nın geri kalan ilahi suretleri ve egemenliği için Tanrı'nın planının odak noktasıydı. Bu yüzden Vahiy kitabının son bölümünün bizi Aden'e geri götürmesi ne bir sürpriz ne de tesadüftür:

Melek bana Tanrı'nın ve Kuzu'nun tahtından çıkan billur gibi berrak yaşam suyu ırmağını gösterdi. Kentin anayolunun ortasında akan ırmağın iki yanında on iki çeşit meyve üreten ve her ay meyvesini veren yaşam ağacı bulunuyordu. Ağacın yaprakları uluslara şifa vermek içindir. Artık hiçbir lanet kalmayacak. Tanrı'nın ve Kuzu'nun tahtı kent içinde olacak, kulları O'na tapınacak. O'nun yüzünü göreceğiz, alınlarında O'nun adını taşıyacaklar. Artık gece olmayacak. Çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinimleri olmayacak. Çünkü Rab Tanrı onlara ışık verecek ve sonsuzlara dek egemenlik sürecekler ([Vahiy 22:1–5](#)).

Yaşam Ağacı'nın uluslara şifa verdiğini fark ettiniz mi? Bir zamanlar prenslikler ve yönetimler tarafından hükmedilen uluslar Tanrı'nın yeni oğulları ve kızları—*sizin ve bizim* tarafımızdan yönetilecektir.

Bu, Vahiy kitabında Yaşam Ağacı'nın ilk defa ortaya çıkışı değildi. Sonra inanlılara konuşarak, İsa [Vahiy 2:7, 11](#)'de şu sözleri söyledi: “Galip gelene Tanrı'nın cennetinde bulunan yaşam ağacından yeme hakkını vereceğim... Galip gelen, ikinci ölümden hiçbir zarar görmeyecek.” Yaşam Ağacı referansı açık bir şekilde Aden'e aittir. İlk ölüm Adem'in günahı ve Aden'den kovulmasıyla getirilmiş fiziksel ölüme atıfta bulunuyor. Tüm insanlar, inanlılar aynı şekilde yargı gününden önce dirilecekleri için ikinci ölüm nihai yargılamadır ([Vahiy 21:8](#)). Yeni Aden'de Tanrı ile birlikte yaşamaya devam edenler ikinci ölümü tatmayacaklardır.

Bu Neden Önemlidir

Birçok Hristiyan ölümden sonraki hayat konusunda yetersiz bir görüşe sahiptir. Kutsal Yazılar onun neye benzeyeceği hakkında bize her şeyi söylemiyor ancak bazı görüşler kesindir. Bulutların üstünde süzülürken arp çalmayacağız ya da durmadan şarkı söylemeyeceğiz. Göksel koltuklarda öylesine oturup vefat etmiş sevdiklerimiz veya geçmişten gelen tanınmış inanlılarla sohbet etmeyeceğiz.

Aksine, Aden'in sunduğu hayatı yaşıyor olacağız—Tanrı'ya sadık kalan ilahi varlıklarla yan yana, Tanrı'nın yaratmış olduklarıyla ilgilenmekle ve onların tadını çıkarmakla meşgul olacağız. Gök ve yeryüzü artık birbirinden ayrı yerler olmayacaktır.

Kaderimizi bilmek şu anda düşünce şeklimizi şekillendirmelidir. Pavlus'un söylediği gibi; “Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı” ([1. Korintliler 2:9](#)).

Bu olağanüstü, görkemli sonucu bilmek mevcut koşullarımızı bir bütünsellik içinde ele almamıza yardımcı oluyor. Az önce okuduğumuz sözleri yazdıktan sonra Pavlus, Korintliler'e ikinci mektubunda şunları söyledi:

Her türlü tesellinin kaynağı olan Tanrı'ya, merhametli Baba'ya, Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı ve Babası'na övgüler olsun! Kendisinden aldığımız teselliyle her türlü sıkıntıda olanları teselli edebilmemiz için bizi bütün sıkıntılarımızda teselli ediyor.... Kardeşlerim, Asya İli'nde çektiğimiz sıkıntılardan habersiz kalmanızı istemiyoruz. Dayanabileceğimizden çok ağır bir yük altındaydık. Öyle ki, yaşamaktan bile umudumuzu kesmiştik. Ölüme mahkûm olduğumuzu içimizde hissettik. Ama bu, kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenmemiz için oldu. ([2. Kor. 1:3–9](#), vurgu eklendi)

Tanrı bizi yaşarken koruyabilir. Fakat O ölümden dahi bizi korumaktadır, tahtında İsa'yla birlikte oturmak için diriltileceğiz ([Vahiy 3:21](#)).

Ya kaderimizi göz önünde bulundurarak yaşarız ya da bunu unuttur, yaşamayız. Ve kaderimizin farkında olmak davranışımızı değiştirmeyi gerektirir. Günün birinde eleştirdiğiniz, küçük düşürdüğünüz ve bazı yönlerden hor gördüğünüz kişiyle aynı apartmanı paylaşacağınızı veya aynı ofiste çalışacağınızı bilseydiniz, uzlaştırıcı, destekleyici olmak ve hatta muhtemelen o kişinin arkadaşı olmak konusunda biraz daha fazla çaba gösterirdiniz. O zaman inanlı kardeşlerimize neden bu kadar kötü davranıyoruz? İnanlı

olmayan birine düşmanmış gibi yaklaşmaya verdiğimiz enerjiyi neden onu İsa'ya doğru yaklaşması için kullanmıyoruz? Ya sonsuzluğu göz önünde bulundururuz ya da bulundurmamız.

Sizi mutlu etmek için İsa'nın ne kadar egemenliği sizinle paylaşması gerekiyor? Bu soru kulağa tuhaf gelebilir, çünkü İsa'dan gelen *herhangi bir* hediye harika olacaktır. Peki öyleyse, statü için neden diğer inanlılarla aşık atıyoruz? Birbirimizle neden menfaat, ilgi ve şahsi çıkar için atışıyoruz? Bu durumda Pavlus'un kaderleri hakkında hatırlatmada bulunduğu Korintliler ile hemen hemen aynı değil miyiz? Ya İsa'yla birlikte egemen olmaktan ve hükmetmekten hoşnutuzdur ya da değilizdir.

Hristiyan kardeşlerim, kim olduğunuzu ve Tanrı'nın sizin için tasarladığı planları biliyor muydunuz? Yaşamamanın vakti geldi.

Sonuç

Yolculuğumuzun sonuna geldik. Fakat muhtemelen daha yeni başladığımızı söylemek daha uygun olur. Bazı temel soruları değerlendirdik. *Diğer ilahlar varlıklarını sürdürüyorlar mı? Sürdürüyorlarsa, bu durum Kutsal Kitap'ı nasıl anladığımız konusunda fark yaratıyor mu? Kutsal Kitap'ta açıklanan gözle görülemeyen dünyanın—sadece bilinen ve kabul edilen kısımlarının değil, alışılmadık ve sıklıkla görmezlikten gelinen kısımların aslında gerçek olduğunu varsaysak, bu durum inancımız için ne anlama gelir?* Kutsal Yazıların doğaüstü olay örgüsünün ne demek istediğini anlamaya başladığımda, her türlü şey hakkında farklı düşünmem gerektiğini fark ettim. Fakat onları iki sözcükle özetleyebilirim: *kimlik ve amaç*. Umarım bu kitabı okurken bu iki alanda kendinizi sorguladığınızı hissetmişsinizdir.

Kimliğimiz—Tanrı'nın Ailesinde bir Evimiz Vardır

Bu kitapta tartışılanlar bir Hristiyan olmanın—Yeni Antlaşma'nın sıklıkla belirttiği şekliyle “Mesih'te” olmanın ne anlama geldiğini nasıl algıladığımız konusunda önemli çıkarımlar içermektedir. Eski Antlaşma'daki ilahların gerçek olduğunun farkına vardığımızda, Yehova'dan; İsrail'in Tanrısı'ndan başka bir ilah olmadığı şeklindeki Tanrı'nın emrinin anlamı daha belirginleşiyor. Emir para veya teknelere ya da arabalara ilgi göstermemek hakkında değildir. O, Tanrı'nın halkına karşı kıskanç sevgisi hakkındadır. Başka bir ifadeyle, *emir aslında söylediği şeyi kastediyor*. Tüm ilahların Tanrısı yerine herhangi bir ilaha sadık olma deliliğini gözden kaçırmak zordur.

Tanrı'nın ilahları ve halkını (“ulusları”) nasıl yargıladığının sonuçlarıyla yaşamamanın korkunçluğu da aynı zamanda son derece açıktır. Bizler bir zamanlar *mirastan mahrum bırakılmış*, diğer ilahların ayartması ve sömürsünün tutsağı olmuştuk. Pavlus'un söylediği gibi, Tanrı'dan yoksunduk ve vaade dayanan sevgisine

yabancıydık ([Efesliler 2:12](#)). Kayıptık, karanlığın kölesiydik, gözle görülmeyen otoritelerin hizmetinde Tanrı'nın düşmanlarıydık ([Efesliler 4:18](#); [Koloseliler 1:21](#)).

O durumu iyice kavramış olmak *evlat edinme* ve *miras* gibi öğretişsel kavramları daha anlamlı kılıyor. Onlara bir bağlam kazandırıyor. Tanrı, ailesiyle yeryüzünde yaşama, kendi elleriyle yarattığı dünyanın tadını çıkarma planını geçersiz kılmaya razı değildi. Evet, Babil'de insanoğluna sırtını çevirdi, ancak hemen ardından yeni bir aile kurması ve mirastan mahrum edilenlerin Tanrı'ya geri dönebilecekleri bir aracı olması için İbrahim'i çağırdı ([Elçilerin İşleri 10:26–27](#)).

Kutsal Kitap'ın ruhsal dünyasının doğaüstü gerçekliğini kabullenmek Kutsal Kitap'ı anlamak açısından elzemdir. Eski Antlaşma'da ilerledikçe, putperestlik günahının diğer herhangi bir günahla neden aynı olmayacağını açıklıyor. O *en büyük* günah olacaktır. İsrail, Tanrı'ya sadık olması için yaratıldı; Tanrı yerine diğer ilahlara döndüklerinde, sürgüne gönderildiler, diğer uluslar gibi dışlandılar. Bu, Kutsal Kitap'ta kurtuluşun neden her zaman *iman* açısından açıklandığının asıl sebebidir. Tanrı en nihayetinde daha iyi davranışa bakmıyor. Tanrı imana—*sadakatle inanmaya* bakıyor. Yüreklerimizi tüm ilahların üzerinde olan Tanrı ile uyumlu hale getirmeyi seçtiğimizde, Tanrı bizi kurtaracaktır. Diğerini seçtiğimizde ise bir gün ektiğimizi biçeceğizdir.

Günümüzde ise bizim için sadakatle inanmak İsa'nın beden almış Tanrı olmasından dolayı çarşıta gerçekleştirdiği misyonu benimsemek anlamına geliyor. Ahlakımız ve davranışımız (eylemlerimiz) Tanrı'nın bizi bağrına basması için yeterince sadık olmakla ilgili değildir. Onun emirlerine uyuyoruz çünkü biz zaten onu seçtik. Ve onun emirleri bizi mutluluğa ve hoşnutluğa götürecektir çünkü emirleri kendimizin ve başkalarının yıkımından bizi uzaklaştırır. O emirler, Tanrı'nın egemenliğinde, yeni Aden'de, Tanrı ve ailesinin geri kalanları—gözle görülen ve görülmeyen—ailemiz ile uyum içinde bir yaşamın anlık bakışını sunmaktadır.

Amacımız—Hepimiz Aden'i Eski Haline Getirmekte bir Rol Üstleniyoruz

Tanrı'nın ailesinde üyelik yalnızca bir tek koşula sahiptir: bize İsa Mesih olarak gelmiş ilahların Tanrısı'na değişmeyen iman. Bu üyelik yalnızca muhteşem ayrıcalıklar tanımakla kalmıyor, aynı zamanda bize yaşamla ilgili net ve açık bir amaç sağlıyor.

Tanrı'nın aile üyelerinin bir misyonu vardır: Yeryüzündeki adil yönetimini geri getirmekte ve aile üyeliğini genişletmekte Tanrı'nın araçları olmak. Bizler [Elçilerin İşleri 2](#)'de, kilisenin doğuşu, Mesih'in bedeni ile başlatılan muhteşem dönüşümü Rab'bin geri döneceği zamana kadar ileriye taşımakla görevlendirilmiş Tanrı'nın araçlarıyız. Kötülük ilk Aden'in başarısızlığından sonra insanoğlu aracılığıyla salgın gibi yayılırken, müjde de aynı enfekte olmuş taşıyıcı aracılığıyla bir antidot (panzehir) gibi yayılıyor. Bizler ilahların Tanrısı hakkındaki gerçeğin, Tanrı'nın *tüm* uluslara karşı sevgisinin ve yaratılışından beri istediği yeryüzüne ait evde ailesiyle birlikte yaşama konusunda hiç değişmeyen arzusunun *taşıyıcılarıyız*. Aden tekrardan *yaşayacaktır*.

Dünyadaki kıtaların her yıl birbirinden uzaklaştığı bilimsel bir gerçektir. Ancak "kıtasal sürüklenme"nin ilerleyişi insan duyularıyla algılanamamaktadır. Bunun gerçekleştiğini yalnızca olaydan sonra yapabileceğimiz gözlemlerden dolayı biliyoruz. Tanrı'nın egemenliğinin istikrarlı, sağlam ilerleyişini de aynı şekilde biliyoruz. Her geçen günün ilahların, karanlık güçlerin hakimiyetini azalttığını veya müjdenin

hakimiyet altında tutulanları teker teker nasıl özgürleştirdiğini çıplak gözle algılayamayız. Fakat o *ayırt edilemez bir gerçekliktir*.

Kendimizi bu resmin içinde görmenin anahtarı; biz göremesek bile Tanrı'nın kendi planı üzerinde çalıştığını kesin olarak kavramaktır. Tanrı'nın bilgelik dolu öngörüsünün yaşamlarımızda ve insanlık tarihi meselelerinde etkin olduğuna inanmazken, gözle görülmeyen, doğaüstü dünyaya inandığımızı gerçek anlamda iddia edemeyiz. Tanrı, gözle görülmeyen elinin ve ona ve bize sadık olan gözle görülemeyen araçlarının ([İbraniler 1:14](#)) koşullarımızla ilgilendiklerine ve böylece birlikte Tanrı'nın küresel Aden amacının durdurulamaz bir şekilde ilerlediğine inanarak, *bu bilgi ışığında yaşamamızı istiyor*.

Başkalarının Tanrı'nın egemenliğine ve o egemenliğin savunmasına giden yolda her birimiz hayati öneme sahibiz. Önümüzdeki her gün, karanlığın hakimiyeti altındaki insanlarla iletişim halinde olmamıza ve kusurlu bir dünyada amacımızı yerine getirme konusundaki zorlu görevimizde birbirimizi teşvik etme fırsatlarına olanak sağlıyor. Neden ya da nasıl olduğunu bilemesek bile yaptığımız ve söylediğimiz her şey *önemlidir*. Ancak işimiz görmek değil—yapmaktır. İman yolunda yürümek pasifçe inanmak değil—bir amaca yönelik eylemler dizisidir.

Bağışlanma Duası

Bağışlanma Duası: Değerli Bir Hediye

Bağışlanma duası, hepimizin hayatımızın belli bir noktasında ihtiyaç duyduğu bir şeydir. Bağışlanma ne kolayca elde edilen, ne de kolayca verilen değerli bir hediyedir. Bağışlanma yaşam için gereklidir; bizi geçmiş yanlışlarımızdan özgür kılar ve gelecek için bize umut verir. İsa Mesih'in insanoğlu için ölmek üzere yeryüzüne gelmesi bağışlama içindir.

Bağışlanma Duası: İsa Mesih tarafından Mümkün Kılındı

Bağışlanma duası Tanrı'ya sunulan bir duadır. Günahlarımız nedeniyle birbirimizi doğrudan kırabiliyorsak da, tüm günahlarımız en nihayetinde Tanrı'yı yaralıyor. Bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyor olabilirsiniz. Eksik yönlerimiz evrenin her şeye gücü yeten Yaratıcısını nasıl yaralayabilir? Bu gerçekten Tanrı'nın umrunda mı? Yaratılış 6'da; Tanrı'nın kendisinin gerçekten insanoğlunun birbirlerine yaptıkları kötülüklerden dolayı büyük üzüntü duyduğunu görüyoruz: *"RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri hep kötülükte. İnsanı yarattığına pişman oldu. Yüreği sızladı"* (Yaratılış 6:5-6).

Her şeyi bilen Tanrı'nın kötülük düşüncesinden bile yüreği sızlar. Bu yüzden, nihai bağışlama da Tanrı'dan gelmelidir. Ancak, adaletinden dolayı bağışlamayı öylesine veremez. Tanrı'nın adil bir yargıç olması için her yanlışın hesabı sorulmalıdır. İsa Mesih bizim günahlarımızın bağışlanabilmesi için bizim yerimize Kafatası(Golgota) denen yerde çarmıha gerilerek öldü. Çektiği acı günahlarımızın bedelini ödedi. *"Çünkü bu benim kanımdır, günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır"* (Matta 26:28).

İçinde hissettiği sevgi aracılığıyla, Tanrı vicdanımızın suçluluk ve kınamadan özgür olmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Günahların bağışlanmasının bizim en büyük ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Nihai sevgi eyleminde, Tanrı yalnızca bizim yanlışlarımızdan muzdarip olmadı fakat aynı zamanda günah işlediğimizde bize bağışlanma sunulabilsin diye günahın sonuçlarının bedelini de ödedi. Yapmamız gereken tek şey Tanrı'nın karşılıksız bağışlama hediyesini kabul etmektir.

Bağışlanma Duası: Tanrı'dan Bağışlanma Dileyin

Belki de işkence görmüş bir ruhu rahatlatmak için bir bağışlanma duası ararken bu websitesine denk geldiniz. Ya da belki de sizi derinden yaraladığı için bir başkasını affetmeye çalışmakta zorlanıyorsunuz. İsa

Mesih'i Rab ve Kurtarıcısı olarak kabul eden herkese bağışlanma karşılıksız olarak verilir. Yanlışlarımızı kabul edip bağışlanmayı dilersek, Tanrı bizi bağışlayacaktır – sorgusuz sualsiz: *"Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır"* (1. Yuhanna 1:9).

İsa'yı reddedersek, esas itibariyle Tanrı'nın bağışlanma hediyesini de reddederiz. Aslına bakılırsa, Tanrı'yla uzlaşmayı istemediğimizi söylüyoruzdur (1. Yuhanna 1:10). Tanrı'dan bağışlanmayı kabul etmemek özgür tercihimiz olsa dahi bu hayatın sonunda işlediğimiz bütün günahlardan en nihayetinde sorumlu olacağız. Bu, Tanrı'nın sizinle uzlaşmak konusundaki derin arzusudur. *"Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun"* (Yuhanna 3:16). Gerçekten bağışlanmayı arzuluyorsanız, İsa'nın söylediği sözleri dikkate alın ve Onu Rabbiniz ve Kurtarıcınız olarak içten bir şekilde kabul edin. Bağışlanacaksınız ve Tanrı yaşamınızda dönüştürücü bir iş başlatacaktır.

Bağışlanma Duası: Yeni bir Yaşamı Almak

Bağışlanma duası bize yeni bir umut ve yeni bir başlangıç sunuyor. Bütün günahlarımız Tanrı tarafından silinmiştir. *"Çünkü suçlarını bağışlayacağım, günahlarını artık anmayacağım"* (İbraniler 8:12).

Günahkar olduğunuzu anlıyorsanız ve İsa Mesih'in günahın tek Kurtarıcısı olarak geldiğine iman ederseniz, bu durumda bağışlanma duasını anlamışsınızdır. Soru şudur: Tanrı'nın Kendi Oğlu İsa Mesih'in armağanını alarak bu duayı gönülden etmeye hazır mısınız? Öyleyse, Mesih'e iman edin, günahlarınızdan tövbe edin ve Rabbiniz olarak hayatınızın geri kalanını O'na adayın:

"Baba, yasalarını ihlal ettiğimi ve günahlarımın beni senden ayırdığını biliyorum. Gerçekten üzgünüm ve şimdi geçmiş günahkar yaşamıma sırtımı dönüp, sana doğru gelmek istiyorum. Lütfen beni bağışla ve tekrar günah işlemekten kaçınmama yardım et. Oğlun İsa Mesih'in benim günahlarım için öldüğüne, ölümden dirildiğine, hala hayatta olduğuna ve duamı işittiğine iman ediyorum. Hayatımın Rabbi olması ve bugünden itibaren yüreğime hakim olup hükmetmesi için İsa, Seni hayatıma davet ediyorum. Sana itaat etmekte ve hayatımın geri kalanında Senin isteğini yerine getirebilmemde yardımcı olması için lütfen Kutsal Ruh'u gönder." İsa'nın adıyla dua ediyorum, Amin."

"Petrus onlara şu karşılığı verdi: "Tövbe edin, her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun. Böylece günahlarınızın bağışlanacak ve Kutsal Ruh armağanını alacaksınız" (Elçilerin İşleri 2:38).

Bugün İsa'yı almaya karar verdiyseniz, Tanrı'nın ailesine hoş geldiniz. Şimdi, O'na daha yakın olmanın bir yolu olarak, Kutsal Kitap bize adanmışlığımızı sürdürmemizi söylüyor.

- Mesih'in buyurduğu gibi vaftiz olun.
- Mesih'teki yeni inancınızı birilerine anlatın.
- Her gün Tanrı'yla zaman geçirin. Uzun bir zaman dilimi olmak zorunda değil. Günlük dua aracılığıyla Tanrı ile konuşma ve Söz'ünü okuma alışkanlığını geliştirin. Tanrı'dan imanınızı ve Kutsal Kitap'ı kavrayışınızı artırmasını isteyin.
- İsa'yı izleyen diğer kişiler ile arkadaşlık kurun. Sorularınıza yanıt vermeleri ve sizi desteklemeleri için bir grup inanlı arkadaş edinin.
- Tanrı'ya tapınabileceğiniz yerel bir toplantı bulun.

Bugün hayatınızda İsa Mesih'i izlemeye mi karar verdiniz? Lütfen EVET! ya da HAYIR yanıtını tıklayın

Halihazırda hayatınızda İsa Mesih'i izlemekte misiniz? Lütfen Buraya Tıklayın

NE DÜŞÜNÜYORSUNUZ - Hepimiz günah işledik ve Tanrı'nın yargısını hak ediyoruz. Tanrı, Baba, O'na iman edenler için o yargının gerektirdiği cezayı ödemek üzere biricik Oğlunu gönderdi. Günahsız bir yaşam sürmüş olan yaratıcı ve Tanrı'nın ebedi Oğlu İsa, Kutsal Kitap'a göre günahlarımız için ölecek kadar bizi sevmiş olup hak ettiğimiz cezayı üstlendi, gömüldü ve ölümden dirildi. Buna gerçekten inanıp bütün yüreğinizle güvenerseniz, yalnızca İsa'yı Kurtarıcınız olarak kabul edip, "İsa Rab'dir" diye ilan ederseniz, yaklaşmakta olan yargıdan kurtulacak ve cennette Tanrı'yla sonsuz bir yaşama sahip olacaksınız.

Yanıtınız nedir?

Evet, bugün İsa'yı izlemeye karar veriyorum

Evet, ben zaten İsa'nın takipçisiyim

Hala sorularım var

Yazardan Bir Rica

Doğüstü, benim detaylı, akademik kitabım *The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible'in* (Lexham Press, 2015) bir özetidir. *The Unseen Realm*, Amazon.com'da İngilizce olarak mevcuttur.

Umarım *Doğüstü'nü* ruhsal olarak teşvik edici bulmuşsunuzdur. İçeriği önemseyen insanların cömert bağışları sayesinde bu kitabı hediye edebilme şansına sahibim. Daha fazla ücretsiz içeriği mümkün kılmak için lütfen miqlat.org veya nakedbible.org aracılığıyla Miqlat'a bağışta bulunmayı göz önünde bulundurun.

Kutsal Kitap'a ait daha fazla öğreti için lütfen websitem olan, drmsb.com adresini ziyaret edin ve nakedbiblepodcast.com'da yayınlanan Naked Bible Podcast'imi dinleyin. "Naked Bible" (Yalın Kutsal Kitap) ismi; modern gelenekler, mezhepler ve diğer dini filtreler tarafından filtrelenmemiş, yalnızca Kutsal Kitap'a ait metinleri öğretme arzumu yansıtıyor.

Websitesinde keşfedeceğiniz üzere, insanlara Kutsal Kitap'a özgü teolojii tanıtmanın bir aracı olarak aynı zamanda bilim kurgu yazdım. Romanlarım (halihazırda, *The Façade* ve devamı *The Portent*) Amazon.com aracılığıyla sadece İngilizce olarak mevcuttur.